ANN JUSTICE

Aparențe înșelătoare

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

De fiecare parte a văii, stâncile își înălțau muchiile spre cer; peste ținutul mlăștinos, nelocuit umbrele serii se alungeau din ce în ce mai mult. La început, un voal străveziu de ceață pluti pe deasupra ținutului, pentru ca mai apoi să coboare precum o perdea, ridicându-se din nou, ca într-un dans ritualic.

Poteca urmată de tânăra fată ascundea multe pericole, dar ea, sprintenă, se mișca grațios, precum o căprioară, pășind ușor dar sigur, cu privirea mereu înainte. Urcă pe înălțimi nebănuite, trecând de bătrâna stâncă Hall, până ce ajunse în dreptul unei spărturi în zidul de piatră și trecu de pe cărăruie în tufe, îndreptându-se către o movilă ce se zărea în depărtare. Aproape în vârful acesteia creștea, în formă de cerc, o pădurice de tise; părea că arborii păzesc acel loc de odihnă al Penelor de Corb, cei care stăpâniseră pe vremuri zona stâncoasă, precum și vastul ținut al Calderonului. Acum, stânca Hall devenise o ruină,

cavourile fuseseră profanate, cu excepția unuia, cu pământul proaspăt întors la suprafață.

Fata rămase timp îndelungat la capul acelui mormânt, cu mâinile împreunate și ochii umeziți de lacrimi, cu inima atât de înveninată de ură încât părea că-i otrăvește întreaga ființă. Când se îndepărtă, într-un final, începu să coboare, oprindu-se la răstimpuri pentru a scruta valea. Abia se zărea lanțul colibelor pe o movilă deasupra râului, întoarse cu spatele spre peisajul mirific. Valea era brăzdată de șiruri de copaci străvechi, unii dintre aceștia ajunși doar cioturi-o dovadă a prezenței omului și activității sale distrugătoare.

Ultimul reprezentat al Penelor de Corb murise de inimă rea, din cauza sluțirii masive a habitatului său-cel puțin așa se spunea. Asta se întâmpla cu patruzeci de ani în urmă, atunci când la marginea văii începuse construcția primului rezervor de apă.

Iar acum Paul, tatăl ei, care iubise la fel de mult aceste locuri.

La fel ca bunicul și ca străbunicul ei, cu toții fuseseră născuți acolo. Cu toții oameni muncitori și puternici, asemenea celor ce alegeau să trăiască în singurătatea ținuturilor mlăștinoase din Pennine. Alcătuiau o comunitate unită, pe care-i lega o singură dorință-aceea de a se lupta cu vitregiile ținutului neprimitor. Ținuseră cu strășnicie piept planului de restructurare a Văii Calder, dar lupta lor era una deznădăjduită. Cum ar fi putut ei, o mână de oameni, să se opună forțelor ce conduceau un întreg oraș mare; sau cum ar fi putut desconsidera cerințele guvernului?

Familiile părăsiseră zona, rând pe rând. Cu fiecare proprietate

părăsită apărea un nou loc viran, căci casele erau demolate pentru a preveni poluarea. Munca de o viață a oamenilor era practic rasă de pe fața pământului în doar câteva ceasuri-grădini, livezi, dependințe, toate erau demolate sau arse.

Doar Paul rezistase presiunii, mai bine de un an.

Ajungând la un cot al râului, unde un grup mai rezistent de roci formase o cascadă mică, fata se opri, cercetând zona după semne ce indicau o posibilă ridicare a nivelului apelor. Găsi urme mai vechi, care arătau că nu este niciun pericol. Răsuflă ușurată. Locul fusese unul din preferatele lui Paul și trebuia păstrat cu sfințenie așa, nemodificat.

În scurt timp, apăru în față și coliba ei, ridicată pe o pantă terasată. Era joasă, cu acoperiș de paie. Între casa ei și vale se afla un pod-podul Packhorse– care făcea legătura între cele două spații. La fereastra mică se zărea o luminiță-doamna Foster, femeia care locuia la o jumătate de milă depărtare, nu plecase. Nici măcar nu era necesar să facă acest drum, ele fiind doar vecine, însă femeia era primitoare și amabilă, și ținea la semenii ei.

Fata împinse ușa de la intrare și păși într-o bucătărioară. Era cald și tihnit; mirosea a bușteni arși în sobă. Pe cămin se lungea leneș un pisoi, care la vederea stăpânei își reluă somnul de dinainte. Măsurând întreaga încăpere dintr-o privire, fata merse spre foc și-și întinse mâinile la căldură.

– Cathy, draga mea, pe unde-ai umblat? veni femeia din bucătărie. Sper că n-ai fost iarăși la mormânt, sus? Nu e bine,

copila mea, e cam sinistru. Am terminat de strâns pe-aici; am pus la cuptor o plăcintă. Presupun că n-ai mâncat pe ziua de azi.

Cathy nu răspunse. Aproape rămăsese fără bani, dar din mândrie nu recunoștea acest lucru. Trecu la geam, sprijinindu-și coatele de pervazul lat; privi spre celelalte colibe. Pe la ferestre apăruseră luminițe, și se vedeau oameni trebăluind. În care dintre case să fi fost el? se întreba fata.

– Doamnă Foster, ați urât vreodată pe cineva…cu înverșunare? întrebă, fără a întoarce capul.

– Nu, și nici tu n-ar trebui să faci asta! Tipul e un străin și ar fi bine să rămâneți pe aceste poziții. Nici măcar nu știi cum îl cheamă!

Privirea fetei se oprise asupra unui camion din dreptul unei ferestre aprinse. La Brown și Davies…însă niciunul dintre ei nu se mai afla printre cei vii.

– Mi-a omorât tatăl.

– Tatăl tău a suferit un atac de cord, ca mulți alții, de altfel…Și tata a murit la fel. Acum, așază-te să-ți aduc plăcintă.

Masa deja era aranjată, și Cathy se așeză pe un scaun. Indiferent ce-ar fi zis doamna Foster, acel bărbat– "Șeful" după cum îl denumiseră cei din vale – purta responsabilitatea morții tatălui ei. Femeia se întoarse cu o bucată de plăcintă pe care i-o așeză în față.

– Poftă mare, fata mea; mă duc să-ți pregătesc ceva de băut.

Ieși ca să umple ibricul de la pompă; Cathy trase cu urechea la sunetul familiar al șuvoiului de apă clipocind printre pietre.

Pârâiașul ce trecea pe la ușa casei femeii nu ducea departe; deja cursul lui fusese deviat spre rezervorul Tordale din josul râului mare, secând o parte a văii pentru a demara lucrările la noua construcție. Domna Foster veni cu ibricul și-l puse pe foc.

– Se zice că în vale va apărea un lac artificial, zise femeia, parcă citind gândurile fetei. Trebuie să recunoști că rezervorul Tordale arată bine.

– Omul nu întrece niciodată natura, răspunse fata servindu-se, mirată de pofta ce-o avea. Mă bucur să vă am prin preajmă, doamnă Foster, și mulțumesc pentru plăcintă.

Femeia privi un timp gânditoare, analizând construcția scheletică a fetei, paloarea chipului și tristețea din ochii aceia prea mari. Avea o privire cenușie, curioasă. Părul lung și drept purta o nuanță viu-aurie, spre închis.

– Poate ai trăit prea mult în mijlocul naturii, zise femeia. Tatăl tău a fost un idealist, iar tu îi calci pe urme. Îmi pare rău că ți-o spun acum, la nici două săptămâni de la moatrea lui, dar ar fi fost bine să fi acordat mai multă atenție orelor tale de studiu, nu să te inițieze într-ale rocilor. La ce te-ajută, oricum?

– Paul a scris câteva lucrări minunate despre evoluția munților, începu fata, curmându-și motivele.

Căci doamna Foster n-ar fi înțeles nici înclinația spre geomorfologie a lui Paul, nici fiorul pe care-l năștea fiecare nouă informație aflată despre acele locuri. De la el învățase de ce într-un anume loc se ridica acum o formațiune muntoasă, sau un deal, de ce apa curgea lin aici, șerpuitor mai încolo, de ce avea

un curs atât de sinuos în zona deluroasă pentru a se îndrepta spre gura de vărsare. Astfel că știa de ce tocmai valea Pennine era atât de potrivită pentru construcția rezervorului-din cauza lipsei varului, a ploilor, apa abia dacă mai ajungea în casele oamenilor, favorizată și de relieful abrupt. Rezervorul ar fi ajutat la păstrarea unei mari cantități pentru populație. Paul întrevăzuse faptul că într-o bună zi cineva se va găsi să curme fantezia numită Pennine.

– Și nici n-a făcut prea mulți bani din asta; mai bine își găsea o slujbă ca lumea!

– Mă avea pe mine, care aveam grijă de acel copil, dacă vă aduceți aminte.

În ochii lui Cathy, tot ce făcuse tatăl ei era corect. Mama murise pe când fata avea doar trei luni, iar de-atunci el își dedicase aproape toată viața studiului. Cum și ea se dovedise pasionată de munca lui, adesea cei doi puteau fi văzuți cutreierând împreună ținuturile mlăștinoase, echipați cu carnete de notițe, binoclu și alte ustensile. Nimeni nu putea pricepe ce caută, iar Cathy era conștientă că doamna Foster privise întotdeauna activitatea lor ca pe un nonsens, singurul profit fiind câțiva bănuți pe care Paul îi primea ocazional de la revista ce-i publica articolele.

– Trebuie să faci ceva cu viața ta, draga mea. Nu mai poți rămâne aici multă vreme, știi asta…

Cathy o urmări cum îi turna ceai.

– M-am resemnat, rosti fata simplu. Azi-dimineață am primit o scrisoare de la Direcția Apelor. Mi-au dat o săptămână. Îmi

demolează casa pe întâi aprilie, zise cu buze tremurânde și ochii sclipind. Și e doar mâna lui, bineînțeles. Încă n-a venit vremea să plec; mai este aproape un an până la inundațiile ce-au să vină, ceea ce se va întâmpla doar în partea asta a văii.

Bătrâna oftă, amintindu-i că poluarea devenise inevitabilă, mai ales atâta timp cât zona era locuită.

– Tipul își face doar meseria, și orice-ai spune, tatăl tău a reușit să-i înfrâneze activitatea. Din punctul meu de vedere, s-a dovedit a fi foarte răbdător. Și scuză-mă că-ți spun, dar nici că se putea un bărbat mai încăpățânat decât Paul.

– Și totuși, atât de bun la suflet. Mai degrabă ar fi creat ceva în loc să distrugă; niciodată n-ar fi intervenit brutal în sânul naturii doar pentru a-și umple punga.

Cathy dădu la o partea farfuria și trase cana de ceai. Băutura fierbinte o înecă; se ridică tușind și merse din nou la fereastră. Peisajul suferise o transformare radicală, dar ea încă mai păstra vie amintirea dezastrului ce devastase întregul loc. Mașini gigantice care scobeau și răvășeau măruntaiele pământului; camioane imense încărcate cu ceea ce acum se numea "lemn". Alte camioane așteptând ca buștenii arborilor mutilați să fie suiți în ele. A doua zi, defrișările aveau să continue nestingherite, ca și în zilele ce vor urma. Toți copacii sortiți pieirii fuseseră marcați cu vopsea; copacii pe care ea și alți copii îi escaladaseră, în care-și construiseră "vizuini", copacii care umbreau alătdată grădinile sau le apărau de vijeliile și de vâturile aspre din sud din timpul iernii. Toți aceștia avea să fie doborâți, din ordinele unui

singur om. Cine se credea el ca să ordone această distrugere în masă? Cum de putea trăi având conștiința pătată? De fapt, care conștiință? Căci era un arogant și un infatuat, detestat până și de echipa lui, de cei care proiectaseră rezervorul. Găsise un defect formal acestuia și se crezuse îndeajuns de priceput să refacă munca experților. De asemenea, se zvonea că după ce unchiul său îl adusese în formă, ca tânăr consultant geolog, îl răsplătise pe acesta din urmă luându-i locul și scaunul de director al firmei.

– Bărbatul acesta e un ticălos, doamnă Foster, și sper ca într-o bună zi să fie pedepsit.

– Greșești că gândești astfel, fata mea! se încruntă bătrâna. Îl urăști pur și simplu pentru că e șeful echipei care se ocupă de lucrare. Nu uita că cei de la Direcția Apelor dețineau terenul și că de ani de zile se plănuiește construția unui alt rezervor. Dacă nu erau ei, ar fi venit alții. Acum trei ani, când Lowport rămăsese fără apă, nu cred că ți-ar fi plăcut să te afli în situația acelor oameni. Să nu ne-o iei în nume de rău, mie și lui Joe, dar suntem conștienți că așa trebuie să se întâmple. E nevoie de apă, iar pentru asta e nevoie și de rezervoare.

Într-adevăr, cuvintele femeii își aveau rostul lor. Cu trei ani în urmă, în timpul unei secete teribile, rezervorul Tordale secase complet. Și chiar în iarna de dinainte, se risipiseră sute de tone de apă din cauza unei ploi torențiale care dăduse peste cap toată instalația. Noul rezervor era menit să colecteze tot surplusul de apă ce-avea să vină în astfel de cazuri, și să alimenteze zona cu apă în timpul caniculelor.

– Recunosc că aveți oarecare dreptate, dar nu pot să nu-l detest. Au început să-l agaseze pe Paul încă de când au intervenit pentru a ne demola adăposturile pentru animale. Sunt sigură că tata se aștepta ca și casa să fie pusă la pământ, și cred că presiunea extraordinară i-a provocat atacul de cord. Ne mai puteau păsui măcar încă un an.

– Ai idee ce-ai să faci? schimbă femeia subiectul.

– Nu… dădu Cathy din cap. Încă nu m-am gândit. Dac-aș fi avut ceva timp ca să trec peste moartea lui Paul…

– Nu poți rămâne singură aici, chiar dacă i-ai convinge să-ți mai acorde timp. Doris a mea pleacă peste câteva zile și n-are să mai poată dormi la tine. O să vină cealaltă nepoată, dar nu știu exact când.

Își întrerupse replicile când Cathy se apropie din nou de masă pentru a mai lua o sorbitură din ceaiul acum răcit.

– Ești numai piele și os! exclamă femeia, și Cathy, înfiorată, se înfofoli mai bine în jacheta ei. Nimeni n-ar zice că ai nouăsprezece ani. Nici nu știu ce se va alege de tine.

Nici Cathy nu știa. Întreaga ei existență se desfășurase odată cu ritmul naturii, cu sălbăticia. Nu cunoștea agitația vieții dincolo de acea vale. Dar nici nu putea da vina pe tatăl ei, căci se mulțumise cu soarta ei. Și nici n-o putea aproba pe doamna Foster în ce privește neglijența lui Paul față de propriul copil. Se întreba însă din ce va trăi, cum avea să se întrețină. Văzând-o speriată, doamna Foster o încurajă să se uite încă o dată, mai atent, prin cutia cu hârtii despre care-i povestise cu o zi înainte.

– Poate ai să găsești pe cineva care să te țină un timp, măcar până te pui pe picioare.

– N-am pe nimeni, dar am să vă arăt acele hârtii. Nu mă deranjează.

– Mă duc să le aduc. Curăță tu aici, ca să le putem studia în voie. Mie mi s-au părut cam dezordonate.

Nu era de mirare fiindcă în teancul de hârtii stăteau amestecate facturi, certificate de naștere, însemnări de-ale lui Paul despre evoluția munților, tratate tehnice despre ghețarii din regiune și multe altele.

– Sper că știi despre ce sunt astea!

– O, da, se înseninã fata. A muncit mult pentru ele…Și-a fost foarte interesant.

– Sunt convinsă! Acum, ia teancul acesta și sortează-l; eu mă ocup de celălalt.

Stăteau aplecate amândouă, la lumina lămpii; după o jumătate de oră, fata se îndreptă de spate.

– Știam că nu e nimeni. Întotdeuna Paul zicea că ne avem doar unul pe celălalt.

Doamna Foster era absorbită de paginile unui jurmal vechi; când Cathy începuse a vorbi, îl pusese pe masă, ascultând-o. Apoi, începu a răsfoi rapid până ce dădu de ceva. Ezitând, o anunță pe fată că avea un unchi, care la data scrisă în jurnal locuia în Leicestershire.

– Un unchi? făcu tânăra ochii mari. Cum îl cheamă?

– Charles Blythe.

– N-am auzit niciodată de el. Ce zice despre el? se aplecă fata peste masă neîncrezătoare, dar doamna Foster îi evită privirea. E jurnalul mamei, nu? De când datează însemnarea?

– Să vedem…de-acum nouăsprezece ani. Și văd aici o întreagă poveste…Mama ta a avut o soră care s-a măritat cu un anume Peter Blythe. Au plecat în Australia.

– Da; mătușa Margaret. Și ambii au murit; nu-mi aduc aminte să-i fi văzut vreodată.

– Unchiul tău Peter avea un frate în Leicestershire. Am aici adresa lui, la finalul jurnalului. Se poate să-l găsești încă acolo.

– Nu știam acest amănunt, se posomorî fata, dar nu-mi este rudă, oricum.

Buzele îi tremurau, iar Cathy, dezamăgită, făcu unultim efort pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Știam eu că n-avem pe nimeni…

– Ți-e un fel de unchi, insistă cealaltă. Dacă e fratele unchiului tău…

– Dar unchiul Peter e mort.

– Și ce dacă? Poate mai trăiește tot acolo. Dacă nu te superi, iau jurnalul cu mine acasă, și-am să-i scriu în seara asta. Ar trebui să ne răspundă până joi.

Să fi fost acest Charles Blythe cu adevărat unchiul ei? Abia acum Cathy își dădea seama că atârnă de un fir de ață. La urma urmei, n-avea nimic care să-i aparțină. Dacă mama ei scrisese despre el cu atâția ani în urmă, înseamnă că acum tipul era bătrân. Unchiul Peter avea treizeci de ani când se căsătorise cu

mătușa Margaret, ceea ce-i dădea cam cincizeci de ani acum, și poate că semăna cu Paul – amabil și răbdător…Cathy zâmbi în sinea ei.

– Sunteți atât de bună că vă ocupați de toate acestea pentru mine, și ați făcut așa de multe și pentru tata, în timpul bolii. Și-acum, dacă l-ați convinge pe unchiul meu să mă accepte… și glasul i se înecă.

– Gata, draga mea, nu te înmuia acum, după ce-ai dat dovadă de atâta curaj. Lasă că mă ocup eu. Dacă nu te aranjez, să nu-mi spui pe nume!

Nu primiră răspuns nici vineri, iar Cathy se lăsă cuprinsă de disperare.

– N-are să vă răspundă, o știu sigur. De ce-ar face-o? Nici măcar nu suntem rude.

Și totuși, când doamna Foster reveni la cabană a doua zi Cathy o întâmpină sfioasă:

– Ați primit vreo veste de la…unchiul meu?

– Nu, draga mea, dar…cred că o să primim ceva luni.

Tonul și atitudinea ferită o nelinișteau pe Cathy. Ca și cum bătrâna vorbise mai mult decât era cazul și acum regreta. Să fi auzit oare ceva despre Charles Blythe? Oare îi răspunsese și-i refuzase ajutorul? De altfel, Cathy privea o astfel de poziție ca una perfect justificată; doar n-avea să-și ia asupra lui responsabilitatea unei așa-zise rude. Fata continuă s-o urmărească pe bătrână, care se apucase brusc să curețe masa. Se vedea că nu e în largul ei, ba chiar arăta o ușoară nervozitate. Cathy era convinsă că primise un

refuz ferm. Însă după o clipă de gândire, ajunse la concluzia că suspiciunile nu duceau la niciun rezultat concret și că mai bine clarifica situația.

– Chiar credeți că aflați ceva până luni?

Întrebarea o îmbărbăta chiar și pe ea, din moment ce marți ar fi trebuit să părăsească locuința.

– Începe să-mi fie teamă, doamnă Foster. Unde să mă duc?

– O să vii la noi, o vreme…

– Domnul Foster a zis încă de la început că nu vrea să se implice, și femeia se crispă la auzul acestor cuvinte.

– Nu-ți face griji. Mă ocup eu de asta…Vreau să spun că luni merg cu tine la Lowport, să vedem dacă-ți găsim vreo gazdă… Și-acum, ar trebui să plec; Joe se impacientează dacă nu găsește ceai pe masă la ora cinci fix. Doris ajunge pe la zece, să-ți țină de urât.

Cathy rămase cu privirea țintă spre ușa închisă în urma femeii, apoi o mută spre ceasul de perete. Încă nu se făcuse nici două…iar doamna Foster se grăbise să-i facă soțului ceaiul! Fără îndoială, bătrâna se afla într-una din cele mai neobișnuite dispoziții.

Hotărâtă să ignore situația, Cathy se duse la bucătărie să spele vasele lăsate de doamna Foster în chiuvetă. După care îmbrăcă un pulover gros și porni de-a lungul apei, în cercetare. Alunecarea de teren se produsese undeva la o cotitură și nu putea fi zărită din poziția în care se afla. Ochii îi scăpărară! Tipul avea să întâmpine dificultăți, și așa-i trebuia! Întreaga zonă unde

platoul rezervorului trebuia să întâlnească barajul era instabilă – un amănunt pe care-l trecuse cu vederea. Astfel că ridicarea și terminarea planului său îi va da multe bătăi de cap. Iar dacă era constrâns și de o dată de finalizare, avea să întâmpine și mai multe probleme.

La un moment, dat observă un bătrân pe cărarea din fața casei. Deschise portița, intră și-o închise la loc după care o fixă pe fată nehotărât.

– Tot mai ești supărată pe mine?

– Nu, surâse ea. Îmi pare rău că am spus acele cuvinte, domnule Johnson. N-am vrut.

– Înseamnă că nu mă consideri un trădător? și se rezemă de gard. Chiar am nevoie de bani…și mă plictisesc dacă stau acasă fără ocupație, să știi. Iar slujba de supraveghetor nu e chiar așa de rea pentru unul ca mine; ba e chiar interesant să ajungi să afli tot ce mișcă și să ai ce discuta. Te înțeleg, fata mea. Poate și eu aș reacționa la fel să știu că mi se va demola casa. Noroc că ne-am mutat acum ceva ani, și măsură cu privirea șirurile de colibe, apoi malurile apei. Acum, a fost o alunecare de teren foarte serioasă…

– Am văzut-o de acasă…cu binoclul, și ochii îi scânteiară.

– Doi oameni blocați sub pământ; i-am văzut când i-au scos afară.

– Au fost răniți? Cathy nu știa amănunte. Au fost spitalizați?

– Nu; mai mult șocul. Șeful i-a dus la casele lor, cu mașina. Mi s-a părut foarte mișcător gestul lui.

– Deloc! Probabil se temea; n-ar trebui să-și plaseze oameni în zona respectivă. Dacă ar fi profesionist, ar fi făcut mai întâi niște cercetări și ar fi aflat că acum câteva săptămâni s-au produs alte alunecări. Dar presupun că habar n-are de unde să înceapă.

– De obicei nu lucrează sâmbăta, dar a fost pe șantier toată dimineața. S-a tot plimbat pe-acolo, a verificat împrejurimile, relieful stâncos din apropiere. Mi se pare cam dezorientat.

– Așa și trebuie.

– Abia ce-a plecat și l-am văzut din nou obosit și abătut. Îl compătimesc. Cred că are o groază de probleme.

– Nu e nevoie să-l compătimiți. O merită, mai ales când cauzează atâtea nenorociri oamenilor! Prinse culoare în obraji pe măsură ce se înflăcăra. Cum îl cheamă?

– Încă n-am auzit nimic. Toată lumea îi spune "șeful".

Cathy cercetă cu privirea barajul pe jumătate terminat, apoi construcțiile improvizate din zonă.

– Care e biroul lui?

– Cel de la capăt. E unul foarte elegant; nici n-ai zice că te afli într-o colibă.

– Știți unde locuiește?

– La Ferendale-on-Callder. Are o casă închiriată, pe malul apei, mi se pare.

– La Ferendale?

Dintr-un motiv oarecare, Cathy se îngrozea doar la gândul că bărbatul locuiește atât de aproape, și într-un oraș drăguț cum era Ferendale, la doar cinci mile în aval. Cathy vizitase orașul de mai

multe ori, împreună cu tatăl ei, care efectuase niște cercetări pe tema ghețarilor de-acolo. De fiecare dată rămânea tot mai fascinată; dintre toate locurile dimprejur, acolo i-ar fi plăcut cel mai mult să locuiască, exceptând ce-i mai rămăsese aici.

Pentru ca acum să afle că el avea casă acolo! O ironie a sorții! Singurul lucru care o consola, era faptul că nu deține de fapt acea locuință. În mod normal, avea să se mute odată munca terminată.

– Trebuie să plec, draga mea, o trezi vocea răgușită a bătrânului. Dacă tot nu ești supărată, mai pot veni pentru ceașca mea de ceai de dimineață?

– Bineînțeles, zâmbi ea, oarecum vinovată. Îmi cer scuze, dar mă macină ideea că oricine din acest sat ar putea lucra pentru omul acesta. Toți muncitorii sunt aduși zilnic din Lowport, după cum știți.

Bietul bătrân. Se enervase într-atât, încât ar fi fost în stare să renunțe la post. Cathy îl acuzase de trădare, ea însăși preferând să moară de foame decât să se angajeze la el. Ceea ce nu era departe de adevăr. Dar nu se putea aștepta ca un bărbat activ ca domnul Johnson, care deja se săturase de beneficiile vieții de pensionar, să stea deoparte.

A doua zi, dis-de-dimineață, doamna Foster se înființă la ușa fetei, cu sticla de lapte pe care Cathy insista s-o plătească. De data asta, comportamentul femeii lăsă și mai mult loc suspiciunilor. Cathy îi aminti că mai are doar câteva zile de stat acolo, la care bătrâna se grăbi să-i răspundă:

– Te aranjăm până mâine. Poate că domnul Blythe n-ar fi un

protector chiar așa de bun.

Cathy îi aruncă o privire nedumerită.

– Vreau să spun că s-ar putea să fie o persoană severă, care să nu-ți înțeleagă poziția. Inflexibil…Iar tu ai acum nevoie de simpatie, de înțelegere, ești pe cale să faci cea mai mare schimbare din viața ta. N-ar avea niciun folos dacă te-ar dezamăgi, nu?

– Mda..cred că da, zise fata, luând la întâmplare un bibelou de pe șemineu pentru a-l șterge de praf. Dar cum ne-am fi așteptat să fie, de fapt? Eu mi l-am imaginat în vârstă, și asemănător cu Paul. Niciodată nu l-am văzut nici sărac și nici…sever.

– Nici eu, până când…m-am gândit mai bine. De exemplu, n-avem de ce să credem că e în vârstă. E adevărat că mama ta a amintit de el acum nouăsprezece ani, dar la momentul respectiv poate că era doar un băiat de școală generală.

– Da...poate, și puse bibeloul la loc, rămânând dusă pe gânduri, căci nu se vedea locuind cu un bărbat tânăr după atâția ani în preajma tatălui. De ce credeți că n-a răspuns la scrisoare? Să se fi mutat? Sper că ați scris pe spatele plicului adresa de aici.

– Da…

– Și nu v-a venit înapoi…Înseamnă că a primit-o. Ciudat că n-a dat niciun semn de viață. Ce i-ați scris despre mine?

– A, doar ce-am considerat că este necesar… și-ncepu să trebăluiască prin cameră. I-am explicat situația, și că ai stat aici o viață întreagă. I-am amintit că nu-ți arăți vârsta, că ești puțin imatură și că tinzi să ignori...unele lucruri.

– Nu e adevărat! sări fata. Nici nu mă mir că nu v-a răspuns! Crede că sunt o proastă!

– Nici vorbă! Dar ești încă inocentă, fata mea, și i-am explicat acest lucru, în caz că decide să te accepte. I-am povestit și despre tatăl tău și pasiunile lui, și mi-a cerut amănunte…

Femeia se opri brusc speriată, iar Cathy făcu ochii mari, surprinsă.

– Adică despre tatăl tău, normal. Îmi cerea detalii despre istoria locului și a munților. Și i-am zis cum l-am ajutat cu hărți și cu tot ce știam.

– I-ați povestit totul? Cred că a ieșit o scrisoare enorm de lungă.

Multe amănunte i se păreau inutile și nu înțelegea un singur lucru. Doamna Foster admise că scrisese mult și insistă ca fata să nu-și mai facă griji, asigurând-o că unchiul ei nu era tocmai omul potrivit. Ba chiar o sfătui să-l uite.

– Credeți că i-aș displăcea? Da, poate…Dar nu mi-a fost dat nici măcar să-l cunosc, așa că nu știu cum să reacționez.

Se auzi un scurt ciocănit în ușă; era domnul Johnson. Salută și se scuză pentru ora matinală, după care își ocupă locul pe scaunul preferat.

– Eu tocmai plecam, anunță doamna Foster, oarecum ușurată. În mod clar mulțumea în sinea ei pentru acea portiță de salvare, deși tot satul cunoștea divergențele pe care ea și bătrânul le aveau.

– Pe curând. Am să-ți aduc mai târziu ceva de mâncare.

Capitolul 2

– Ca o gaiță, comentă domnul Johnson.

– Nu e adevărat.

– Pe toți îi vorbește…

– Nu cu mine. Serios, nu bârfim niciodată. S-a purtat extraordinar cu mine și cu Paul.

– Ești tânără, de-aia nu bârfește în prezența ta. Stai s-o vezi cu altă babă. Nimic nu le scapă. Pun pariu pe ce vrei că toată lumea din sat îți cunoaște situația.

– Nu contează, zise Cathy în timp ce pregătea ceaiul. Oricum, deja se știa.

– Mda…Dar cică a discutat despre tine cu străinul! În cinci minute, soarta ți-a fost pecetluită! Te-a făcut ca un vulcan în acțiune-să știi că am auzit-o vorbind– despre ce simți după moartea tatălui; cum că-l urăști mai mult ca orice pe lume și că-l învinuiești de soarta lui Paul…Să nu cumva să-i iei apărarea

pentru că știu bine ce-ți zic! Detest femeile care bârfesc în halul acesta!

Cathy încercă să protesteze, dar gândi că ar fi fost zadarnic. Dacă într-adevăr așa era, zvonurile nu i-ar fi pricinuit niciun rău. Își văzu de băutura fierbinte; câteva clipe mai târziu, bătrânul ieși să inspecteze împrejurimile, ca și cum slujba sa ar fi fost mai importantă decât orice altceva pe lume. Cathy se arăta interesată de ocupația lui, căci, la urma urmei, poate că postul său nu aducea mari beneficii, având în vedere comunitatea redusă în care trăiau. Într-un fel, i se părea că și ceea ce discutau ei era tot un fel de bârfă, iar Cathy se îngrozi la ideea de a fi pusă în aceeași oală cu doamna Foster.

– Șeful a revenit pe șantier; și e cu unchiul său. Inspectează locurile, prin zona alunecării.

– Știam că nu se prea înțelege cu unchiul lui.

– Mie mi s-a părut destul de agreabil. L-am auzit spunând că afacerea se află în mâini bune, deci cred că e mulțumit. Încă sunt tot acolo, fac măsurători. Nici nu e de mirare-e o situație mai delicată. Dar se pare că șeful a găsit soluția potrivită…

– Adică? De unde știi că a găsit-o?

– Cum îți spuneam, se fac tot felul de măsurători. Eu țineam de un capăt al ruletei, așa că am prins câte ceva…dar eram cam la distanță. Iar șeful părea cam abătut, când, dintr-o dată și-a revenit și a început să discute aprins cu unchiul său. Mi s-au părut mai liniștiți, și am încercat să mă apropii… și făcu o pauză pentru a lua o sorbitură din ceai.

– Așa, și? Ați reușit?

– Puțin. Se pare că șeful a aflat de niște hărți…care-l vor ajuta; a zis că poate face rost de ele, deși îi vor aduce o mulțime de neplăceri. La care celălalt a spus că merită efortul, la care șeful a fost de acord cu el. Se pare că asta-l scutește cam de șase luni, și de câteva sute de mii de lire. Ia gândește-te!

– Habar n-are ce spune, pufni Cathy.

N-o liniștea cu nimic economiile pe care avea să le facă "șeful".

– Singurele hărți pe care le-ar putea avea se află la mine. Paul a desenat câteva planuri ale zonei, cu toate riscurile pe care le implică aceasta. Altfel, nu există hărți geologice, tocmai de aceea n-a fost în stare să realizeze nimic până acum. Deci, domnule Johnson, dacă credeți că are să găsească vreo hartă, vă înșelați.

– Fata mea, mie mi s-a părut foarte sigur pe sine.

– Iar eu sunt convinsă că n-are de unde. Tot ce a fost a dispărut în timpul războiului, și nimeni n-a efectuat alte studii. Iar el fiind geolog de meserie, ar trebui să cunoască aceste amănunte.

Domnul Johnson rămase însă la părerea lui, fără alte intenții de a continua discuția. Mai sorbi din lichidul cald.

– Ar trebui să plec. Te mai văd?

– Veniți mâine. Nu plec până marți.

– Doamna Foster zicea că marți deja dărâmă casa.

– Așa e. Eu am…să plec devreme, și-și înghiți cu stoicism lacrimile. Doamna Foster mă însoțește luni în sat, poate găsesc

ceva… adăugă cu glas tremurat.

Bătăile inimii i se accelerară la gândul că o despărțeau doar câteva ore de momentul fatal. Încă două zile, dar deja număra fiecare minut. Alte câteva ore până va înfrunta orașul de una singură, fără nici cea mai mică ideea despre locul unde avea să-și câștige existența.

– O să fie în regulă domnule Johnson, imediat ce-mi găsesc o slujbă.

Câteva clipe mai târziu, urca pe cursul Râului Vânătorilor. Vântul se juca în voie prin părul ei. Marțea i se părea atât de îndepărtată. Rămase nemișcată timp îndelungat, ascultând doar jocul vântului printre cetinile brazilor de pe coasta dealului. Apoi, dintr-o dată, întreg corpul i se înfioră, simțind că este urmărită. Se întoarse. Nimeni; dar ființa ei continua să vibreze. Privirea ei fixă ultima construcție de la barăci. În locul în care se afla, nu putea fi zărită…Doar dacă nu era urmărită prin binoclu…Și de ce-ar fi fost? Să fi fost cineva înăuntru acolo? Își schimbă poziția, bănuitoare. Deși n-avea mult timp să mediteze asupra situației, ceva din interiorul ei îi dicta să coboare în grabă la colibă, în caz că nu dorea să ajungă leoarcă. O luă spre buza stâncii și se săltă jos grațioasă, mândră de reușita ei. Din nou aceeași senzație ciudată că era urmărită.

Intră pe ușă ca o pisică plouată, căci avusese mult de mers, trântind-o. Rămase prosternată și primul impuls o îndemnă să caute ieșirea.

– E în ordine, Cathy. Eu sunt Charles Blythe, unchiul tău.

Doamna Foster mi-a scris despre tine.

Cuvintele o calmară imediat și fata păși înainte. N-o mai încerca același tremur, dar reacționă total diferit de cum s-ar fi așteptat.

– Dumneata?...Nu mă așteptam să arăți astfel.

Se întreba dacă într-adevăr refuzase inițial s-o accepte, și ce-l determinase să se răzgândească. Își amintea de dubiile bătrânei în ce privea asemănarea cu Paul, și parcă avusese o viziune. Charles era înalt, slab, cu trăsături bine conturate și ochi cenușii, pătrunzători. Unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care Cathy îi văzuse vreodată, pentru vârsta lui…oricum, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Iar în scurt timp află că nu tolerează lipsa de respect, căci n-o lăsa pe fată să-și termine propozițiile. De fapt, nefiind obișnuită cu alte cercuri, fata nu-și exersase bunele maniere.

– Așa deci. Și cum te așteptai să fiu?

Tonul aspru n-o încântă deloc pe Cathy, care își zise că nu trebuie să-l disprețuiască încă de la primele cuvinte. Mai ales că el reprezenta singurul lucru pe care-l mai avea pe lume.

– Nu intenționam să te jignesc; doar că mi te închipuiam mai în vârstă.

Poate că aparențele înșelau. Doar n-ar fi venit s-o vadă din pură curiozitate.

– Mă iei cu tine în Leicestershire?

Glasul îi tremura de emoție și se întreba dacă nu cumva el și-a dat seama.

– Crezi că ți-ar plăcea să stai cu mine?

O întrebare menită s-o scape pe Cathy de toate inhibițiile.

– Da…cred, îngăimă ea.

Charles stătea cu spatele la fereastră și preț de o secundă ceva de afară îi atrăsese lui Cathy atenția. Ploaia încetase, dar peste dealuri coborâse o ceață densă. Întunecarea atotcuprinzătoare dădea întregului ținut un aer sumbru, respingător, ca-ntr-o noapte geroasă de iarnă; ca-ntr-un basm în care se întrepătrundeau ziua și noaptea. Dacă pentru alții o astfel de imagine impunea teamă, pentru Cathy ascundea o nesfârșită fascinație. Fata era irezistibil atrasă și chiar se aventura neînfricată în adâncul pâclos, devenind una cu perdeaua semitransparentă.

– Da, își reveni ea din reverie, mi-ar plăcea să locuiesc cu tine.

Prin acest răspuns, deja se vedea aranjată și se interesă când avea de gând să vină s-o ia.

– Ai venit cu mașina?

– Da, am lăsat-o…

Se opri brusc, stârnind curiozitatea fetei.

– La marginea drumului, jos în vale.

– Puteai să urci până aici, la podul Callder, dar n-aveai de unde știi. Mă bucur că m-ai căutat.

Bărbatul nu părea câtuși de puțin obosit de pe urma drumului parcurs, ceea ce era de admirat. Interlocutorul nu-i răspunse, continuând s-o studieze cu atenție. La ce se gândea oare? Doamna Foster îi povestise despre ea. Cathy aruncă o privire în oglindă-câtă dreptate avusese femeia: nu i-ai fi dat mai

mult de șaisprezece ani. Apoi se întoarse la unchiul ei, căutând a-l citi după expresia feței. Paul o atenționa întruna că e doar o fărâmă de om și probabil că și unchiul ei gândea la fel. Singura diferență ar fi fost afecțiunea tatălui și mândria că într-un fel sau altul aducea cu mama ei. De fapt, nu avea certitudinea acestui lucru; în poze o văzuse frumoasă, cu forme fine, ochi mari și expresivi, frunte înaltă și netedă. Cathy se privi încă o dată în oglindă, de data asta mai fugar. Hainele spălăcite atârnau pe ea, din poalele rochiei și din păr i se prelingeau picături de apă. Pe un ton dur, autoritatr, Charles o trimise să se schimbe.

– Nu mai contează acum, zise ea aranjându-și rochia pe corp. Se usucă în curând. Vrei un ceai? îl invită cam stângaci, căci altceva de mâncare nu-i putea oferi.

– Ar trebui să te schimbi, însă ea refuză, punând ibricul pe foc. Cathy, repetă pe un ton mai blând, du-te și te schimbă.

În dreptul ușii dormitorului ei, fata își întoarse ochii spre el. Niciodată nu mai primise ordine de la cineva. Paul nu-i refuzase niciodată dreptul de a face cum crede de cuviință și nici nu intervenise în libertatea ei de a se manifesta. Trăiseră într-o comuniune desăvârșită, lipsită de constrângeri, independentă de regulile lumii din afară. Dacă-și dorea să-și schimbe hainele, avea cale liberă s-o facă. Prea multe bătăi de cap din punctul ei de vedere, însă acceptă părerea unchiului pe motiv că n-o cunoaște îndeajuns de bine. Dar va trebui să-i explice cum stau lucrurile, pentru ca situația să nu se repete pe viitor.

– Paul nu m-a forțat niciodată să fac ceva, deci te rog să…

Își conteni discursul, conștientă de imprudența atitudinii ei. Charles se mutase lângă foc, aparent indiferent la tot ce-l înconjoară; degetele i se odihneau pe marginea căminului, iar buzele lui strânse avertizau asupra tensiunii momentului. Mai bine și-ar fi păstrat replicile pentru o altă ocazie.

– Foarte rău din partea lui Paul-deja se întrevedea pericolul. Pune jos ibricul și fă cum ți-am spus.

Pentru o clipă, Cathy simți nevoia de a-l înfrunta, dar îl ascultă. Doar de data asta, ca să evite o posibilă ceartă; altfel, viitorul ei cămin depindea doar de comportament. Totuși, cu prima ocazie trebuia să poarte o discuție serioasă cu unchiul, pentru a se pune de acord asupra responsabilităților fiecăruia.

După câteva minute se întoarse la bucătărie, cu un prosop în mână. I-l întinse, rugându-l să-i usuce părul, arătându-i astfel că nu-i purta pică.

– Paul întotdeauna făcea asta, avea mai multă forță. Îți aduc un scaun, ca să stai mai comod.

– Tatăl tău îți permitea să-i spui pe nume?

– Da. Pot să-ți spun și ție la fel, dacă vrei. E mult mai intim.

– Ai să-mi spui unchiul Charles, și-i aruncă prosopul în brațe. Ia loc și ascultă-mă!

Cathy se conformă, strângând materialul aspru în poală. Niciodată nu suferise o umilire mai mare. De fapt, nici nu era obișnuită cu tonalități grave sau reci. Își aminti numaidecât de căldura părintelui; o lacrimă se agăță la nesfârșit de o pleoapă, pentru ca în cele din urmă să-i cadă pe obraz.

Cuvintele lui Charles nu ameliorară cu nimic situația. Plecase de-acasă cu treburi, ceea ce nu constituia un motiv de bucurie. Fata avea să locuiască împreună cu alte trei persoane străine-două femei și un bărbat. Din cele câteva cuvinte despre mama lui vitregă, Charles lăsă impresia unei relații foarte proaste. La fermă mai locuia și sora vitregă, Beryl, și bătrânul Steve, interesat doar de "cărți, somn și mâncare". Se pare că acesta din urmă era un amărât pe care Charles îl culesese de pe stradă cu mulți ani înainte. La început locuise la grajduri, dar o boală nesuferită îl adusese în casa principală, unde se și instalase, pe cheltuiala gazdei. Cel puțin așa reieșea din explicații, deși Charles nu menționase aceasta. Avea să mai întâlnească două servitoare, precum și grădinarul și soția lui, care locuiau într-o căsuță din incinta fermei.

Perspectivele se dovedeau mai descurajatoare ca niciodată pentru Cathy. Cercetă chipul lui Charles și realiză că-și dorea să trăiască alături de el indiferent cât de nemilos o trata. Cu toate că se înșelase în privința personalității acestuia, trăia cu speranța că într-o bună zi unchiul avea să preia atitudinea tatălui față de ea.

– O să vii acasă în weekenduri? Se interesă ea cu glas tremurat.

– S-ar putea să nu vin…Dar poate că aranjez ceva, se corectă el observând dezamăgirea tinerei, ocazional.

Mai târziu, cei doi trecură printr-o nouă repriză de discuții când Cathy află că cineva o va transporta în Leicestershire în aceeași după-amiază.

– Astăzi? Dar mai pot sta până joi. Și aș vrea să rămân…dacă nu te superi.

Cu toată aversiunea față de mutare, fata se agăța cu stoicism de fiecare clipă rămasă, întrebându-se dacă unchiul receptase mesajul.

– Ba da, mă supăr. Câteva zile nu fac nicio diferență.

– Nu știam că ai să vii azi, și mi-e imposibil să mă pregătesc

– Cathy, începu el calm, nu te gândești că astfel de întârzieri îmi creează neplăceri?

Fata își mușcă buzele, căci nu intenționase a părea egoistă sau indiferentă.

– Înseamnă că nu poți veni joi, așa e? Vin cu trenul; domnul Foster o să mă ducă la gară. Iar noi ne putem întâlni acolo…sau să trimiți pe cineva. Pot să rămân…?

Parcă agoniza așteptând, cu sufletul la gură, răspunsul.

– Mergem azi, continuă bărbatul liniștit. Și te rog să nu mi te împotrivești tot timpul!

Asta era prea de tot; mai degrabă el i se împotrivea! Dacă ar fi fost mai înțelegător, ca Paul, relația ar fi decurs extraordinar. Cum i-ar fi picat lui ca ea să adopte o atitudine similară, să-i forțeze bunăvoința după bunul ei plac? Cu siguranță, ar fi comentat. Deci, de ce să nu încerce? Cu toată nedreptatea îndurată se conformă, din nou din teama de a nu rămâne pe drumuri. Apoi, Charles o informă că sunase mai devreme la doamna Foster și că femeia o va ajuta la împachetat; el avea să se întoarcă abia la patru fix pentru a o lua.

– Și nu vreau să aștept după tine, o avertiză înainte de plecare.

Cathy se instală pe podul Packhorse la momentul cel de pe urmă. Îl urmărise parcând la podul Callders, remarcând o ușoară nerăbdare în timp ce schimba câteva vorbe cu doamna Foster. Niciunul nu părea s-o fi observat, fiind ferită de trunchiurile copacilor.

– Copila e teribil de supărată, domnule Blythe, deși încearcă, săraca, să-și ascundă durerea. Dar pare că vă place, totuși. O să fiți bun cu ea, nu-i așa? Mă tem că totul are să fie atât de dificil; m-a deranjat nespus de mult faptul că tatăl ei a ținut-o într-o stare de izolare completă. O să aveți grijă de ea?

– N-am de gând să bat copilul, veni răspunsul scurt. Unde e?

– Se uita după pietricele pe-aici…

– Pietricele?

– Cuarț, pare-mi-se...dar căutați-o; are să vă explice. Mai am doar câteva cărți de împachetat, după care e totul gata. Îi spuneți? adăugă după o pauză, iar Cathy tresări în locul în care se afla. După cum spuneam, va fi dificil, iar când va afla…

Cathy rămase nemișcată, încordată, concentrându-se la maximum pentru a auzi răspunsul lui Charles. Însă bărbatul scoase doar niște sunete slabe, nedefinite, adăugând că va avea grijă atât el cât și familia sau prietenii. Pentru ce să aibă grijă-iată o întrebare care o măcina pe Cathy. Apoi, glasul bărbatului își recăpătă claritatea dinainte.

-…după câteva săptămâni de civilizație, are să-și dea seama de

stupiditatea noțiunilor cu care trăiește acum. Mie nu mi se par deloc importante și sunt convins că și ea are să le dea uitării în curând, așa că nu vă faceți probleme.

Apoi o zări și păși spre ea. Cathy îl evită pentru a inspira cât mai mult din ultimele clipe înainte de a părăsi acel spațiu pentru totdeauna. Charles se opri în capul podului, ca și cum n-ar fi îndrăznit a mai înainta; Cathy se întreba dacă tocmai atitudinea ei retrasă îi repugna și-l ținea la o asemenea distanță. Chiar și ea se simțea detașată de persoana lui, continuând să scruteze vastul ținut mlăștinos, înregistrându-i fiecare detaliu. Ici-colo, pete rozalii și maronii înveseleau cenușiul posomorât al tufelor și al stâncilor golașe, măcinate de intemperiile vremii. În depărtare, formele munților se înălțau neregulate spre cerul greu de ploaie; undeva mai aproape, casa ei singuratică încadrându-se perfect în peisajul acela dezolant, cu apa râului Wildingstone și cu Râul Vânătorilor.

După o clipă de nemișcare, Charles făcu pași hotărâți în direcția ei. Chipul său se întunecase, umbrit de negura ce începea să coboare. Parcă acele ținuturi îl arătau mai aspru ca niciodată, dar fata nu se temea de el.

– Ți-am spus să fii gata. Ai lăsat împachetatul în seama doamnei Foster. Ce mai vrei să faci acum? Treci încoace!

După ton, cu siguranță că se aștepta la o executare imediată, însă fata îl informă, zâmbind, că-și punea o dorință.

– Am găsit două pietre pentru noi-și nu sunt ușor de găsit, fiind cuarț. Altele nu funcționează. Trebuie să stai pe mijlocul

podului și să-ți pui o dorință, după care să arunci piatra în apă. În copilărie obișnuiam să facem asta. Gata!

Ignorând privirea iritată ce o urmărea, se detașă din nou de prezența lui, complet răvășită. Își puse dorința cu toată ființa ei, apoi aruncă piatra care căzu în apă cu zgomot.

– Presupun că n-am voie să te întreb ce dorință ți-ai pus?

– Ba da; regula zice că poți, la care el zâmbi. Îmi doresc ca podul să supraviețuiască.

– Podul? și se uită la podul Callder, vestit pentru trăinicia lui, încă din timpul romanilor.

– Acesta. Normal că mi-ar plăcea să rămână în picioare amândouă, dar acesta e mai important, fiind podul pe care-ți pui dorințele. Mă rog ca cineva cu dare de mână să sponsorizeze strămutarea lui, altfel va fi pierdut odată cu toată valea, pentru totdeauna.

– Mutarea lui e foarte costisitoare. Și nu garantez că dorința ți se va împlini.

– Costă patru sute de mii de lire.

– De unde știi?

– Pentru că un tip a încercat o dată și când a aflat suma, s-a lăsat păgubaș.

Retrăi clipele respective și chipul bărbatului în cauză.

– Crezi că mi-am irosit dorința?

Charles o anunță sec că da. Oftând, fata deschise palma cu cealaltă piatră.

– Asta e a ta. Și așteaptă până ce atinge undele.

– Nu. Dacă tot ți-ai irosit-o, mai pune-ți una.

Dezamăgită, Cathy aruncă piatra.

– Acum, ce mai e? se întoarse el calm, dar tresări pe dată, fulgerat de privirea fetei.

– Îmi doresc ca el să fie pedepsit într-o zi!

– El? Care el?

– Cel care se face responsabil pentru contrucția rezervorului. Vreau să-l văd că suferă pentru răul pricinuit tatălui meu, și-și încleștă palmele de balustrada podului. Aș vrea să-i provoc durere fizică, dar știu că mi-e imposibil.

– Și ce anume i-a făcut tipul tatălui tău? o urmări el atent.

– L-a omorât.

– Am înțeles că a făcut infarct. Multora li se întâmplă..

– Grijile l-au adus în starea în care a murit. Da, știu că într-un final tot ar fi trebuit să ne mutăm, dar nu era nevoie ca Paul să fie hărțuit într-un asemenea hal. De fapt, aici nu se lucrează efectiv, ci doar în aval. Gospodăria noastră n-ar fi fost afectată până la sezonul ploios, adică peste aproximativ un an, deci nu era nevoie nici de urgentarea lucrurilor.

– Presupun că tipul și-a făcut doar datoria…Și rezervorul se construiește pentru a seca întreaga zonă, și a o feri de poluare. Iar lucrările pot demara doar dacă oamenii părăsesc valea.

– O spui de parcă i-ai ține isonul.

– Nu-l pot contrazice, totuși. Haide, deja am pierdut o groază de timp. Și ai grijă că atitudinea asta dușmănoasă s-ar putea răsfrânge asupra ta. Iar într-o zi te-ar putea distruge.

Cathy se întoarse alături de el în casă, continuând pregătirile de plecare. În câteva minute, cu totul pregătit, fata își luă rămas-bun de la doamna Foster și porniră.

Capitolul 3

Pentru Cathy se dovedi un drum foarte lung, uneori de-a dreptul incitant, căci Charles conducea cu viteză maximă. Mai fusese o singură dată pe autostradă, cu domnul Foster, la Blackpool. Dar drumul cu autocarul nu se asemăna deloc cursei pe care unchiul ei încerca s-o facă. Abia după o vreme, obișnuită cu viteza, Cathy încetă a mai urmări peisajul, cu mintea aiurea la locurile pe care tocmai le părăsise. Casa și ținutul mlăștinos rămâneau în urmă cu fiecare kilometru parcurs; Charles o ducea departe, tot mai departe de pădurile acelea înalte, de bălțile izolate, de libertate. Încotro?

Cathy era convinsă că Paul își trăise viața ca la carte, iar inima i se strângea acum, când va trebui să îmbrățișeze alt stil. Simțea nevoia disperată de a-și curma propriile amintiri, care o necăjeau și care o impulsionau să-l stârnească pe Charles la discuții. Avea însă impresia că unchiul ei preferă să se concentreze la volan.

Într-un final, Charles anunță să vrea să oprească pentru a lua masa. Acasă nu-i așteptau cu mâncare, căci mama lui vitregă avea obiceiul a ieși în oraș pentru că nu se servea cina la ei în casă. Parcă la un hotel, după care-i întinse lui Cathy un pieptene, cu recomandarea de a se aranja.

– Intrăm? întrebă ea emoționată.

El dădu din cap, iar fata înghiți în sec.

– Nu mi-e foame, și-și trecu pieptenele prin părul proaspăt spălat. Doamna Foster mi-a adus niște friptură înainte de plecare.

Vru să înapoieze obiectul, dar Charles îl așeză pe bord.

– O să ți se facă poftă imediat. Și-n plus, avem ceva timp liber la dispoziție.

Cum adică? N-avea sens, după ce gonise tot drumul; poate că asta fusese plăcerea lui, dar de ce să piardă timpul tocmai acum? Cathy medită o clipă, apoi realiză că Charles o face pentru ea, pentru a o vindeca de timiditate. Se asigura astfel că familia lui nu se află acasă în momentul în care aveau să ajungă, tocmai pentru a-i da timp să se obișnuiască în noul mediu. Îi aruncă o privire, cercetându-i profilul aspru, impersonal. Trebuie să fi ascuns și o latură candidă, gândea fata.

– Pot să te aștept în mașină?

– Nu. Va trebui să te obișnuiești cu societatea, așa că putem începe de pe acum.

Nici n-avea cum să se sustragă strânsorii în care o prinse unchiul, trăgând-o după el în restaurant. Se așezară la o măsuță, lângă fereastră. Ospătarul amabil îi trase scaunul, în fața lui

Charles. Fata aşteptă să se toarne vinul, după care îndrăzni a-şi plimba ochii prin încăpere. Spre surprinderea ei, nimeni n-o băga în seamă; simţea nevoia să facă comentarii pe seama candelabrelor, a ornamentelor, iar mai apoi, a supei. Neprimind nicio încurajare din partea interlocutorului, se cufundă din nou în tăcere.

Studie meticulozitatea gesturilor bărbatului pe tot parcursul mesei. Ţinea paharul într-un anume fel; crezând că aşa se cade, îşi ridică propriul pahar la fel de gingaş, încercând să-l copieze. Paharul îi alunecă pe masă, apoi pe jos, şi se făcu ţăndări, atrăgând atenţia mesenilor din jur. Ospătarul apăru într-o clipită pentru a strânge cioburile, în timp ce Cathy urmărea îngrozită cum lichidul negricios se scurge pe faţa albă de masă. Charles îi luă din degetele tremurânde rămăşiţa de picior de sticlă.

– Mănâncă-ţi peştele.

– Bine, şi nu-şi mai ridică ochii din farfurie până nu auzi şoapte la mesele alăturate.

Căută privirea celui din faţă, calmul lui imperturbabil, gata să răbufnească. Tânjea după nişte vorbe încurajatoare, care totuşi i-ar fi stârnit lacrimile. Probabil că şi Charles, prevăzător, îi ordonă încă o dată să-şi mănânce peştele.

Poate că deja regreta faptul că o acceptase, la câte necazuri avea să-i aducă. Îl vedea abătut, ori de câte ori reuşea a-i surprinde privirea. Şi probabil că deja-şi făcea planuri s-o trimită înapoi, gândea Cathy disperată, să se debaraseze de povara ei.

La ieşirea din hotel, Charles îi dădu fetei cheia, spunându-i

să-l aștepte la mașină până dă un telefon. Apăru câteva clipe mai târziu, bine dispus. Imediat ce-l văzu înăuntru, fata se întoarse brusc spre el.

– Îmi pare său că te-am făcut de râs. Îți mulțumesc totuși că nu te-ai supărat pe mine.

– Nici vorbă, mai ales că numai eu sunt de vină.

– Nu înțeleg; de ce tu?

– Nu-i nimic. N-are importanță.

Porniră din nou, iar Cathy se lăsă pe spate, urmărindu-l cum conducea. Cât de puține amănunte cunoștea despre el. Nu era căsătorit, fiindcă nu menționase nimic de soție. Să fi avut oare alte rude în afara celor menționate? Avea oare o iubită? Profilul bine conturat, cu liniile aspre ale feței și cu umerii lați îl recomandau drept un ins inteligent, dar Cathy încă nu se familiarizase cu societatea "civilizată". Pentru ea, toți bărbații erau egali, căci așa o învățase Paul. Deși conștientă că nu va scăpa de criticile dure ale unchiului, fata nu-i purta ranchiună, și nu se simțea cu nimic mai prejos decât el.

Din cine știe ce motiv se așteptase ca noua locuință să fie amplasată în mijlocul unui sat compact, cu case, magazine și alte clădiri. Când în sfârșit Charles coti pe o alee spre o fermă, Cathy nu-și putu înfrâna mirarea:

– Asta e? după care-și aruncă ochii de-a lungul pajiștii vălurite, de un verde crud, în timp ce bărbatuli lua niște foi din mașină.

În depărtare se vedea o altă casă mare, și alături de aceasta, o clădire mai mică, vopsită în alb-negru, cu niște construcții

adiacente moderniste. În direcția opusă, se zăreau culmile line ale dealului Charnwood, împânzit de o pădure; inima fetei tresări. La urma urmei, poate că nu va fi prea rău; toate întinderile vaste o așteptau pe ea, să se dezlănțuie. Mai puțin misterioase decât ținutul mlăștinos, dar măcar îi inspirau un sentiment de libertate.

Lucy, servitoarea mai în vârstă, apăru imediat în prag, roșie în obraji, vizibil agitată.

– Eram atât de îngrijorate când ați sunat, domnule Blythe, și întinse mâna după haina lui. Doamna Blythe și domnișoara Beryl tocmai plecaseră și nu știam ce să facem.

– Sper că mi-ați urmat sfatul, se încruntă el. Cum adică n-ați știut ce să faceți?

– Doamnei Blythe nu-i place să aibă camera de oapeți ocupată în permanență; știți doar că o păstrează pentru eventualele vizite ale fetei sale. Așa că rămăsese doar camera de la mansardă.

– Sper că ai pregătit camera de oaspeți pentru nepoata mea.

– Da, deși mă tem de ce va zice doamna.

– Asta nu e treaba ta, Lucy. Cathy, dezbracă-te.

– A trebuit să mutăm o groază din lucrurile domnișoarei Beryl, fiindcă le ținea acolo. Chiar nu știu…

– Ți-am spus că nu e treaba ta, se răsti Charles. Cathy, haina!

Fata începu să se descheie, continuând să cerceteze locul. Ușile din lemn masiv în stil Tudor erau încadrate de arcade ample; holul avea lambriuri închise la culoare, luminat doar de o fereastră mare cu pervaz negru. O trecu un fior la imaginea aceea

de spațiu închis, care îi dădea senzația dezolantă a unei adevărate închisori. După ce-și lăsă haina sevitoarei, o urmă pe scările largi până în dreptul unei uși.

Și dormitorul o copleși prin spațialitate și prin întunecimea apăsătoare. Aceleași influențe Tudor-pereți placați cu lambriuri și tavan cu bârne din lemn. Chiar și ușile șifonierului purtau arcade și stucaturi ornamentate excesiv. Cathy rămase nemișcată, pierdută în spațiu, nefericită. Cum să trăiască într-o casă neluminată și tristă ca aceasta? Lacrimi amare i se prelinseră pe obraji, iar Lucy o întrebă ce are.

– Nu vă place camera, domnișoară?

Cathy scutură din cap, teribil de dezamăgită, și totuși recunoscătore pentru gestul unchiului său.

– Nu demult am înlocuit sistemul de încălzire, anunță cealaltă; iar draperiile sunt noi.

Pânze mari, opace, din catifea verde erau trase peste toată lungimea ferestrelor. Dincolo nu simțise niciodată nevoia de a trage perdelele, de a împiedica lumina stelelor și a nopții să pătrundă în casă; niciodată nu-și făcea probleme că cineva ar putea s-o vadă în timp ce se dezbrăca la lumina lumânării. Cathy păși spre fereastră și se agăță de draperii. Casa în alb și negru era mai aproape decât și-ar fi imaginat; în stânga acesteia, un șir de alte patru case noi. În depărtare, lumina amurgului învăluia clădirea impunătoare a unei alte ferme. Charles o informase că acum armata se folosea de spațiul respectiv. Închise la loc perdelele, întorcându-se către ușă; Cooper îi aducea două dintre

valize.

Lucy, prinzând ocazia de a scăpa, trecu valvârtej pe lângă grădinar, șoptindu-i la ureche ceva despre "ciudata" cea nouă. Cathy zâmbi neîncrezătoare, mai ales că bărbatul îi aruncă un zâmbet pe furiș.

Ultimele două valize îl extenuaseră pe grădinar, și le trânti jos, gâfâind.

– Pietrele și amintirile mele fosile, îl anunță ea, așezându-se pe pat, nemulțumită de salteaua prea moale.

– Fosile?

Pentru prima oară, Cathy refuza să explice cuiva însemnătatea acelor cuvinte.

– Animale de mare, și plante.

– Animale de mare…și plante? Înăuntru?

– Da, și-l privi în gol, amintindu-și patul ei tare și pătura groasă, cu model.

– N-au să moară, domnișoară, în cutii? vorbi celălalt moale.

– Să moară? Au trei milenii vechime!

Probabil mai confortabil ar fi fost să doarmă pe jos.

– Da? Ce interesant. Chiar așa de mult?

– Unele au atâta. Altele doar două mii de ani.

– Doar atâta, domnișoară? și continuă să meargă îndărăt spre ușă, fixând-o cu privirea. Doar niște pui, nu?

În clipa următoare, prinse clanța și o zbughi pe ușă. Brusc, fata realiză scena care se petrecuse.

– Ah, îmi pare rău. Domnule Cooper, întoarceți-vă. A fost o

scăpare de moment…

Însă bărbatul ieșise, trântind ușa cu zgomot. Cathy se încruntă, amintindu-și că și Lucy plecase la fel de grăbită.

Începu să despacheteze, învinovățindu-se pentru atitudinea lui Cooper. Doar n-o durea gura să-i explice; însă el interpretase greșit. Și poate că nici nu era interesat de subiect, chiar dacă ea s-ar fi căznit să-i povestească. Atârnă câteva haine de ușa dulapului, iar restul le înfundă într-un sertar. Camera era destul de plăcută, dar era obișnuită cu aerul proaspăt al ținutului mlăștinos. Observă o piatră pe radiator; o îndepărtă atent, ca și cum s-ar fi așteptat ca aceasta să explodeze. După un timp, realiză că aerul se răcește.

N-avea rafturi pentru cărți, așa că-și lăsă toate materialele în valize. Totuși, scoase atâtea pietre și roci cât să-și decoreze masa, noptiera și pervazul. Un amănunt care-i dădea mai multă siguranță. Cu toate acestea, știa că niciodată nu-i vă plăcea acolo cu adevărat. Coborî în sufragerie cu inima strânsă; Charles stătea încălzindu-se la focul din șemineu, cu o carte în mână.

– Tatăl tău a fost un bărbat deștept, și ciocăni în copertă. Știa o mulțime de lucruri.

– De unde o ai? și se așeză pe un covoraș așa cum făcea și acasă, când discuta cu Paul.

– Pe jos, în mașină; cred că ți-a căzut. Hărțile astea sunt foarte bune, și le răsfoi dezinteresat. Se pare că a fost și un cartograf de excepție.

– Eu le-am făcut.

– Tu…? Tu ai făcut hărțile? rosti el rece și admirativ în același timp.

– Ale lui Paul sunt de mii de ori mai bune. A realizat hărți pentru întreaga zonă, dar la o scară mai mare, și se ridică pentru a vedea cartea. Cele de aici au limitele greșite.

– Nu le-am analizat cu precizie, dar harta a fost desenată excelent, și-și reluă tonul impersonal. Nu-mi vine să cred că Paul s-a descurcat mai bine, și-i privi creștetul aplecat, apoi părul răsfirat peste paginile cărții. Ești foarte talentată.

Fata surâse vag și-l întrebă dacă vrea să mai vadă și alte hărți de-ale ei.

– Da…și poate…și una de-a lui Paul?

Cathy plecă să le aducă și se întoarse destul de târziu.

– Au fost toate sub cărțile mele, nu credeam că-mi ia atâta timp.

– Cărțile tale? De fapt le-am văzut când am fost la tine, și încercă să zâmbească.

Fiind toate cărți tehnice, Cathy crezu că titlurile îl dezorientaseră.

– Trebuie să-ți fac rost de o bibliotecă. Când vin acasă weekendul viitor, te iau în oraș să căutăm tot ce-ți mai trebuie.

– Weekendul viitor? Adică mâine pleci?

– Trebuie. Ai să te descurci cu mama mea vitregă și cu fiica ei; pe amândouă le vezi mâine dimineață, înainte ca eu să plec. Am să le explic venirea ta, așa că pe când te trezești, ele deja au să fie informate. Au să rămână surprinse să afle despre o nepoată

îndepărtată, dar sper să te primească așa cum se cuvine, adăugă neconvingător.

– N-am locuit niciodată alături de femei…nu sunt obișnuită cu ele. Chiar și cei ce ne vizitau au fost mai mult bărbați-geologi, turiști…

– Mai e și Steve. Are să-ți placă felul lui de-a fi. Ți-am povestit despre el?

– Ai zis că-l interesează doar mâncarea, somnul și cărțile.

– Oricum, are să-ți placă. Mai ales la vechiul lui stil de viață, ar trebui să te înțelegi cu el. Adoră natura, deci aveți ceva în comun.

Cathy râse, arătându-și pentru prima oară gropițele din obraji și ochii luminoși. Privirea lui Charles scăpără. Păru că încremenise pentru ca apoi, cu o mișcare bruscă, să ia una dintre hărțile din mâna ei. Cathy i-o lăsă, și veni alături pentru a-i explica felul cum trebuie citită.

– E una de-a lui Paul. Vezi că e mai bună decât a mea?

– Este într-adevăr foarte reușită, aprobă el puțin dezamăgit. Și acelea? arătă spre alte foi.

Fata se ridică, oarecum iritată de lipsa lui de interes. Luă o altă hartă.

– O hartă geologică, și Charles își exprimă dorința de a o vedea. Dar nu știi nimic despre geologie, iar explicațiile mele s-ar putea să te plictisească.

– Cred că am ceva cunoștințe pentru a te urmări.

– Dacă ai un minimum de informații, ai putea să înțelegi. Promit să nu intru în detalii tehnice.

– Mă bucur.

Cathy prinse imediat tonul sarcastic și-l privi mirată. Apoi se lăsă furată de explicații, vorbindu-i cu deplină încredere, așa cum doar cei ce stăpâneau la perfecție astfel de informații reușeau. Rostea cuvintele calm, pe un ton scăzut, iar la răstimpuri se precipita precum frunzele fremătând sau valurile unei casacade în cădere. Niciun ton strident în glasul ei. Într-un final se opri, fixându-l cu ochi mari, expresivi.

– Acum, știi câte ceva despre structura rocilor din valea mea. Sper că nu te-am plictisit?

– Deloc. Dar nu mi-ai spus despre punctele marcate. Ce sunt?

– Greșeli de tipar. Vrei să ți le explic și pe astea?

– Cred că știu ce înseamnă.

– Paul a făcut o intensă muncă de cercetare acum ceva ani, când o parte din teren a fost îndepărtată după căderi masive de ploaie și a descoperit neregulile acestea în malul apei.

– Și de unde știți toate schimbările ce se pot produce?

– Cu ajutorul binoclului.

– Adică, monitorizezi totul cu un binoclu?

– Pe mine și pe Paul ne-a interesat întotdeauna situația acestor terenuri. Tipul care…ar trebui să construiască rezervorul, se presupune că are cunoștințe minime de geologie, dar…

– Adică? sări Charles.

– Măcar câte ceva. Dar nici pe departe, ba chiar aș zice că e total incompetent să ducă la bun sfârșit proiectul.

– De ce spui asta? rosti el înțepat, iar Cathy ezită o clipă înainte de a continua, corectându-și afirmațiile. Poate chiar se aștepta la o alunecare de teren în zonă.

– Nu cred, pentru că…Chiar crezi că e așa?

– Oricine ar prelua acest post, trebuie să se aștepte la ceva. Și sunt convins că se aștepta la o alunecare de teren.

– Înseamnă că e mai viclean decât l-am crezut. N-ai nici cea mai mică idee cât e de nenorocit, unchiule!

– Nu am și aș vrea să-mi explici, adăugă el fără a se clinti.

– Doi oameni erau să moară în acea alunecare.

– Da? De unde știi?

– Supraveghetorul mi-e prieten și mi-a povestit că doi bărbați au rămas blocați sub pământ; că tipul s-a angajat să termine la un anumit termen și dacă nu reușește pierde toți banii. Astfel că i-a trimis pe oameni acolo cu bună– știință. Nu crezi că e o mârșăvie?

Buzele lui Charles se strânseră și ochii îi deveniră dintr-o dată inexpresivi. Ignorând ultima remarcă, observă că poate muncitorii se aflu acolo din proprie inițiativă, după care, mai moale, o rugă să-i arate o altă hartă. Cathy îi făcu pe plac, cu toate că-i simțea reticența. Terminându-le, el se interesă dacă mai are.

– Ba da, se miră fata, dar sunt pe zona cu teren nisipos. Vrei să le vezi și pe acelea?

Charles dădu din cap, încruntat.

– Parcă spuneai că Paul a realizat hărți pentru întreaga regiune calcaroasă.

– Așa e, și credeam că le am pe toate, dar…Mă întreb unde-or fi restul. Sper că nu le-am ars cu gunoiul.

– Sper și eu! rosti el iritat, spre uimirea fetei.

– Nu știu...dar mi-aduc aminte că și doamna Foster a ars niște maculatură. Ar fi păcat dacă au nimerit și hărțile. Erau extraordinare; singurele hărți cu neajunsurile terenului din ținutul acela; cel puțin, așa zicea Paul, și începu să le strângă pe cele la care se uitaseră.

Charles o așteptă să le clădească ordonat pe covoraș după care îi ordonă să meargă la culcare.

– Dar nu sunt obosită. Aș vrea să mai stau ca să le cunosc pe doamna Blythe și pe Beryl. Pot să-i spun pe nume?

– Are doar douăzeci și șase de ani, așa că nu văd nimic de obiectat. Iar pe doamna Blythe o vei numi mătușa Moira. Acum, du-te la culcare.

– Ți-am zis că vreau să mai stau, insistă ea, căci Paul nu i-ar fi impus niciodată așa ceva. N-aș putea să adorm acum. Rar ne culcam înainte de miezul nopții.

Charles se crispă, înnegurându-se, iar Cathy își privi mâinile.

– Trebuie să lămurim situația. Nu suport lipsa de respect, Cathy. Vei face cum ți se spune.

– Poate ar trebui să discutăm despre asta, zise ea calm, fără pic de timiditate. Paul m-a învățat că nimeni n-are dreptul să se impună cu forța. N-aș putea să accept ceva ce mi se impune, și nu mi-o lua în nume de rău, dar încearcă să mă înțelegi. Niciodată n-am făcut ceva ce nu mi-am dorit.

Charles se lăsă pe spătar, fixând-o într-o tăcere mormântală, până ce ea își plecă din nou privirea.

– Chiar crezi că vei continua să faci doar ce-ți convine?

– Nu intenționez să fac nimic ieșit din comun sau strigător la cer, remarcă fata după o clipă de gândire.

– Mulțumesc pentru acest amănunt! Dar vei face ce-ți spun. Trăim într-o societate civilizată și fiecare dintre noi se conformează unor reguli. Dacă fiecare ar acționa după bunul plac, am trăi într-un haos total.

Dar Cathy nu sesizase nimic haotic în traiul lor din ținuturile mlăștinoase, și nici în comportamentul locuitorilor sărmani de-acolo.

– Pentru că vorbesc prea mult? Te-am plictisit și-acum mă trimiți la culcare?

– Nu, nu acesta e motivul. Vreau doar să realizezi că ai avut o zi dificilă, iar somnul devreme nu-ți poate face nimic rău.

Din nou fata îl asigură că poate sta trează pentru că nu simte oboseala, ba chiar încercă să compare acea zi cu cele în care făcea expediții alături de Paul.

– Deci, de ce nu pot rămâne? Tu nu vrei să stai singur, eu nu sunt obosită…

Totul era clar din punctul ei de vedere. În clipa următoare se reașează pe covoraș cu genunchii la piept, zâmbindu-i senină, cu gropițe.

– Acum, vrei să mai vezi una din hărțile mele?

– Nu, nu vreau. Și ai să te duci la culcare!

La fel ca prima oară în casa ei, Cathy se cutremură la auzul acelui ton autoritar. Cu buze fremătânde și ochi scăpărători, se ridică, luându-și hărțile cu ea.

A doua zi se trezi cu noaptea-n cap, ieșind și îndreptându-se către pajiștile tăcute, explorând noile ținuturi. Cea mai mare parte a acestora consta în garduri vii ce despărțeau diferite porțiuni de teren; pe alocuri existau și ziduri de piatră. Vag, Cathy își aminti că citise într-una din revistele tatălui despre niște rămășițe animaliere găsite într-un loc numit Broadhouse Eaves, și se întrebă cât de departe se afla de locul unde stătea ea. Din instinct, se întoarse acasă după ciocanul de geolog-exista o lege nescrisă printre exploratori cum că zidurile de piatră rămâneau intacte, iar atenția se concentra pe alte obiective…

Cathy se aventură pe întreaga câmpie, înregistrând avidă fiecare amănunt, încercând să-și amintească tot ce știa despre acea zonă. Dedesubtul învelișului moale și unduitor de iarbă sălășluiau unele dintre cele mai îndepărate fosile ale planetei; tocmai înlăuntrul acestor fosile se descoperiseră resturile animaliere, din care se construiseră acele ziduri, prin îndepărtarea stratului fragil de deasupra. La răstimpuri se oprea, examinând zidurile, fără rezultate extraordinare. Adusese ciocanul degeaba.

La un moment dat, observă un fermier în zare, care-i arăta pumnul, dar fata crezu că o salută și, fericită, îi răspunse printr-un gest amplu.

Roua atârna grea pe firul de iarbă, iar briza dimineții îi

mângâia obrajii. Putea să fi nimerit și mai rău; măcar nu locuia la oraș.

La întoarcere, urmă calea aceluiași zid de piatră, care ducea în spatele fermei, pe lângă casa văruită în alb-negru. Se opri, zărind o formațiune ciudată-un pietroi plasat ciudat și începu să sape la baza acestuia. Nu băgă de seamă apropierea unui bărbat din partea opusă, care rămase urmărind-o oarecum uimit.

– Pot să întreb ce faci?

Deși tonul bărbatului nu avea nimic înfricoșător, ba chiar vorbise șăgalnic, Cathy tresări.

– E al dumneavoastră?

– Da. Ce-ai de gând să-i faci? Să-l dărâmi?

Fata încercă să-i explice, dar nu apuncă fiindcă niște mogâldețe de căței zbughiră nu se știe de unde și începură să-i lingă mâinile, și să se gudure pe lângă ea.

– Ce scumpi sunt….

– Belinda, Samantha, Debbie-aici!

Pe cărare apăru o femeie roșcată și îndesată, plăcută la vedere și bine dispusă, care chemă cățeii la ea, însă fără sorți de izbândă. În spatele ei, o fetiță cam de șaptesprezece ani, de care câinii ascultară imediat. Cele două se alăturară bărbatului, și-i spuseră lui Cathy că intrase pe proprietatea lor.

– Cum adică? și privi în jurul ei. Nu făceam altceva decât să mă plimb.

– Pe pajiștea mea…

– Dar pot umbla pe ea. Nu fac niciun rău. N-am auzit

niciodată pe cineva să spună că n-are voie să se plimbe.

– Nu? ridică el din sprâncene. De unde vii? Nu te-am văzut pe-aici, și remarcă imediat ciocanul pe care fata îl plasase la baza zidului.

– Stau acolo…cu unchiul, se înroși Cathy, arătând în acea direcție.

– La fermă? Acolo stă domnul Blythe.

– E unchiul meu. Abia ce-am ajuns ieri.

Cathy o privi pe cealaltă fată, care semăna puțin cu părinții. Bărbatul brunet, cu tâmple albite, avea un chip plăcut, bronzat, ușor cutat. Dintr-o dată, Cathy realiză că-i plăcea foarte mult de această familie.

– Nu știam că Charles are o nepoată, se întoarse celălalt spre soția și fiica sa, în semn de neîncredere.

– Nici el nu știa! Nici măcar eu…până să moară tata. O vecină i-a găsit adresa într-un jurnal de-al mamei și l-a contactat. Și m-a luat să locuiesc cu el. Altfel, n-aș fi avut unde să merg; un adăpost …sau altceva.

Femeia întrebă dacă mai are alte rude.

– Nu, dar mi-e bine cu unchiul, n-am nevoie de altcineva, și desshise niște ochi mari, expresivi. Nu vă place de unchiul?

– Ba da, draga mea, surâse cealaltă. Suntem prieteni. Dar…nu e prea obișnuit cu copiii…din câte știu.

– Nu mai sunt un copil, se indignă Cathy. Am nouăsprezece ani.

Atât bărbatul cât și femeiea rămăseseră fără cuvinte; la fel și

fetița. Până în acea clipă, copilul nu scosese niciun cuvânt, mulțumindu-se a sta la o măsuță de lemn să se joace cu animalele. Intimidată de surpriza pe care o iscase în rândul celor trei, Cathy își luă ciocanul, așteptând nesigură o clipă.

– Mai bine plec, le zâmbi. Micul dejun e gata.

– Mai treci pe la noi când ai chef, o invită femeia. Suntem foarte aproape. Intră pe portița de-acolo din capăt.

– Mulțumesc, am să vin. La revedere.

O luă tot pe câmp, spre cărăruia ce ducea la aleea spre fermă. Se simțea ca un fulg de ușoară și într-adevăr, parcă plutea, sărind peste gardul viu. De cealaltă parte, dădu nas în nas cu grădinarul, care se arătă foarte impresionat. Cathy îl salută, dar nu apucă să deschidă bine gura că-l și văzu dispărând după o ușă mare de lemn.

Cathy se îngrijoră, alarmată de atitudinea lui. Conștientă că bărbatul o urmărea din casă, Cathy notase și paloarea acelui chip stânjenit, probabil motivul retragerii sale. Decise să nu acorde importanță subiectului, deocamdată. Din aer veni miros de mâncare care-i incită simțurile. În afară de persoana care gătea, nu se zărea nicio mișcare. La ce oră se trezeau oare? Și câte pierdeau, gândi fata după acea plimbare interesantă de dimineață. Din sufragerie se auzi zgomot de veselă. Tocmai când dădea să pășească înăuntru, îi ieși în cale o femeie căruntă cu o tavă goală în mână. O cercetă curioasă pe Cathy, apoi unealta pe care o ducea, după care se grăbi spre bucătărie.

Preț de o clipă Cathy o urmări, după care se îndreptă spre

camera ei. Aruncă ciocanul pe pat și păși spre fereastră pentru a vedea casa alb-negru din depărtare. Nimeni nu se mai afla în grădină, doar câinii zburdând pe peluză. Care să fi fost numele fetei? O cuprinse o căldură interioară nespus de plăcută doar la gândul că-și făcuse prieteni, și învăluită de această senzație ciocăni la ușa lui Charles.

– Pot să intru? și încercă ușa fără să mai aștepte permisiunea.

– Nu!

Se îndepărtă ca trăsnită, după carencercă din nou.

– Acum?

– Ce nai…Ce vrei? Apăru bărbatul în halat. De ce vrei să intri în camera mea?

– N-am intrat. Nici nu m-ai lăsat. Acum pot să intru?

Exasperat, Charles pufni și o lăsă să treacă. Descălțându-se, fata se trânti pe pat, turcește, pentru a sta cât mai confortabil. Bărbatul o urmări fără drept de apel.

– Femeia aceea căruntă e altă sevitoare, sau e doamna Blythe?

– Doamna Blythe încă nu s-a trezit.

– Înseamnă că e cealaltă-nu cea pe care am văzut-o azi-noapte

– Presupun că vorbești despre Alice?

– Așa o cheamă? Să știi, unchiule, că e ceva în neregulă cu ea. Se purta ciudat și mă întrebam dacă nu cumva e cam…dacă n-are probleme medicale.

– Poate, mulți au astfel de probleme. Dar nu prea înțeleg ce vrei să spui. Din ce punct de vedere ți s-a părut ciudată?

– Când am intrat, s-a uitat la mine fix și a fugit, ca și cum ar fi

văzut o fantomă.

– Aiurea! Îți imaginezi tot felul de situații. Trebuia să-i vorbești, poate că la asta se aștepta.

– N-am avut ocazia; și la fel se poartă și Cooper.

– Cu el ce mai e?

– Cred că l-am supărat aseară când i-am spus că valizele sunt grele din cauza fosilelor, și i-am explicat. Acum câteva minute, nici n-am avut răgaz să-i dau bună dimineața. S-a albit tot la față. Într-adevăr, se poate să fie bolnav.

– Sunt sigur că exagerezi. Nici el și nici Alice nu sunt ciudați. Acum pleacă; vreau să mă îmbrac.

– Nu-i nimic; nu mă deranjează, și se instală și mai comod pe pat.

– Poftim?

– Te poți îmbrăca. Întotdeauna discutam cu Paul astfel.

– Adică tu stăteai pe pat urmărindu-l cum se îmbracă?!

– Nu-l urmăream, chicoti fata. Ai halatul pe tine, deci te poți îmbrăca ajutându-te de acesta. Ai ceva de lucru, dar e ușor. La fel făcea și Paul; la fel fac și eu.

– Eu nu sunt Paul, i-o tăie Charles, și nu obișnuiesc să mă schimb în prezența unor femeie ciudate. Ieși!

Cathy sări din pat, luându-și mirată pantofii.

– Nu sunt o străină ciudată, protestă ea. Sunt nepoata ta.

– Care-i diferența?

– Faptul că suntem rude.

– Mie mi se pare că tatăl tău n-a avut nici cea mai mică

noțiune despre cum se crește un copil. N-avea niciun drept să se dezbrace în fața ta, sau tun a lui..e dezgustător!

– Nu-i adevărat, se aprinse Cathy. Paul m-a crescut încă de mic copil. A făcut totul pentru mine. Și încă din clipa în care am început să conștientizez propria persoană și să am grijă de mine, a încetat să se mai ferească.

– Poate, dar acum ești matură, iar pe mine mă cunoști de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Sunt sigur că ai argumente logice care favorizează ideea ta de a da buzna în dormitoarele altora. Dar n-am de gând să te ascult, nici acum și nici altădată. Să tragi ușa după tine!

Cathy păși spre ieșire oftând; se opri în mijlocul camerei.

– Mi-e teamă de întâlnirea cu mătușa Moira și cu Beryl, pentru că nu le conosc. Vreau să vii și tu.

– Atunci rămâi la tine în cameră și te chem când sunt gata.

– Și mai voiam să-ți spun despre niște oameni pe care i-am cunoscut. Locuiesc în casa vopsită în alb-negru, de-acolo. Ziceau că-ți sunt prieteni.

– Familia Dean? Se miră el. Îmi povestești la masă.

Capitolul 4

Încurcăturile apărură odată cu demisia lui Alice. Charles o strigă pe Cathy care coborî, gata de plecare. În sufragerie o găsi pe menajeră care-l anunță că avea să plece la sfârșitul săptămânii.

– Cam dintr-o dată, se încruntă el. Te-a nemulțumit ceva? Poate doamna Blyhte?

Însă niciunul dintre ei nu menționase numele lui Cathy care stătea rezemată de ușă; pesemne că Charles era obișnuit să aplaneze conflictele dintre mama lui vitregă și servitori.

– Nu, nu acesta e motivul, dar nu mă mai simt în siguranță, domnule. La fel ca și ceilalți.

– Ai putea să-mi explici…

– Din cauza domnișoarei, domnule; suntem înfricoșați de ea. Nu-mi place că o spun, fiindu-vă nepoată, dar nu e normală, nu-i așa? S-a purtat atât de ciudat cu Cooper. Aseară încerca să-l convingă de faptul că are în valiză…Oare cum le spunea? A, da,

șerpi de mare, și plante de mare, încuiate într-o cutie. Și l-a privit atât de ciudat, dacă mă înțelegeți…Iar azi-dimineață lucrurile s-au înrăutățit, credeam că are să recurgă la violență. Avea în mână un ciocan, și mai că l-ar fi ucis pe săracul Cooper; dar el a reușit să scape, și bineînțeles că ea s-a luat după el. Apoi, a intrat cu ciocanul aici; am fugit mâncând pământul de frică! pufni femeia aruncându-i stăpânului o privire plină de reproș. Sunt prea bătrână ca să-mi găsesc altceva de muncă, dar nici nu pot dormi cu ea în aceeași casă, dacă nu e normală.

– Nepoata mea e foarte normală! Nu mai vorbiți prostii! și-și aminti de poveștile pe care fata i le înșirase chiar și lui. Vino încoace, îi făcu semn fetei. Ce i-ai făcut lui Cooper aseară?

– Nimic, ezită Cathy, nu știu…Dar nu m-am apropiat de ea cu ciocanul.

– Ba da, și chiar l-ați vânturat pe la nasul lui Cooper, domnișoară. Vedeți că nu-și mai amintesc ce fac, observă spre Charles. Sora mea avea o prietenă care…

– Ajunge, o opri el nervos. S-a produs o neînțelegere, care nu-ți dă voie să o discreditezi pe domnișoara Cathy. Te rog să ții minte că e nepoata mea! După care arătă cu degetul spre măsuță. Ia astea de-aici și ai grijă să le păstrezi calde. Și spune-i lui Cooper să vină aici.

– Am înțeles, și se grăbi să iasă.

– Îmi pare rău, unchiule, zise fata cu glas tremurat. Crezi că are să plece cu-adevărat?

Charles nu răspunse, dar îi reproșă idea de a umbla

nestingherită cu un ciocan printre atâția oameni care habar n-aveau de întrebuințările acelei unelte.

– Mă depășește decizia ta de a ieși cu un ciocan din casă. Pe-aici n-ai să găsești vreo movilă sau vreo altă porțiune de teren pe care să-ți exerciți talentul…Fii atentă, acum nu mai ești pe domeniul tău; fiecare bucățică de zid, de câmpie, aparține altcuiva!

– La fel era și acasă, dar nimeni nu-ți îngrădea dorința de a te plimba în voie.

– Pe unde ai fost, azi-dimineață?

– Peste pajiște.

– Nu poți; ai trecut pe o altă proprietate.

– Nu cred. Paul zicea că pământul aparține tuturor și că omul are libertatea de a-l explora în voie.

– Crezurile neortodoxe ale tatălui tău nu se aplică aici, oftă Charles exasperat. Nu poți trece așa pe pământurile cultivate. Nu vreau să primesc plângeri din cauza ta, Cathy. Ne-am înțeles?

– Nu fac niciun rău dacă mă plimb, ripostă fata. N-am să mă obișnuiesc niciodată să umblu pe ciment sau pe suprafețe dure. Niciodată!

– Ai să mă asculți, o fulgeră el arogant. Are să fie unul din lucrurile pe care le vei respecta aici. Deja te-am avertizat că nu tolerez lipsa de respect.

– Adică, ezită ea la ultima replică, dacă nu mă supun, mă dai afară?

– Nu e o amenințare, și nu mă aștept să mi te "supui", cum

spui tu.

– Deci, pot să fac totuși ce vreau?

– Da, atâta timp cât nu încalci normele bunei purtări.

– Nu cred că am să mă obișnuiesc cu atâtea restricții.

– Ai răbdare. Are să fie dificil, dar dacă te străduiești…să-mi faci pe plac…

Cathy încercă să zâmbească. Își dorea să-i facă pe plac, temătoare în același timp că-i va aduce numai probleme. Iar rezervele i se confirmară când apăru grădinarul.

– Aveți nevoie de mine, domnule? ciocăni el în ușă.

– Am impresia că vrei să pleci de aici, din cauza a ceea ce ți-a spus nepoata mea aseară.

– Păi, nu vreau să plec în condițiile pe care mi le oferiți, dar…domnișorara Cathy nu se poartă normal.

– Adică? Am înțeles de la Alice că te-au impresionat fosilele nepoatei mele.

Bărbatul îi povesti întreaga discuție la care Charles schiță un ușor amuzament, urmărind când reacția nepoatei, când timiditatea angajatului său.

– Creaturile acelea sunt toate moarte, Cooper. Ai cuvântul meu de onoare.

– Da? făcu el ochii mari. Adică, într-adevăr domnișoara are așa ceva, și sunt moarte de atâta vreme?

– Da, Cathy le colecționează.

Lui Cooper îi creșea inima cu fiecare amănunt aflat, ca și cum amândoi, stăpân și nepoată, ar fi înnebunit.

– Credeam că fata aiurează, domnule…

– Îmi pare rău, Cooper, interveni Cathy, dar te-am strigat ca să-ți explic, nu?

– Da, recunosc, dar aveați o privire al naibii de ciudată.

– Mă rog, voiam doar să-ți spun că aceste fosile sunt calcaroase și că se găsesc printre stânci.

– Atâta? se lumină bărbatul. De-aia umblați cu ciocanul în mână?

– Ce mă neliniștește, e faptul că-l fluturai în fața lui Cooper, observă Charles. Parcă așa zicea Alice.

– Nu-i adevărat. Îi salutam pe vecinii tăi, iar Cooper se afla întâmplător lângă mine.

După clarificarea situației, raporturile dintre noua locatară și servitori se îmbunătățiră. Charles îi mai făcu o serie de observații, apoi se așezară la masă. Deși ardea de nerăbdare să le întâlnească pe celelalte două stăpâne ale casei, Cathy trebui să aștepte până la finalul micului dejun, când acestea își făcură, spre ușurarea ei, apariția.

***

Zilele se scurgeau teribil de încet pentru Cathy, după plecarea lui Charles. Deși nu trecuseră decât trei zile, fata simțea că părăsise ținuturile natale de ani de zile. Ca-n prima zi, cutreierase

mai toată câmpia și se trezise pe proprietatea altcuiva, alungată de un fermier. Dacă acesta din urmă s-ar fi arătat politicos, dacă nu i-ar fi ordonat pur și simplu să plece, Cathy ar fi reacționat altfel; însă, iritată de tonul răutăcios, îi aruncă fermierului în față ce crede despre legea proprietății private și continuă să se plimbe nestingherită. Nu se sinchisi nici de amenințările cu poliția, cu toate că-l avea pe Charles pe conștiință.

Explorase întreaga casă și o detesta mai mult ca oricând. Nu se putea împăca nici acum cu spațiile întunecate, respingătoare, cu holurile înguste și neluminate, cu mobilierul încărcat. N-o agreea pe doamna Blythe, dar se împrietenise cu Beryl. Pe aceasta din urmă o simțea suferind în tăcere, după care Steve o informă cu privire la logodna ruptă. Altfel, fata abia dacă vorbea, chiar și cu mama ei. De fiecare dată musafira își amintea de atitudinea lui Charles față de Beryl în cele câteva zeci de minute cât durase primul mic dejun în familie. O tratase rece, dar cu respect, spre deosebire de relația cu mama vitregă; între cei doi nu exista pic de afecțiune, iar unchiul ei o tolera doar pentru că era de datoria lui s-o facă.

În schimb Steve, după cum o avertizase Charles, se dovedi un spirit vioi, deși doar un amator în ce privește botanica sau formele geologice și geografice. Totuși, o asculta cu mare interes, și făcea unele observații inteligente și de bun simț.

Cu toate acestea, Cathy nu reuși să-și schimbe reputația de persoană ciudată. Dacă celelalte două femei ale casei erau preocupate de lecturi, strâmbau din nas față de pasiunile

musafirei. Steve împrumutase de la ea un tratat, dar îl înapoiase repede, găsindu-l mult prea tehnic. Fata ducea din ce în ce mai mult lipsa tatălui și a discuțiilor animate pe care le purta cu el, în ciuda fricțiunilor dintre ei, câteodată având opinii divergente. În noua casă nu găsea nimic interesant de făcut și se temea că se va plafona ca Steve, că va ajunge să lenevească în pat și să citească.

Într-o zi, după masa de prânz, merse în foișorul de pe peluză, locul preferat al bătrânului. Îl găsi cu ochii într-o carte, cu ochelarii pe nas. La vederea lui Cathy, colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet răutăcios, și-i făcu loc alături pe bancă. Cathy preferă să stea pe un scăunel.

– Ce citești?

– Mă gândeam să iau ceva despre ținutul tău natal. Se pare că nu e prea bogat în vegetație.

Fata se interesă unde găsise cartea și află cu surprindere că o are din biblioteca din casă. Într-adevăr, era vorba despre o carte renumită, mai ales printre locuitorii regiunii mlăștinoase.

– Avem câte ceva, explică ea. Solurile de la altitudini mai mari sunt mai fertile, mai jos devin calcaroase. Iar vegetația diferă, de la mușchi și licheni, la tufe mai bogate.

– N-am fost niciodată prin acele părți. Încep să cred că am pierdut multe la viața mea.

– Câți ani ai stat pe drumuri?

Călătoriile fără scop precis nu însemnau ceva ieșit din comun din punctul ei de vedere; în lungile ei expediții, întâlnise o mulțime de asemenea oameni, iar câteodată îi invitau la o masă

fierbinte și la un pat cald.

– Cam patruzeci de ani…O viață superbă...Superbă!

– De ce-ai ales această cale?

– Nenoroc în dragoste.

– Cu toții spuneți asta.

– Poate, râse Steve. Întotdeauna căutăm motive pregnante. Eu am ales soluția aceasta pentru că-mi doream libertate și am avut parte de ea cât cuprinde. Deși, dacă stau să mă gândesc, am fost cam egoist. N-ar fi trebuit să fug de responsabilități.

– Înseamnă că n-ai mai face același lucru a doua oară?

– Ba da, pentru că sunt un timid înnăscut.

– Nu cred. Tata zicea că oamenii sunt liberi să facă ce-și doresc.

– Măcar de-ar fi așa. Imaginează-ți ce haos ar fi dacă toți am face ce vrem.

Exact ce-i spusese și Charles. Pentru prima oară, Cathy începea să se îndoiască, întrebându-se dacă nu cumva filozofia de viață a lui Paul suferise mici scăpări. Îl știa atâta de inteligent și de cald; iar pe ea întotdeauna o făcuse fericită. Cum să se fi înșelat el vreodată?

– Cred că fericirea e cel mai important aspect în viață, remarcă fata. Cu toții o vom afla într-un fel sau altul. Eu am fost fericită alături de tata și niciodată n-am să mai retrăiesc acele clipe.

– Chiar crezi în ceea ce spui, o cercetă bătrânul atent; dar stai să guști adevărata fericire. Mai degrabă ai avut parte de împlinire sufletească; e valabil și pentru tatăl tău.

– Atunci, împlinirea înseamnă fericire.

– Vechii greci, explică Steve grav, considerau fericirea un bun câștigat, admirat de unii, apreciat de alții. Hai să comparăm cele două definiții. Pentru ce te-ai luptat tu?

Cathy admise că pentru nimic, dar spera din tot sufletul că niciodată n-avea să se lupte pentru bunurile materiale. Cu mare dezamăgire, aflase din discuțiile cu doamna și cu domnișoara Blythe că majoritatea oamenilor tânjeau după bani și după ceea ce puteau cumpăra cu acești bani.

– Doar lucrurile vii contează. Oamenii, animalele, păsările, plantele.

– Bun. A doua cerință: ai fost admirată vreodată?

– Nu…Nu cunoșteam pe nimeni.

Își aminti de tinerii cu care se întovărășise până cu vreo trei ani în urmă și care o plăceau, deși o considerau la fel de ciudată, pentru că prefera expedițiile în detrimentul băieților.

– Și nici n-ai cunoscut altă iubire decât aceea a tatălui tău, la care fata se înroși. Chiar crezi că ai fost fericită, draga mea?

Cathy clipi des, citind compasiunea din ochii bătrânului. Într-adevăr, nu cunoscuse altă iubire în afară de aceea a tatălui…pe care o pierduse de asemenea. Brusc, o cuprinse o frică teribilă, o teamă mai mare decât atunci când părăsise valea sau când aflase că trebuie să se conformeze unor convenții. Cine avea s-o mai iubească acum? Trecu în listă toate persoanele pe care le cunoștea. Niciuna n-avea să-și răsfrângă afecțiunea asupra ei-doamna Blythe și fiica ei nici atât, Steve simțea pentru ea doar

milă, iar Charles…

Nu se aștepta la nimic nici din partea lui. Până acum o săptămână, nici nu știa de existența ei. În plus, era prea rece, prea impersonal pentru a iubi. Altfel, de mult s-ar fi căsătorit.

Cum Steve încă aștepta un răspuns, Cathy recunoscu lipsa de fericire după standardele grecilor, doar amintirile alături de tatăl ei erau tot ce mai avea pe lume.

– Sunt sigur că într-o bună zi ai să cunoști și fericirea după standardele grecilor, surâse celălalt.

Târziu în aceeași noapte, Cathy rămase a medita asupra viitorului ei din această perspectivă. Cuvintele lui Steve implicau o posibilă căsătorie și copii. Niciodată nu se gândise la aceste lucruri. Ea s-ar fi mulțumit să-și petreacă tot restul vieții în regiunile mlăștinoase, în aceeași căsuță în care se născuse. În cele câteva zile de când se afla acolo, auzise atât despre logodna distrusă a lui Beryl, cât și despre sora acesteia, care trăia singură cu doi copii. Din capul locului, căsătoria îi părea lui Cathy o relație permanentă; separarea copiilor de părinți nu era o idee bună. Dincolo, în ținuturile natale, cuplurile nu se despărțeau, pe când aici…

Probabil că Steve avea dreptate, că ea cunoscuse doar o satisfacție proprie, dar nu simțise vicisitudinile vieții și nici nu se confruntase cu problemele civilizației.

Până s-o cuprindă somnul, Cathy se răsuci când pe-o parte când pe alta. Pe nesimțite, Charles interveni în gândurile ei. Oare unde se afla acum? Ce făcea? Cât de puține știa despre el…

Ca de obicei, se trezi înaintea celorlalți, dar nu putea să iasă, fiindcă ploua. Dacă avea să continue la fel, ziua era practic pierdută pentru ea. Acasă nu trebuia să-și facă atâtea griji din cauza ploilor, pentru că nimănui nu-i păsa dacă intră murdară în casă. Aici, iscase uimirea tuturor când apăruse o dată așa.

Timp de câteva ore, citi la fereastră, după care se opri, uitându-se atent la casa familiei Dean, în depărtare. Chiar și din acel unghi îi părea mai primitoare decât ferma. Construcțiile moderniste mai noi îi plăceau în mod special, mai ales că stilurile arhitectonice nu se amestecau. La o privire mai atentă, se putea remarca talentul artistului și grija acestuia pentru amănuntul estetic. Asemenea, grădinile erau întreținute cu gust, cu tufe bine aranjate de tise, trandafiri, liliac și o livadă cu meri. Sub aceștia, era o piscină de ornament. Aleea era străjuită tot de straturi de flori în culori aprinse, care contrastau cu verdele-închis al gardului viu.

Ținuturile mlăștinoase nu permiteau cultivarea atâtor specii de plante. Altfel, și ea își dorea din tot sufletul să aibă grija unui mugure sau a unui bulb; dar știa că toate sunt sortite pieirii, astfel nu merita efortul. Ochii i se umplură de lacrimi…Și totuși, vastitatea și nemărginirea acelor locuri sau libertatea de a cutreiera în voie nu se putea compara cu nimic din ce găsise aici.

Primise invitația de a trece pe la familia Dean, iar în câteva rânduri chiar intenționase a-și pune în aplicare planul, dar timiditatea o împiedicase a merge mai departe și de fiecare dată se întorcea acasă. Cu toate acestea, simțea nevoia stringentă de a

se împrieteni cu fata lor, de a vorbi cu ea.

În timpul micului dejun, Cathy resimți acut nu doar disprețul familiei pentru propria persoană, dar și resentimentele dintre mamă și fiică. Cu siguranță, trecuseră printr-o nouă repriză de certuri. Posomorâtă și îngândurată, Beryl abia dacă se atinse de mâncare; din când în când, arunca priviri piezișe mamei, care nu-i acorda nicio atenție. Dacă n-ar fi trăit o permanentă stare de nesiguranță, Beryl și-ar fi arătat pe deplin frumusețea. Părul ei blond avea o nuanță caldă, iar ochii se asemănau unor albăstrele abia deschise. Ce se întâmplase oare cu relația ei? Steve nu știa. De fapt, chiar și puținele amănunte aflate veneau tot de la Steve, care se purta cu multă indiferență fața de ambele femei. Acestea nu-l agreau, dar nici el nu se simțea stânjenit în vreun fel. Tot el îi povestise fetei despre căsnicia distrusă a Sheilei, sora lui Beryl; de faptul că Beryl lucrase, de plăcere, la un birou în Laughborough, fără a aduce vreo contribuție la întreținerea casei.

Se pare că toată lumea trăia pe cheltuiala lui Charles. Astfel, Cathy se decise a-și căuta și ea un loc de muncă, pentru a-și plăti întreținerea. Avea de gând să-i spună unchiului acest lucru cu prima ocazie.

Beryl se ridică prima de la masă și ieși.

– Ce faci azi? se interesă doamna.

– Nu știu. Sper că n-are să plouă toată ziua, răspunse Cathy; se simțea ciudat doar în prezența femeii, dar n-ar fi fost politicos să plece de la masă înainte ca ea să termine.

– Am văzut că-ți petreci o mare parte din timp în grădină, cu

Steve. Aveți multe în comun.

Cathy ar fi putut răspunde că nimeni altcineva nu se arătase interesat de calitățile ei, dar se abținu. În timpul meselor, mama și fiica mai făceau conversație, însă doar pe tema unor bârfe locale, care pe Cathy n-o preocupau câtuși de puțin. Când se găsea doar în compania lui Beryl, tânăra mai găsea și alte subiecte de discuție și chiar reușeau să se înțeleagă. Oricum, Beryl era complet străină de aluziile pe care mama ei le direcționa întotdeauna spre nou-venită, pe care o privea probabil ca pe o intrusă.

– E un partener de conversație interesant. La fel ca toți oamenii ce călătoresc mult, adăugă, fără a se gândi la implicațiile acelor cuvinte.

– Presupun că ai întâlnit mulți ca el, se crispă femeia.

– Da.

– Ce trai ciudat.

Și o privi pe Cathy printre pleoapele micșorate. Nu era pentru prima oară când fata se simțea descusută din priviri.

– Cu ce se ocupa tatăl tău?

Cathy refuză, printr-un gest din mâinii să-i dea explicații, dar femeia repetă insistent întrebarea.

– Parcă spuneai că ceva cu geologia.

– Îl interesau rocile.

– Nu știu de ce Charles nu ne-a spus niciodată de existența ta. Cum de n-a știut că are o nepoată? Trebuie să ai grijă; relația voastră e una foarte fragilă.

Cathy simți brusc un val fierbinte inundând-o, în care încercă să-și înece toată durerea pricinuită. Ochii îi scăpărară; nici chiar Charles n-o văzuse mai înfuriată.

– Dacă era așa, unchiul nu și-ar fi asumat responsabilitatea mea. De când am venit, v-ați arătat foarte interesată de atenția pe care mi-o acordă unchiul și de faptul că mi-a oferit un adăpost, dar nu vă privește. Și n-am să mai răspund întrebărilor privitoare la viața mea sau la relația cu unchiul Charles.

– Câtă impertinență! Cum îndrăznești? se înfurie femeia, iar Cathy știu pe loc că incidentul va fi raportat lui Charles. Ai să-ți ceri scuze, stai să vezi!

Fata se ridică și ieși. În singurătate, își înghiți toate lacrimile pe care și le înfrânase în fața femeii. Moira vorbise adevărat-se agăța de acea legătură de rudenie doar dintr-o frică nemărginită de a rămâne singură pe lume. Dar și din cauza nefericirii și a insecurității care o bântuiau. Se îmbărbătă pentru a da o fugă până la vecini. Cu părul ud și cu haina care atârna pe ea ca pe un cuier, fata se simțea precum o sperietoare.

Sună din clopoțel, iar clinchetul se propagă undeva în depărtare. Câinii începură să latre, iar ușa se deschise imediat.

– Cathy! Intră…credeam că ai să vii mai devreme. Belinda, jos!

Dar câinii nu erau făcuți să asculte și continuau să-și arate bucuria în stilul propriu, lingându-i palmele și picioarele; dintr-o dată, Cathy se lăsă învăluită de o căldură intimă, ca acasă.

– Sunt așa de udă, se scutură ea. O să-mi scot pantofii.

Doamna Dean o împiedică. Niciodată n-are să fie perfect curat în casă, zicea ea, cu atâția câini care se plimbă toată ziua când afară, când înăuntru. Gazda îi luă haina și-i dădu un prosop, apoi își chemă fiica.

– V-ați cunoscut, nu? Bridget, draga mea, du-te și adu laptele. Cathy știe, cred, că e timpul pentru o cafea.

Fata, care ținea în brațe un alt cățel, îl lăsă jos și îmbrăcă o haină albă ca zăpada.

– Câți câini aveți? întrebă Cathy timid, luând animalul de coadă.

– Trei. Acela nu e al nostru. Bridget îi mai dresează pe unii, pentru bani de buzunar. Unchiul tău, continuă femeia ezitând, a trecut pe-aici luni dimineață, ca să ne spună câte ceva despre tine… și despre viața ta dincolo. Înțelegem că ai ceva probleme. În ce privește adaptarea la nul loc, mă refer.

– Mulțumesc; Cathy se întreba dacă și familia Dean o considera la fel de ciudată. Și Beryl lucrează pentru bani de buzunar…Presupun că sunteți cu toții foarte bogați, și cercetă interesată bucătăria utilată complet, spre deosebire de bucătărioara pe care o avea acasă la ea, cu o chiuvetă primitivă și un boiler într-un colț.

– Cu toate schimbările astea, ne va lua ani de zile să ajungem pe linia de plutire. Nici nu vreau să mă mai gândesc cât am cheltuit!

– Cui îi pasă? remarcă Bridget, punând laptele pe foc. Atâta timp cât tata aduce banii.

Căldura ochilor compensa indiferența cu care vorbea despre astfel de probleme.

Cathy găsi în ei o familie primitoare. La fermă, sterilitatea casei părea că se oglindește și-n sufletul celor ce o locuiau. Până să-și termine cafeaua, Cathy deja simțea că-i cunoaște pe acești oameni de ani de zile. Gazdele o conduseră prin toată casa. Cea mai mare parte era mobilată modernist, iar bogăția ornamentelor luă ochii fetei. Camera lui Bridget arăta superb, vopsită într-un roz-delicat, cu perdele fine ce atârnau de sus până jos. Străină de sentimentul invidiei, Cathy nu încerca resentimente față de noua ei prietenă; dimpotrivă, îi era și mai recunoscătoare lui Charles pentru ceea ce-i oferise. Contemplă timp îndelungat priveliștea-pământurile lucrate de mâna gazdelor-comparând-o cu ceea ce se întrevedea prin mica fereastră din fosta ei cameră minusculă. Oftă adânc.

Era hotărâtă să se conformeze noilor reguli. Doamna Dean o întrebă dacă nu vrea să meargă cu ele în oraș. La început reticentă, Cathy fugi să-și ia banii pe care Charles i-i dăduse înainte de a pleca. Aveau să ia prânzul la un hotel, iar Cathy tresări la început, amintindu-și experiența dezastruoasă a unchiului său. Cu toate acestea, masa decurse mult mai lejer decât altădată, fiecare găsind prilej de a vorbi și de a întreține atmosfera. La sfârșit, doamna Dean n-o lăsă pe Cathy să-și achite consumația, dar fata insistă, pe motiv că profitase de bunăvoința lor de a o lua cu ele. După ce medită asupra faptului, femeia acceptă, considerând că tânăra poate învăța câte ceva și dintr-o

astfel de experiență. După-masă, fetele rămaseră singure la cumpărături, timp în care doamna Dean se duse la coafor.

Spre seară, Cathy ajunse din nou în fața porții, cu invitația de a trece pe la vecini ori de câte ori simțea nevoia. Salută, după care se văzu din nou față în față cu formele întunecate ale fermei. Întreaga căldură primită pe parcursul zilei se risipi sub apăsarea acelor ziduri respingătoare-vegetația ce se cățăra pe toți pereții, și pe ferestre împiedicând intrarea luminii; ușa de la intrare, mică, din lemn masiv, cu leul acela fioros pe post de clopoțel. Ciocăni, și Alice îi deschise, cu o figură obosită. În camera ei, fata se postă la fereastră, urmărind câinii vecinilor care se hârjoneau pe peluză. Apoi, ca prin ceață, zări umbra unei mașini înaintând printre copaci. Charles anunțase că poate apare vineri, sau sâmbătă dimineață…iar acum era vineri.

Cathy o zbughi pe scări în jos, aproape izbindu-se de Steve, care mergea în sufragerie.

– Ce s-a întâmplat?

– A venit unchiul Charles! și țâșni pe ușă. Ai venit! strigă ea, nerăbdătoare să-l vadă ieșit din mașină. Ai venit!

– O remarcă foarte inteligentă…

– Ziceai că poate vii abia sâmbătă, ceea ce mi s-a părut foarte îndepărtat. Acum, sunt fericită!

– Mă simt măgulit. Dar nu e nevoie să te agăți de mine în halul ăsta. N-am de gând să fug!

Capitolul 5

Zilele de weekend nu începură îmbucurător pentru musafiră. Nici nu intrase bine stăpânul, că Moira deja începu să se plângă de neobrăzarea nepoatei sale, solicitând scuze. Charles aruncă o privire plină de reproș către Cathy, parcă simțind inevitabilul situației; dar dorea să audă și varianta ei, așa că o chemă în dormitorul său.

Complet degajată, fata se descălță și se urcă în pat. Bărbatul își trânti valizele pe un scaun.

– Deci?

– S-a purtat urât cu mine, îl înfruntă ea curajoasă.

– Cine?

– Doamna Blythe.

– Ți-am cerut să-i spui mătușa Moira.

– Nu-mi place îndeajuns de mult ca să mă pot abține.

Fata juca printre degete încuietoarea servietei, care se

deschise brusc, iar ea o închise la loc.

– De ce ai fost obraznică?

– Ți-am spus că s-a purtat urât cu mine.

– Asta am auzit, dar nu mi-ai răspuns.

Cathy explică plictisită întâmplarea.

– Nu văd de ce te simți ofensată, remarcă el la final.

– Zicea că relația noastră e una nesigură, insistă fata, dar Charles nu sesiză tonul tremurat.

– Așa și este, și începu să despacheteze.

Cathy urmări chipul său încordat și osos în oglinda dulapului în care-și agăța hainele. Buzele începură a-i fremăta.

– Și totuși, ești unchiul meu, nu? De-adevăratelea, altfel nu mi-ai oferi un cămin.

El se întoarse brusc pe călcâie, iar fata îl fulgeră cu privirea.

– Așa e, Cathy. Sunt unchiul tău.

Deși surâdeau forțat, ambii interlocutori erau conștienți de jocul pe care-l făcea celălalt. Însă răspunsul îi dădea fetei încredere în sine.

– De data asta nu insist să-ți ceri scuze, dar vreau să-i arăți mai mult respect. Ba chiar ai să-i spui mătușă!

Degetele agitate ale lui Cathy deschiseră din nou servieta lui Charles, de data asta nemaiobosindu-se s-o închidă la loc. Unchiul ei, care încă despacheta, se întunecă dintr-o dată, dar Cathy, dezamăgită, schimbă subiectul.

– Ce ai aici? și scoase afară un dosar.

În graba cu care acționase, își frecă palma de peria de haine,

julindu-se. Bărbatul o iscodi nedumerit.

– Sunt personale?

– Normal!

– Eu și cu Paul nu aveam secrete unul față de celălalt, oftă ea. Nu știu nimic despre tine, nu-i așa? Cu ce te ocupi? L-am întrebat pe Steve, dar mi-a spus să te întreb mai bine pe tine.

– Construiesc drumuri, zise, cercetând o cravată, pe care o puse deoparte. Sau măcar particip la construcția lor.

– Drumuri…? se îmbujoră ea. Înseamnă că știi multe despre domeniul geologic.

– Destul de multe.

– Dar te faci că n-ai habar…

– Nu-i adevărat. Tu ai presupus asta.

– Mă simt atât de ridicol. Trebuie să ai cunoștințe mai serioase decât mine. De ce m-ai lăsat să vorbesc în neștire?

– Nu contează; mi-ai descris valea foarte interesant, încercă el s-o liniștească, dar fără succes.

Apoi, dintr-o dată, Cathy realiză că aveau această pasiune comună, ceea ce-l apropia și mai mult de personalitatea tatălui ei. Îi căută privirea, zâmbitoare, arătându-și gropițele. Ochii ei copleșitor de frumoși scăpărau. Charles se întoarse brusc la despachetat.

A doua oară când plângerile se repetară, o luă mult mai în serios. Da data asta, un vecin fermier se plânsese că fata îi încalcă proprietatea. Charles îi ordonă să-și ceară scuze.

– Să-mi cer scuze că m-am plimbat pe terenul altcuiva? N-am

mai făcut asta niciodată.

– Atunci, va fi o nouă experiență.

– Una foarte neplăcută…

– Vei face cum îți spun, insistă el. Mi-am luat un angajament în ce privește persoana ta și n-am de gând să mă abat de la el. Te avertizez, adăugă mai calm, nu-mi pune la încercare răbdarea.

– Nu pot…Mi-e imposibil, serios! Nu pot fi sinceră!

– Atunci…te duci în camera ta și rămâi acolo, până când te hotărăști să mă asculți.

Fata rămase cu gura căscată, revoltată.

– Am nouăsprezece ani, nu nouă! se înfurie ea.

Nimeni n-o mai închisese vreodată în camera ei. De fapt, nu cunoscuse niciodată sentimentul pedepsei.

– Dacă aveai nouă ani, mi-era mai ușor să te stăpânesc! Deci, fie te pui de acord cu cerințele mele, fie rămâi sus până te răzgândești!

Poziția lui adversă o rănea pe Cathy mai mult decât și-ar fi imaginat.

– N-am…să-mi cer scuze, rosti ea disperată, cu pumnii încleștați. Nu mă pot umili dacă n-am făcut niciun rău.

– Cu toții îndurăm umilințe pe parcursul vieții.

Deși Charles își mai domolise avântul, Cathy nu și-l putea închipui într-o astfel de poziție. I se părea nedrept s-o pună tocmai pe ea în această postură, și totuși, unchiul ei aștepta o hotărâre. Tânăra tăcu, înlăcrimată. Avea să urmeze o pedeapsă; probabil va renunța la ieșirea pe care i-o promisese încă din

weeknedul trecut. Figura lui prevestea o asemenea decizie, dar, spre mirarea ei, Charles amână o rezoluție, sfătuind-o să-și reconsidere poziția.

Pe tot parcursul drumului fricțiunile dintre cei doi persistară. Când ajunseră în oraș, el îi propuse un târg, ușurând astfel dezvoltarea unei conversații normale. Unchiul îi comandase o bibliotecă și o lăsă să-și aleagă singură modelul, idee care o încântă pe Cathy. Îi mulțumi excesiv, la care Charles se amuză copios. Abia cu ocazia următoarei vizite avea să afle de ce, în ciuda respingerii oricărei forme de materialism, fata reușise să-și aleagă cea mai scumpă bibliotecă!

Luară prânzul într-un restaurant ales; tânăra făcuse vizibile progrese, cu toate că mai păstra o urmă de ezitare în gesturi. Charles se arătă mulțumit și o lăudă, intimidând-o. Când se aduse nota, tânăra se întrebă dacă nu cumva trebuia să ceară o recalculare, și-i povesti despre masa alături de familia Dean.

– Sper că n-ai făcut și acolo la fel?

– Nu, dar a fost foarte scump. Mă gândeam să nu fie vreo greșeală.

– Nici nu mă mir. Localul respectiv e unul din cele mai scumpe din Leicester, deci poți zice că ai scăpat destul de ieftin. Și te-a lăsat să plătești? Dar chipul i se lumină imediat, înțelegând situația. Se pare că primesc ajutor și de la ei. Să-mi amintesc să-ți dau înapoi banii.

– Ba nu; m-am gândit că trebuie să-mi caut o slujbă.

– Da? Și la ce anume te-ai gândit?

– Crezi că aș putea lucra într-un magazin? se încruntă ea.

Ambii studiară aparent indiferenți meniul. Comandară. El încă nu-i răspunsese, dar fata îl urmărea cu insistență, pentru a-i observa reacția. Remarcă amuzamentul său; Cathy se lăsă pe spătar, experimentând o nouă senzație. Să fie oare mândrie? Cu siguranță, nu-i displăcea să stea la o masă într-un local luxos, cu muzică în surdină, cu un bărbat chipeș, care întâmplător era unchiul ei, alături…Fiindcă îl considera într-adevăr chipeș, într-un anume fel. Da, trebuie să fie mândrie… Spre surprinderea ei, se bucura că Charles nu e deloc în vârstă și nici foarte atașat de ea.

– Nu, Cathy, nu cred că ți-ar sta bine într-un magazin.

– De ce? Nu mi se pare o muncă grea.

– Nu e vorba de asta, dar crezi că ai suporta să stai nemișcată la o tejghea, cam opt ore pe zi?

Rostise cuvintele la fel de ironic și de bine dispus, încât Cathy tăcu din nou, meditând.

– Vreau să mă întrețin, unchiule Charles.

– Oare, draga mea? Nu cred că e nevoie să-ți bați capul cu asta acum. N-ai de ce.

I se aduse desertul. Oare și Charles gândea la fel ca ea, încercând să găsească ceva care să i se potrivească? În orice perspectivă de viitor, Cathy nu se întrevedea închisă între patru pereți, nicidecum să primească ordine!

– Poate când vei începe să socializezi puțin, ai să găsești un soț pe măsura ta, și atunci rezolvi problema, zâmbi el.

– Asta mai durează; ba chiar, poate n-am să mă căsătoresc. Și nu pot trăi la nesfârșit din…mila ta.

– Hai să lăsăm asta deocamdată, schimbă el subiectul.

După-masă mai făcură niște cumpărături, iar Cathy începea să se simtă din ce în ce mai mândră cu unchiul ei. Charles îi cumpără îmbrăcăminte elegantă și o pereche de blugi, precum și o geantă. În mașină, Cathy începu să mângâie ușor pielea fină din care era confecționată. Charles îi aruncă o privire, surâzând ca pentru sine. Curiozitatea naivă a fetei avea ceva special, la fel și chipul ei luminat, mulțumindu-i încă o dată pentru cadou.

Fata vorbi până aproape de casă, când unchiul ei încetini înainte de a ajunge la poarta principală.

– Te aștept până te duci la domnul Morgan.

– Nu pot… ezită ea, răvășită de senzațiile antagonice iscate în adâncul sufletului. N-am greșit cu nimic. Paul zicea că…

Charles reporni motorul, tăcut.

– Trebuie să stau sus? întrebă ea în hol.

– Mă tem că da. Am vorbit foarte serios, și o abandonă acolo, cu pachetele în mână.

Fata nu primi invitația de a coborî la ceai, dar i se aduse o tavă, iar mai târziu Alice o anunță că masa era gata. În timpul cinei, Cathy nu scăpă de căutăturile triumfătoare ale doamnei Blythe, precum și de figura nedumerită a fiicei acesteia. Charles o ignoră complet, pentru ca în final s-o lase să plece.

– Ce s-a întâmplat? veni Beryl la ea.

Cathy îi povesti scena, la care cealaltă medită o bucată de

vreme. Parcă îi mai dispăruseră din riduri; avea un chip frumos și arăta chiar bine îmbrăcată într-o rochie sidefie, cu părul coafat ca întotdeauna.

– Ai face bine să-i împlinești dorința, o sfătui ea moale. Oricum, el are câștig de cauză întotdeauna, deci n-are rost să i te împotrivești.

Cathy se convinsese demult de acest lucru, și totuși nu-și putea călca pe mândrie. Regulile tatălui ei erau singurele pe care le recunoștea ca literă de lege. Conform acestora, pământul aparținea tuturor, și deci avea tot dreptul să se plimbe peste câmpii. Îi expuse motivația lui Beryl, care oftă.

– Terenurile nu sunt nici ale tale, nici ale mele…Trebuie să accepți că aparțin vecinului. Aici, totul diferă foarte mult de regiunea unde ai locuit. Nu poți umbla în voie, mai ales că pământurile sunt cultivate…

– Dar acolo nu erau. Nici măcar arate.

– Atunci au să fie, sau poate domnul Morgan intenționează să-și lase vitele la păscut pe-acolo. Oricum, e treaba lui ce face cu terenul, Cathy. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare ar umbla după cum îl taie capul?

Cathy își mușcă buzele, înțelegând logica vorbelor, dar nu promise nimic cu privire la situația cu domnul Morgan. Beryl o lăsă în pace și se îndepărtă.

Se lăsase întunericul. Stelele înălțate pe boltă se reflectau într-o mică baltă din apropiere. Musafira stătea pe întuneric, contemplând umbrele lucrurilor din cameră; parcă era într-o

celulă…Două lacrimi i se scurseră pe obraji. Dealurile unduiau în zare. Văile sălbatice, cu vegetație bogată, erau scăldate în lumina argintie a lunii, iar pe fundal, crestele munților înzăpezite încă, sclipeau sub bolta senină. Golurile stâncilor deveniseră mai vizibile acum, la fel și văgăunile ce crestau roca moale a urcușurilor. Ici și colo, câte o formațiune stâncoasă, șlefuită în mod bizar de intemperiile vremii-mâna atotputernică a naturii.

Altădată, pe o astfel de noapte, ar fi cutreierat fie cu Paul, fie de una singură meandrele văii Callder. Schiță în minte traseul pe care l-ar fi urmat-de la punctul în care izvora râul, până sus, în inima pădurii Macclesfield, unde cursul îi fusese curmat, sugrumat de lucrările de construcție, și asta numai din cauza unui om…Acel om!

Cuprinsă de disperare, Cathy se trânti pe întuneric într-un scaun, cu ochii plini de lacrimi. Oare Charles știa ce dramă trăiește? Nu-și dădea oare seama că dacă-i îndeplinea dorința, va fi și ea înghițită, închisă pe viață în acel scenariu de groază? Și poate fără șanse de scăpare…

După ceva vreme, ajunse la o concluzie și ieși din cameră, îndreptându-se către sufragerie cu pași tremurători. Nu-l găsi pe Charles, ci doar pe mama lui vitregă. Află că era plecat împreună cu Beryl și că avea să se întoarcă târziu, așa că-i ură noapte bună femeii, și urcă din nou în cameră.

***

A doua zi dimineață, ciocăni timid la ușa unchiului, așteptând permisiunea lui înainte de a intra. De data asta îl găsi îmbrăcat, verificând niște acte, pe care le puse imediat deoparte.

– Am să fac după cum dorești… rosti fata, încercănată, gesticulând nervoasă.

Privirea lui se lumină pe dată. Astfel, legătura dintre ea și Beryl, precum și dintre ei doi, dobândea o nouă dimensiune.

– Îmi pare rău că am...fost obraznică.

Încerca să plece capul, doar pentru a-și ascunde ochii scânteietori.

– Vino la mine, copila mea, și-și deschise larg brațele, primind-o.

Fata se cuibări la pieptul lui, plângând timp îndelungat…pentru tatăl ei, pentru libertatea pierdută…și pentru altceva, nedefinit încă. Îmbrățișarea lui o liniștea, iar glasul lui o alina.

– Știu că ți-e greu să accepți toate restricțiile, dar poți să încerci. După o vreme, ai să ajungi să te bucuri de acest stil de viață, sunt sigur.

O rază de lumină căzu pe creștetul său; când ridică ochii, fata zări o expresie de o stranietate necunoscută în privirea bărbatului. O sărută pe frunte, apoi îi șterse ochii.

– Vrei să te conduc eu?

– Da, te rog…Să mă duc acum, după micul dejun?

– Da. Nu cred că-i plac vizitele foarte matinale.

Era pentru prima oară când se umilea într-un asemenea hal,

mai ales că domnul Morgan nu-i primi scuzele prea călduros. În timp ce promitea că n-are să-i mai calce proprietatea, fata se întreba cum se va obișnui să respecte limitele, să calce doar pe alei; nu mai vedea rostul plimbărilor, în asemenea condiții. În plus, se lipsea de toate plăcerile pe care i le putea oferi câmpul deschis și contactul cu pământul; avea atâtea de descoperit, atâtea amănunte de care cei neinițiați nici nu aveau habar.

Charles o așteptase afară, și o luă din nou în brațe, dezmierdând-o.

– Bravo, fetița mea; n-a fost chiar așa de rău, nu?

Ea tăcu; îi făcuse pe plac, și dintr-un oarecare motiv, simțea că doar asta contează.

În lunile ce-au urmat, în relația lor s-a dezvoltat o familiaritate confortabilă, și totuși deranjantă pentru Cathy. După care, la un sfârșit de săptămână, unchiul ei a sunat-o să-i spună că nu poate ajunge acasă, din cauza unor probleme la lucru. La fel și-n weekendul ce-a urmat, astfel că fata se bucura de prietenia pe care o cultivase cu familia Dean. Majoritatea timpului și-o petrecea la ei; devenise foarte apropiată de Bridget, făceau cumpărături împreună, iar uneori mai luau și masa în oraș. Familia primea mulți vizitatori, cu astfel de ocazii Cathy primea și ea invitații. În curând, ajunse a nutri plăcerea de a se găti. Bridget îi prezentă persoane de aceeași vârstă cu ea, iar fata înregistra hainele lor, machiajul, modul de a-și aranja părul. Îl cunoscuse și pe iubitul gazdei, Noel, care venea tot timpul cu un alt prieten, Bill. Cathy descoperi că are multe interese comune cu acesta din

urmă; cu toate că nu avea cunoștințe de geologie, băiatul începuse a colecționa fosile. Găseau întotdeauna subiecte de discuție, iar la un moment dat, Bill îi sugeră ca la următoarea vizită, ce-avea să țină câteva zile, să-l însoțească în Derbyshire, pentru a-l iniția în secretele solurilor.

Băiatul avea douăzeci și unu de ani și un chip călduros, cu ochi foarte albaștri. Fiind orfan, Noel îl invită să petreacă vacanța de Paște alături de el și de Bridget. În mod normal, aceasta avea să aducă și o prietenă, adică pe Cathy. Cei patru cinară, după care intrară la un local, să danseze.

– Nu știu, protesta Cathy fiindcă ceilalți încercau s-o aducă pe ring.

Nu-și dorise neapărat acea ieșire, dar acceptase văzând dezamăgirea lui Bill.

– N-am dansat niciodată… se îmbujoră fata.

Bridget le explică băieților cu mult tact situația lui Cathy, după care Bill se așeză lângă ea, rugând-o să-i povestească despre traiul din regiunea ei natală. O ascultă cu interes, iar la final îi propuse o excursie pe valea râului Callder, pentru a-i arăta zona. Fata oftă, considerând o astfel de ieșire inutilă.

A doua zi, băieții plecară înapoi la Glasgow. Cu toate că le simțea lipsa, Cathy știa în sinea ei că, de fapt, îi lipsește Charles. Unde era oare? Trecuse mai bine de o lună de când nu mai venise acasă. O suna în fiecare vineri, cu vestea fatală. Se pare că se confrunta cu o problemă serioasă; ceva dinlăuntrul ei îi spunea că e vorba de instabilitatea terenurilor. Știa că în construcția de

drumuri apar des astfel de situații. Își dorea să-i fie de folos, dar se mustra pe sine pentru o asemenea opinie, fiind doar o începătoare pe lângă el.

Apoi, într-o joi, Charles sună că vine acasă.

***

La început, urmărind-o cum aleargă pe scări să-l întâmpine, bărbatul se întunecă, după care o cercetă admirativ, și totuși cu regret. Cathy se opri din fugă, timidă, așteptând un comentariu.

– Ce-ai pățit, fata mea? Ce ți-au făcut?

Fata se apropie, cu poalele rochiei între degete.

– Îți place? și ochii îi luceau călduros; nu ascundeau plăcerea revederii. Am cumpărat-o azi-dimineață, special pentru tine!

El tăcu, indecis; expresia lui ascundea un amalgam de emoții. Dorise s-o vadă adaptată noului mediu, să se maturizeze ca celelalte fete, dar…Oftă, fără însă a-i răspunde.

– Mi-am dat cu ruj, se grăbi fata; Îți place oja mea? și-i arătă mâinile.

– Nu. Poți s-o dai jos.

– Mi le-am făcut special pentru tine…Credeam că vrei să mă vezi mai…modernă?

– Dar nu ieșită din comun. Nu accepta schimbările prea bruște, copila mea…Îmi plăceai și înainte.

Fata îl privi dezamăgită; era atât de convinsă că-i va face o surpriză plăcută.

– Nici măcar rochia nu-ți place?

În sfârșit, Charles zâmbi și-i întinse palmele, pe care ea le cuprinse cu ale ei, simțindu-le căldura.

– Arăți fermecător, Cathy. Sunt mândru de tine. Rochia e aleasă cu gust. Presupun că e influența doamnei Dean.

– Și a lui Bridget…dar eu am ales-o. De obicei, eu aleg și le cer părerea.

– Hai în sufragerie, să-mi povestești despre ce-ai mai făcut de când am plecat. Sper că n-ai mai făcut vreo boacănă?

Fata îi întoarse o privire inocentă, negând orice faptă necuviincioasă. Doamnele plecaseră din cameră, dar Steve rămase lângă șemineu, cu o carte în mână, citind foarte aproape de pagină. Când cei doi intrară, bătrânul îi întâmpină cu niște ochi spălăciți, apoi privi spre degetele lor strânse unele într-altele, surâzând misterios.

– Bună, Steve. Cum te simți?

– Destul de bine, Charles. Și tu? De ce-ai lipsit așa de mult? lăsă el cartea jos.

– Probleme la muncă.

– Le-ai rezolvat? se interesă celălalt apatic, fixându-i pe rând.

– Mă tem că nu încă, și schimbă subiectul, trecând la amănunte zilnice.

După o vreme, Steve se uită la ceas și anunță că vrea să doarmă înainte de ora ceaiului.

Cathy urmări ușa care se închidea în urma lui, apoi chipul unchiului. Părea obosit, apăsat de o mare durere. În cel mai natural mod cu putință, fata se ridică pentru a-l săruta pe buze; un gest de a-i alunga toate grijile, așa cum făcea și cu tatăl ei.

– Copila mea, de ce ai făcut asta? tresări el, citind o intimă preocupare în ochii ei.

– Aș vrea să am cunoștințele lui Paul ca să te ajut, și se așeză la loc pe covor, cu capul în poala lui.

Cerul se înnegurase, prevestind ploaia. O rază de lumină răzbătu printre nori, aprinzând părul ei auriu și profilul feței ei delicate. Charles o mângâie, trecându-și degetele printre firele acelea aurii. Atingerea lui se simțea delicată, aproape tandră, iar Cathy tresări, cuprinsă de o senzație necunoscută. Când vocea lui se articulă din nou, cu acel ton impersonal, parcă o trecu un fior. Fata îi povesti despre cele întâmplate, despre Bill și Noel, fără însă a-i menționa planul excursiei în Derbyshire, convinsă că unchiul n-ar fi fost de acord să plece cu un bărbat. Decise să nu scoată niciun cuvânt deocamdată. Mai bine, căci Charles se arătă reticent chiar și față de relația de prietenie cu băiatul.

– Ați fost împreună tot timpul…voi patru? Nu v-ați despărțit, pe perechi?

– Nu…Doar când Bill m-a condus acasă, bineînțeles.

– Te-a condus acasă? ridică el tonul. Iar doamna Dean l-a lăsat?

– E vreun motiv să nu vină cu mine? se crispă ea, nedumerită.

El o cercetă pentru a descoperi vreun semn de neliniște în

atitudinea ei, sau vreo emoție ascunsă, dar se liniști numaidecât. Nu mai zise nimic, dar Cathy rămase cu impresia că doamna Dean va primi cât de curând o vizită inopinată.

Capitolul 6

Se aduse ceaiul. Cathy și Charles se aflau în continuare singuri și tăcuți, iar apropierea le creea amândurora o senzație curioasă. Când terminară, Cathy își reluă poziția la picioarele lui. Sesizându-i disconfortul, aduse din nou în discuție munca lui.

– Paul știa așa de multe…dar și tu știi. Sunt sigură că ai să rezolvi problema, și-i luă o palmă, așezând-o pe obrazul ei, cu aceeași intenție de a-l calma.

Bărbatul nu scoase niciun sunet timp îndelungat; din când în când făcea câte o grimasă, semn că se preocupa în sinea lui de problemele de la muncă.

– Nu contează, Cathy…Hai să ne gândim la altceva. Mai arată-mi harta ta geologică…

– Da, chiar voiam să-ți spun că am găsit și celelalte hărți pe care le credeam pierdute. Dar presupun că nu vrei să le vezi.

Ochii lui scânteiară și o rugă să le aducă. Fata sări imediat în

picioare, fericită că i-a stârnit interesul.

– Ce zonă vrei? Cea cu rocile vulcanice, sau cea cu roci dure?

– Pe a doua.

O studie îndelung, stârnindu-i fetei interesul pentru atenția cu care se concentra.

– Întotdeauna mi s-a părut că Paul are un al șaselea simț, și începu să caute prin grămadă. Mai am una, mai completă, dar n-a terminat-o. A, am găsit-o.

Desfășură harta sub ochii lui, care se micșorară. Acum părea și mai concentrat. Discută multă vreme cu nepoata lui despre hartă, despre iscusința lui Paul pe care i-o transmisese și fiicei. Din când în când, intervenea câte o mențiune la "acel om", iar Charles se întuneca brusc.

– Cred că aici e punctul în care țevile rezervorului ar trebui să întâlnească malurile râului, zise ea. În mod normal, aici e punctul de maximă stabilitate, dar el nu știe asta. Presupun că bâjbâie, încercând să reclădească malul, dar se luptă cu morile de vânt, pentru că zona e una foarte accidentată.

Petrecură altă jumătate de oră descifrând hărți, spre satisfacția lui Cathy că are cu cine să împărtășească pasiunea ei. Pentru prima oară, Charles realiza cât de insipid trecuse viața pe lângă el în compania celorlalte două femei. Poate citindu-i gândurile, Cathy își mută privirea spre el.

– Ai să vii în fiecare weekend, de-acum înainte?

– Nu știu. Nu promit.

– Aș vrea să nu mai ai probleme, se întristă ea. Unde stai în

timpul săptămânii? Pot să…Chiar, pot să vin cu tine?

– Mă tem că nu…

– Stai la un hotel? Dacă e așa, înțeleg, ar fi prea scump să mă ții și pe mine. Dar dacă e o casă…?

– Nu e vorba de bani, ci de alte motive pentru care îmi este peste mână să te țin cu mine. Și nu mai face fața asta tristă. Credeam că ai să fii mai în largul tău fără unchiul care să-ți dea tot timpul ordine, și-și strecură palma după umerii ei, atingând-o delicat.

– La început așa era, dar acum…că te iubesc, nu mai am nicio reținere.

Ezită puțin, văzându-l mirat.

– Iar dacă te iubesc, normal că vreau să te am în preajmă tot timpul, chiar dacă mă certi. Prefer să fiu certată, decât să lipsești.

Se mișcă, aproape punându-și capul pe brațul lui, dar îl simți neliniștit, și palma lui o apăsa în moalele capului. O mângâia absent. Se întreba ce sentimente are pentru ea – ca de la unchi la nepoată, sau ca de la tată la fiică?

– Când termini munca, o să stai numai aici? Sau te muți în altă parte?

– Nu știu, Cathy. Oricum, proiectul acesta îmi mai ia încă un an bun. Iar tu îi ai pe vecini. Îmi pare că te înțelegi bine cu ei, deci presupun că n-ai motive de plictiseală.

Cathy rămase tăcută, neînțelegând pe deplin semnificația acelor cuvinte…Sau poate că el fusese superficial în mod intenționat. Ar fi vrut să-l convingă de faptul că-i ducea foarte

mult lipsa, că nu era problemă de plictiseală sau de singurătate, ci de o persoană care să-i fie aproape și care să-i arate afecțiune, asupra căreia să-și reverse ea însăși afecțiunea. Privindu-l în ochi, descoperi aceeași impersonalitate ca la prima lor întâlnire. Se îndepărtă de el și începu să strângă hărțile cu atenție.

A doua zi, cei doi făcură un alt drum la Leicester pentru a vizita muzeul. Petrecură câteva ore la secțiunea de geologie. Acolo, Cathy citi despre o fosilă aflată încă în stâncă, pe care experții n-o putuseră extrage. Iar stânca încă mai exista. Imediat, Cathy își exprimă dorința de a merge s-o vadă.

– Atâta timp cât nu e pe domeniul privat, îi atrase el atenția.

– Doar nu aparține și asta cuiva! tresări fata.

– Poate, fiindcă piatra se află pe un anumit teren. Unde e?

– Un teren de golf...În pădurea Charn, cred.

– Da, tot terenul aparține aceleiași păduri.

– Iar pădurea aparține tuturor.

– De fapt, e privată. Să nu te prind pe acolo, o avertiză, căci zărise în ochii ei luciri sălbatice.

– Nici măcar să mă uit?

– Cum adică "măcar"? Ce altceva ai putea face?

– Nimic… își mușcă ea buzele.

– Dacă aud că ai fost pe-acolo, am să mă supăr foarte tare, ceea ce o intimidă și mai mult pe fată.

– Fosila nu aparține nimănui, îl înfruntă într-un final. Cum altfel, dacă are mai mulți ani decât toți oamenii pământului la un loc? Ce idee stupidă; Paul ar râde de restricțiile de delimitare.

– Oricum, sper că ești de acord că nu este și nici nu va fi proprietatea ta.

Din punctul ei de vedere, fosila aparținea celui ce avea s-o extragă. Oare chiar o credea în stare de o stăpânire ieșită din comun?

– Nu văd de ce am lăsa-o acolo…

– Sper că nu trebuie să repet!

O fixă cu coada ochiului un timp, după care, ca și cum discuția ar fi ajuns la sfârșit, luă un pachet din mașină, închise și porni spre casă. Cathy rămase în urmă, săgetându-l cu ochi înflăcărați, cuprinsă din nou de înverșunarea primele lor zile împreună. Nici afecțiunea pentru Charles și nici disconfortul creat n-o împiedicau să-și exprime revolta. Altădată, ar fi fost liberă să facă ce vrea cu o astfel de rămășiță.

– O voi scoate, rosti răspicat, pălind puțin când ochii lor se întâlniră.

– Cathy, dacă te vei atinge de ea, am să te pedepsesc…sever, înțelegi?

Fata își aminti orele de singurătate îndurate la prima pedeapsă și ezită o clipă. După care se îmbărbătă.

– Nimeni nu-mi poate știrbi dreptul de a aduce acea rămășiță pentru colecția mea! Paul m-ar fi încurajat…

Se opri dintr-o dată, căci numele tatălui ei avea întotdeauna un efect straniu asupra lui Charles, care se precipită, păstrând totuși un ton calm.

– Cathy…ai primit vreodată o bătaie bună? la care fata

deschise larg ochii, înghițind în sec. Nici n-ar fi trebuit să te mai întreb! Dar ai să primești mai curând decât te-ai fi așteptat!

– Dacă faci asta…n-am să te iert niciodată!

– Nici nu mă așteptam. Ba chiar sunt sigur.

***

Grâul strălucea sub razele soarelui. Cathy se plimba dintr-o parte în alta a lanului, pentru a cerceta fosila din diferite unghiuri. Spre marea ei dezamăgire, abia dacă reușea să deslușească urma acesteia. Ba chiar, din anumite poziții, devenea invizibilă. Trei ore petrecuse la locul cu pricina încercând să găsească metode de a o scoate, dar piatra era mult prea dură. Probabil că mulți alții i-o luaseră înainte, având în vedere zona accidentată din jurul relicvei; și toți experți, căci nu afectaseră deloc fosila în sine. Trăgând adânc aer în piept, își luă ustensilele și se îndepărtă printre cele câteva șiruri de sârmă ghimpată ce fuseseră instalate pentru a preveni intrușii.

Lucru cert-dacă extragerea ei ar fi fost mai ușor de obținut, acum ar fi găsit-o doar într-un muzeu. Trecu ușor de obstacole, își puse rucsacul pe umeri și o luă spre stația de autobuz. Măcar se consola cu ideea că nu-i aducea niciun prejudiciu de imagine unchiului ei.

Și dimineață, la micul dejun, mai primise încă un avertisment.

Cathy îl ascultase cu ochii plecați, fiindcă nu-l putea lăsa să plece cu inima strânsă. Bărbatul o răsplătise cu un zâmbet larg și cu un sărut pe frunte.

– Să fii cuminte; o să încerc să vin la sfârșitul săptămânii. Ba chiar sunt sigur; am rezolvat problema ce mă nelinștea.

Coborând din autobuz, Cathy trecu pe la familia Dean. Doamna se afla în bucătărie, făcând sandvișuri. Observă rucsacul, dar nu comentă nimic.

– Cu toții sunt în sufragerie, draga mea, și o invită să se dezbrace.

– Care toți?

– Noel și Bill au sosit de curând…Intră, Bridget o să te pună în temă.

Cathy mai așteptă câteva clipe, curioasă, poate afla de pe acum secretul, dar gazda o trimise din nou în cealaltă cameră.

Bridget și Noel se logodiseră, iar la aflarea veștii, Cathy îi felicită, ușor timidă. Se întreba de ce o privește Bill atât de prelung și de insistent. De asemenea, pe tot parcursul vizitei, băiatul se arătă foarte atent cu ea. Avea să se dea o petrecere la un mare hotel din Leicester, la care era și Cathy invitată.

– Mă întreb dacă ar veni și unchiul tău? zise doamna, oarecum nehotărâtă, când îl văzu pe Bill sprijinindu-și capul de umărul fetei.

Exact în aceeași dimineață, Charles le făcuse o vizită, cerând ca cei doi tineri să nu mai fie lăsați singuri. Locul petrecerii de logodnă era unul ales. În mod inevitabil, multe cupluri dintre

invitați aveau să părăsească la un moment dat sala, pentru a se plimba prin grădină. Cu siguranță, și Bill ar fi făcut la fel. Deși Cathy îi părea prea timidă pentru a se lăsa influențată de această relație, îl înțelegea pe unchiul ei și dorea să-i respecte dorințele pe cât posibil.

– Unchiul? Ar fi extraordinar! sări fata.

Nimeni n-ar fi fost mai potrivit pentru a o conduce în sala de bal-deja se închipuia dansând, deși la început îl refuzase pe Bill, însă acum învățase câțiva pași de la Bridget. Va dansa cu Charles, se va lăsa purtată de brațele lui puternice…Se pomeni uitându-se insistent la inelul prietenei sale, cuprinsă de o emoție infinită, aproape să verse ceaiul.

A doua zi, trecu din nou pe la vecini, asistând-o pe Bridget la îmbăierea câinilor.

– Bridget, cum e să fii îndrăgostită?

Meditase mult asupra felului cum să formuleze această nelămurire pe care o avea.

– Ai avut vreodată un prieten? zâmbi cealaltă.

– Nu...Dar nici nu mi-am dorit-ceea ce era adevărat. Îmi plăcea să fiu singură.

– Este…minunat; pur și simplu minunat! și-și trecu degetele prin blana câinelui.

– Trebuie să fie mai mult de atât! Trebuie!

– Oare? De ce?

– Pentru că…Pentru că te simți minunat și când te plimbi prin ploaie, sau când urmărești apele repezi ale unei cascade, sau

când îți suflă vântul prin păr. Dragostea nu e la fel! O cercetă pe prietena ei cu ochi întunecați. Ce simți...aici, înăuntru?

– Crezi că te-ai putea…îndrăgosti de Bill?

– De Bill? clipi Cathy des. Nu, nu de el.

– Atunci, de cine? Nu știu să fi cunoscut pe altcineva. Ai vreun prieten de care n-am aflat?

– Nu, n-am. Ar fi…

Se îmbujoră foarte tare. Nu se putea îndrăgosti tocmai de unchiul ei! Lui Bridget i s-ar fi părut ieșit din comun.

– Voiam doar să știu sentimentul…Să o clătesc eu pe Belinda?

***

Rezemată de marginea unui vârf de stâncă, tânăra adulmeca zările regiunii de câmpie, până spre culmile sclipitoare și înzăpezite ale muntelui Kinderscout. Bill, care săpa în apropiere, se ridică pentru a o urmări. Profilul fetei se contura artistic pe fundalul cerului senin, precum formele unei adevărate nimfe a văzduhurilor. Ochii ei mari și luminoși îi întâlniră pe-ai lui, surâzând inocent și candid. Adierea vântului îi răvășea cele câteva șuvițe blonde de pe frunte. Ținându-și pentru o clipă respirația, Bill se întoarse la lucru.

După un timp, fata i se alătură. El găsise o fosilă, iar acum se

mândrea cu ea. Doar era un neofit, care abia intrase în rândul colecționarilor.

– Găsești o mulțime la baza stâncii, zise ea, pe fundul unui fost lac. Hai să-ți arăt.

Băiatul o urmări fascinat cum aleargă până la un firicel de apă, cum își strecoară palma la fund și cum scoate o piesă extraordinar de frumoasă. Și apoi, cum o șterge cu o batistă.

– Poftim… și i-o întinse, amuzată. Nu le găsești întotdeauna închistate în rocă. De multe ori, apele ți le oferă pe tavă; tu trebuie doar să le culegi. Oricum, cele ca asta sunt foarte ușor de extras.

– Întotdeauna am considerat că relicvele sunt rare. Dar se pare că tu le descoperi peste tot!

– Nu chiar peste tot. Dar nu sunt rare, trebuie doar să știi unde să le cauți.

Se întoarseră pe valea principală de-a lungul râului Callder. De câteva ori, fata trase cu coada ochiului la cel de-alături, pentru a-l feri de eventuale neplăceri. Ajunseră înapoi la mașină fără incidente. Bill își puse bocancii și rucsacul în portbagaj, în timp ce Cathy scoase coșul pentru picnic.

– O să mâncăm lângă apă. Adu pătura, te rog.

Așezară o masă mare și îmbietoare. El se așeză jos, dar ea mai rămase în picioare, cercetând dezastrul, și sufletul i se umplu de ură. După-masă, făcură câțiva pași spre șirul de colibe de pe deal. Grupulețul de case se formase odată cu întreaga vale, cu foarte mulți ani în urmă, dobândise un farmec aparte pe măsură ce

trecea vremea, iar natura lucra în voie. Pentru ca apoi să intervină mâna omului, pusă pe distrugeri masive…

– Unde a fost casa ta?

Cathy arătă cu degetul.

– Acolo, zise cu amărăciune în glas. Mormanul acela de pietre…

Continuă să scruteze împrejurimile cu pumnii încleștați, la fel ca-n ultima zi când își pusese acea ultimă dorință. Se așeză, luând un sandviș.

– Cred că te simți îngrozitor, o înțelese el. Dar cred că iernile treceau teribil de greu. Ce făceai?

– Viața mergea înainte, indiferent de anotimp. Te obișnuiai. Găseam o mulțime de lucruri de făcut, și-i povesti câteva din aventurile ei.

Bill dădea neliniștit din cap; nu reușea să înțeleagă felul ei ciudat de a fi. Cum putea cineva să se bucure de atâta izolare?

– Te-ai întoarce, dacă ai putea? Chiar ți-ai relua vechiul stil de viață?

Ea se pierdu din nou printre colibele din depărtare. Omul acela îi schimbase complet viața, și provocase moartea tatălui. Știa că nu-l va ierta niciodată, dar… Brusc, se pomeni gândindu-se la Charles. Fără toate acele evenimente, nu l-ar fi întâlnit pe el. Confuză, și oarecum autoînvinovățindu-se, trebuia în cele din urmă să accepte adevărul. Viața ei nu însemnase mare lucru până să-l găsească pe el!

Sentimentele ce o legau de unchiul ei difereau complet de

afecțiunea pentru Paul, pentru Bridget sau pentru Noel. Bătăile inimii i se accelerară alarmant. Dacă aceasta era dragostea…oare ce simțea Charles? Încerca din răsputeri să privească totul indiferentă, dar gândurile îi zburau aiurea, intensificându-i teama. Charles o luase sub aripa lui dintr-un sentiment de responsabilitate, și se purta precum un gardian. Mai degrabă s-ar fi atașat de o fată ca Beryl, care avea un oarecare sentiment al lumii "civilizate".

Sorbi mecanic din ceaiul oferit de Bill, care încă mai aștepta un răspuns.

– Nu…nu știu. Chiar nu știu…

Capitolul 7

A doua zi, pe la prânz, Charles conducea spre casă, încă nesigur în ce privește atitudinea pe care s-o abordeze de față cu Cathy. Trăsăturile feței i se încordau ori de câte ori își amintea de cuvintele lui John despre cuplul văzut pe stâncă. La început nu-l interesase prea mult, prentru că cei doi nu încălcau vreo proprietate, dar fiindcă prietenul său remarcase agilitatea fetei, Charles luase binoclul, cercetând înălțimile.

O singură ființă putea sta atât de mândră și de semeață în vârful muntelui, ca o creatură sălbatică ce-și supraveghea domeniul; o siluetă perfect arcuită printre formațiunile atemporale de pe valea râului Callder.

Bărbatul tresărise; putea fi oriunde la momentul respectiv; l-ar fi putut observa atât de ușor.

Cum de permisese doamna Dean o asemenea excursie? Dintr-o dată, realiză că fata omisese acest amănunt în mod

intenționat…la fel cum nu-l anunțase nici pe el. Ghicise că n-ar fi obținut acordul vreunuia dintre ei.

Coti la stânga pe alee, și fata îi ieși în întâmpinare ca de fiecare dată, când se opri brusc, vizibil intimidată. Parcă ceva o reținea. Ochii îi scăpărau, iar buzele îi fremătau ușor, însă el nu remarcă nimic din toate acestea, mult prea preocupat de propriile-i gânduri. Notă în schimb un aer de vinovăție și se încordă, trântind zgomotos portiera, în mod intenționat.

– E cineva în sufragerie?

– Da…

– Atunci, vino sus! Vreau să vorbesc cu tine!

– N-am făcut nimic rău… îl urmă ea, reticentă.

Charles își aruncă valiza pe pat după care se întoarse pe călcâie, întrebând-o de ce s-a dus la Derbyshire fără permisiunea lui. Fata păli și se făcu mică, sporindu-i și mai mult furia și suspiciunile.

– Știai foarte bine și weekendul trecut, când mi-ai povestit despre acest Bill, că ai să pleci cu el, nu?

De teamă,Cathy nu reușea să articuleze niciun cuvânt.

– Ți-ai înghițit limba?

– De unde știi?

– Asta e treaba mea! Răspunde-mi; de ce te-ai dus fără permisiunea mea?

Fata stătea nemișcată în fața lui, amintindu-și de noile sentimente pe care și le descoperise cu o zi înainte. Adormise cuprinsă de emoție, anticipând momentul în care avea să vadă

mașina pe alee…Iar acum, chipul lui devenise mai rigid și mai sever ca niciodată.

– Nu-mi dau seama de unde ai aflat, zise ea cu capul sus și cu pumnii încleștați, dar nu cred că are importanță dacă am sau nu permisiunea ta. N-am nevoie de acordul nimănui ca să mă duc…să-mi văd locul de baștină. Încă de la început ți-am spus că nu mă conformez și că Paul…

– Nu-mi mai expune filosofia total defectuoasă a tatălui tău. Dacă s-ar fi ocupat mai îndeaproape de sarcinile lui, mi-ar fi fost mai ușor acum. Și atâta timp cât sunt responsabil pentru bunăstarea ta, ai să mă asculți.

– Ce subtil! Adică vrei să mă supun ordinelor tale; dar n-am s-o fac. Și nici nu mă interesează cum privești ideile lui Paul; eu tot am să cred în ele! și izbucni în lacrimi. Niciodată nu m-am supus nimănui; și n-am s-o fac tocmai acum. Dacă e nevoie, îmi caut de lucru!

Bărbatul încremeni. Cathy se așteptase la o ceartă în toată regula, dar era conștientă că tot el va avea câștig de cauză.

– Ești naivă, rosti el răspicat.

– Asta mă consideri, nu? O copilă proastă care are nevoie de protecție. Dar sunt mai în vârstă decât Bridget, care…Ah, nu înțelegi! Vrei să te privesc ca pe un tată…, plecă fata ochii, emoționată.

– Adică? Nu, draga mea, și glasul îi redeveni moale, nu asta vreau.

– Nu? Atunci? întrebă ea. Cum ai vrea să…

– Știai că vei pleca, nu?

– Da; discutasem.

– Și de ce n-ai spus nimic?

– Presimțeam că n-ai să fii de acord, ezită ea.

– Și dacă eram?

– Aș fi mers.

– Cu siguranță. Ce-ați făcut toată ziua?

– Am strâns fosile și am făcut un picnic la malul apei.

– Atât?

– Și ne-am plimbat. Ce-ar mai fi trebuit să facem?

Bărbatul râse ușor, după care își recăpătă figura serioasă, cerându-i să promită că nu se va mai duce pe-acolo niciodată. Cathy, rănită în setimentele ei, nu-i observă nervozitatea și nici insistența. Acceptă, amintindu-i totodată că n-avea niciun mijloc de transport personal, doar dacă nu se mai oferea Bill. Expresia feței lui se crispă din nou, dar Cathy păși repede spre ușă, fără a-i da posibilitatea să mai continue.

– Pot să plec? Nu mai ai nevoie de mine, nu? întrebă palidă, dar calmă și mândră, cu un glas surprinzător de clar.

– Ești o mică pacoste, fata mea, zâmbi el. Mă mir că răzbesc cu tine. Nu mai am nimic de adăugat; poți pleca, și începu să despacheteze.

Cathy coborî, meditând asupra schimbării din inflexiunile vocii lui Charles, și asupra figurii lui impunătoare care-i domina acum imaginația. Îi părea cu totul ieșit din comun să reacționeze astfel; doar nu făcuse decât să-i ascundă plecarea cu Bill. O

cuprinse un sentiment de nefericire, ștergându-i din suflet toată emoția anticipării sosirii lui. Nu mai știa la ce să se aștepte din partea unchiului, dar niciodată nu-și închipuise că weekendul poate începe atât de dramatic. În mod clar, ea și cu Charles nu aveau sentimente comune. El nu simțea niciun fior cald, altfel nu i-ar fi vorbit atât de aspru și nici n-ar fi rănit-o cu privirile acelea veninoase.

Incapabilă să înfrunte atitudinea sfidătoare a Moirei, Cathy se așează pe scări, cu fața în palme. Întunecimea, senzația apăsătoare din cauza bârnelor de stejar, colțurile umbrite, aerul îmbătător de mosc…Se înfioră, închistată, terifiată la gândul că n-avea să scape niciodată.

Dar totuși, reușise a scăpa. Pentru câteva ore, acolo sus, de-a lungul Râului Vânătorilor, în mijlocul brazilor, acolo unde în cântec de greier mlaștinile se întindeau purpurii, sub cerul senin. Deasupra înaltelor păduri de cedri, cu încrengăturile lor necunoscute prin care se jucau razele soarelui.

Acesta era habitatul ei natural, acolo unde se simțea liberă. De ce oare el n-o înțelegea și-i refuza descătușarea? Cu ce drept îi controla vizitele? Atitudinea lui depășea limitele explicabilului; și mai ales aversiunea față de Bill. Și totuși, obiecțiile lui Charles n-aveau de-a face cu Bill, căci îi ceruse să nu meargă, nici chiar singură. Se încruntă, negăsind o explicație clară. Apoi, brusc, se însenină-Bill avea să rămână pentru petrecerea din seara următoare... ba chiar rămânea până marți.

– Iar ai probleme? o întâmpină Moira cu un rânjet. Nici nu mă

mir; dacă și lui îi vorbești cum te răstești la mine…

– Nu m-am răstit niciodată!

– Dar acum?

– Mă rog, dacă dumneavoastră vă răstiți…

– Deși nu-ți place, trebuie să-ți atrag atenția că totul s-a schimbat de la venirea ta. Adesea mă întreb care e motivul pentru care Charles te-a adus aici. Mă îndoiesc că dintr-un sentiment de responsabilitate; dar sigur regretă acum.

Cu ochii înflăcărați, Cathy rămase tăcută. Își aminti de recenta vizită cu Bridget la o prietenă a acesteia în Leicester, într-un apartament. Fata plecase de-acasă din dorința de independență, dar chiria era prea mare și spera să găsească o colegă…

– Dacă unchiul regretă, are să-mi spună personal acest lucru. Nu cred că se mulțumește cu aluziile dumneavoastră! și se ridică să iasă.

– Câtă nesimțire! Am să-i spun lui Charles cu ce ton îmi vorbești…

În aceeași clipă apăru și stăpânul casei, mutându-și privirea când la una, când la cealaltă.

– Spune-i acum! vorbi femeia, aprinsă.

– Ce se întâmplă?

– Întreab-o!

Strecurându-se printre ei, Cathy fugi pe ușa principală. Se alătură lui Steve în umbrar. Bătrânul moțăia cu ochelarii pe nas și cu ziarul căzut la picioare. Cathy se opri, studiindu-l – o mână îi căzu în lături, și întreg corpul îi tresărea la răstimpuri, parcă

mișcat de convulsii, cocoșându-se tot mai mult. I se făcu milă de el. Cum era oare să ajungi la optzeci de ani, singur pe lume?

– Steve…de ce nu mergi sus să te odihnești ca lumea? și se așeză pe un scăunel alături.

Bărbatul, de un calm imperturbabil, rămase tăcut, meditativ.

– Ce cauți aici, fata mea? Mi s-a părut mie, sau am auzit mașina lui Charles? De obicei nu-ți mai rămâne timp pentru nimeni când e el în preajmă, și-și puse ochelarii pentru a o privi mai bine, după care își reluă lectura.

– E ocupat…Steve, ai avut rude?

– Presupun că am avut o mamă, clipi el curios. Da…cred că da…

Cathy începu să râdă și-i luă ziarul din mână. El îi arătă un anumit articol. Îngrozită, citi despre un intrus care încercase să extragă o fosilă rară dintr-o stâncă de pe terenul de golf; proprietarii terenului încercau să găsească alte mijloace de securitate, căci sârma ghimpată fusese și ea distrusă. Fata se înroși sub privirile întrebătoare ale bătrânului.

– Gardul era în regulă când am plecat eu…cred că au mai fost și alții.

– Am furat eu ziarul. Mai bine să nu-l vadă, nu?

Cathy își duse repede mâna la gură, șocată de posibila reacție a lui Charles în cazul în care ar fi văzut articolul.

– Mulțumesc, Steve. Crezi că-și pot da seama cine a fost? Or să sune la poliție? întrebă ea, regretând pentru prima oară ce făcuse. Ce se va întâmpla?

– Nu mi-aș face prea multe griji, și înfundă ziarul într-un colț. Posibil să nu descopere niciodată. Ziceai că n-ai distrus tu gardul?

– Știi bine că n-aș face așa ceva. Altcineva a intrat, dar nu știu de ce, pentru că eu m-am putut strecura pe sub el.

– Te cred…Dar să nu mai faci așa ceva. Și Charles e doar un om și…Trebuie să recunoști că ai fost un fel de încercare grea pentru el, adăugă după o clipă de meditare.

Ochii ei scânteiară, amintindu-și din nou de apartamentul prietenei lui Bridget.

– Presupun că te-a tentat relicva aceasta, reveni el după un timp. Mda, ziceai că vrei să-mi arăți ceva.

– Da, era un anunț. L-am căutat și cred că l-am lăsat în mașină. Mă duc să văd dacă-l găsesc; unchiul a lăsat-o descuiată.

Cathy găsi anunțul acolo unde-l lăsase. Pe scaunul pasagerului se afla o servietă de-a lui Charles pe care n-o închisese bine, și câteva foi căzuseră pe jos. Le ridică-planuri, grafice și printre ele…Imposibil! Întoarse harta pe toate părțile – harta lui Paul pentru zona în care se construia nenorocitul acela de rezervor. Se pierdu nedumerită în gânduri, amintindu-și interesul pe care Charles îl arătase față de acel desen. Ba chiar nu se interesase de nicio altă zonă, în afara celor unde se construia rezervorul….oare la ce-i trebuia? Și de ce o luase fără s-o întrebe? Să o fi luat din morman sau…Șocată, realiză că o luase chiar din camera ei. De ce?

Se întoarse la umbrar cu anunțul și i-l dădu lui Steve, absentă.

Să-l întrebe? Cu siguranță, exista o explicație logică. Doar era

pasionat de hărți și ar fi putut sta să citească una la fel de bine cum alții citeau cărți. Dar în acest caz, îi putea pur și simplu cere harta. În mod cert o voia, dar nu dorea ca ea să afle!

Cu gândul la descoperirea făcută, Cathy îl salută pe Steve, întorcându-se la mașină. Înainte ca ea să ajungă, îl văzu pe Charles, care tocmai își lua servieta. Ambii se opriră pentru o clipă în poziția în care se aflau, după care ea se apropie, fără însă a-i menționa gândul ce o măcina. Știa că l-ar fi pus într-o postură delicată, ceea ce nu-și dorea niciunul dintre ei. De asemenea, cu altă ocazie, el îi atrăsese atenția că hârtiile lui erau personale și că-i displăcea ca alții să le atingă, chiar dacă au căzut pe jos. Deci nu prea avea cum să-i ceară lămuriri fără a ieși puțin șifonată, astfel că încercă să-și scoate această problemă din minte.

– Te-ai supărat? Din cauza Moirei? se interesă fata.

– Cred că amândouă sunteți de vină acum…Ți-ar păsa dacă sunt?

Cathy îi luă brațul, potrivindu-și pasul cu al lui, fără a-i răspunde pe dată.

– Abia așteptam să vii, murmură fata.

– Iar eu ți-am stricat planurile, nu? zise Charles după un timp.

Ea confirmă din cap. Se lăsă din nouă tăcere; fiecare câștiga teren în fața celuilalt.

– Poate că ar fi trebuit să-ți spun…despre Derbyshire.

Intrară în hol și el se opri la măsuță, luă o legătură de chei din buzunar, încuie servieta și o lăsă acolo. Ceva îi dicta fetei să-l întrebe dacă-și rezolvase problemele.

– Da, mulțumesc. În curând, am să-ți povestesc totul.

Cathy se încruntă. Ciudat că-i mulțumise. Poate că se referea la întrebare, dar ceva îi sugera că e mai mult de-atât. Tonul folosit, însă, o făcea să uite totul deocamdată. Îi zâmbi, copleșită de aceeași emoție pe care nu și-o mai nega acum.

– Sunt așa de fericită… și-și înfrână impulsul de a-l tutui. Pot să…pot să-ți spun pe nume? Deși poate nu-ți place.

– Din contră, aș fi încântat.

Se alăturară Moirei în sufragerie. Sosi și Beryl pentru ceaiul de după-amiază, și ochii-i licăreau straniu când îi salută pe ceilalți. În ultimele săptămâni se petrecuse o schimbare înlăuntrul fetei, mai ales de la piesa de teatru văzută împreună cu Charles. Îl privea pe fratele ei vitreg, iar acesta îi răspundea cu un surâs candid, în care ea se cufunda toată, complet absorbită. Indiferent de motivul transformării ei, n-avea legătură cu persoana lui Charles.

– Te-a căutat doamna Dean? începu fata. Bridget s-a logodit și am fost cu toții invitați la petrecere.

– M-a sunat de curând, răspunse el absent.

Cathy bănuia că unchiul nu agreea prea mult astfel de manifestări, dar află cu surprindere că acceptase invitația.

– Vii și tu? se minună Cathy, radiind. Are să fie o ceremonie pretențioasă. Sper ca rochia mea să fie potrivită.

– De unde ai asemenea idei?

– Toată lumea le are. Nu-ți place?

– Nu în mod special. Ce te face să crezi că rochia ta nu e potrivită?

– Păi, eu am una lungă, explică Beryl, la fel și Bridget.

– Dar eu am să fiu în ordine cu una scurtă, nu?

– Poate…Nu toată lumea are să poarte rochii lungi…dar acestea arată mai elegant.

Mai târziu, unchiul și nepoata făcură o vizită vecinilor, și primiră invitația de a rămâne la cină. Charles părea foarte mândru de Cathy și se bucura s-o vadă în largul ei. Familia Dean cultivase o puternică afecțiune pentru fată, iar aceasta din urmă se simțea mai bine primită aici decât la fermă. După masă, fetele se retraseră pentru a spăla vasele, după care urcară în camera lui Bridget. Dincolo, Cathy nu umbla la fel de nestingherită prin casă.

– Mâine trebuie să mergem în oraș, o anunță Charles pe drumul de înapoiere. Să-ți cumpăr o altă rochie.

– A, nu, nu e nevoie.

El se opri pentru a-i cerceta eleganța-un sacou perfect croit pentru trupul ei și pantofii scumpi-și zâmbi în sinea lui.

– Ai rămas fără bani? râse el, spre uimirea fetei.

– Voi încerca să fiu mai atentă cu economiile, dar toate hainele sunt atât de drăguțe. Mi-e greu să le rezist.

– Nici nu trebuie, Cathy. Îți prinde bine din când în când să te răsfeți.

Tonul lui ascundea o oarecare tandrețe, iar brațul lui se arcui mai bine sub al ei. Tocmai treceau prin dreptul fermei domnului Morgan. Preț de o clipă, Cathy simți nevoia stringentă de a clarifica problema hărții și să-l întrebe cum aflase de excursia ei.

Dar din precauție, păstră tăcerea, pentru a nu-i strica buna dispoziție. Însă nelămurirea continua s-o macine, căci cele două amănunte se corelau într-un mod inexplicabil în mintea ei. După un timp, încercă să ignore problema, convinsă că Charles îi va da o explicație atunci când va fi pregătit.

– Mergem în oraș mâine, repetă el aproape de casă. O să-ți cumpăr eu rochia. Refuz să-o conduc pe nepoata mea dacă nu e…îmbrăcată adecvat pentru ocazie.

Modul în care rostise acele cuvinte precum și licărirul ochilor săi mai că-i dădeau anumite speranțe fetei. Când intrară, el o trimise imediat la culcare, din cauza orei târzii. Lui Cathy i-ar fi plăcut să mai stea doar cu el, căci restul se culcaseră, însă Charles deja își luase servieta și începuse a urca scările. Când ajunseră sus, se aplecă și o sărută pe buze, făcând-o să roșească intens.

– La ce te gândești? râse bărbatul. Că Paul nu te-a sărutat niciodată așa?

– De unde…știi? se miră ea cu palma peste buze ca și cum ar fi vrut să-i simtă sărutul.

– Nu contează… Îmi pare rău că te-am luat din scurt cu excursia, dar am să-ți explic motivele mele în curând. Mă mai gândesc, între timp; mă gândesc foarte serios.

– Da?...La ce?

El se mulțumi doar să-i sărute fruntea și să-i ureze noapte bună.

Dansând cu Bill, Cathy nu-și putea lua gândul de la ochii lui Charles care o urmăreau prin toată încăperea. Era îmbrăcată

într-o rochie fină de un verde-aprins. Ca de obicei, se ținea dreaptă, pășind suplu. De fiecare dată când îi întâlnea privirea își zâmbeau reciproc, iar inima ei tresărea. La un moment dat se împiedică, și Bill se scuză.

Următorul dans îi era oferit lui Charles. Trupul lui îl sprijinea pe-al ei cu toată forța, iar mâna sa rece îi ținea spatele. Îi complimentă atât apariția cât și cunoștințele de dans, apreciind munca depusă de prietena ei.

– Sunt așa cum ți-ai dorit? își ridică ea grațioasă ochii spre el.

– Nu chiar, detensionă el momentul.

Câteva clipe mai târziu, fata stătea din nou alături de Bill, urmărindu-l pe Charles dansând cu doamna Dean și cu Beryl.

– Crezi că e ceva între ei? încercă băiatul.

– Adică..să fie îndrăgostiți? Nu, nu cred… de fapt, era convinsă. Beryl a fost logodită; nu știu ce s-a întâmplat, dar s-a rupt relația. Steve crede că mama ei a refuzat pe motiv că bărbatul era cam sărac.

– Sunt sigur că Beryl e destul de matură ca să decidă singură.

– Steve zice că Moira s-a certat rău de tot cu acel Eric, care se pare că a ieșit pe ușă și a doua zi s-a logodit cu alta.

– Așa de repede?

– Da. Și Bridget o cunoaște pe fată, și nu e la fel de drăguță ca Beryl.

– N-aș zice că Beryl e prea atrăgătoare, dar privind-o cum aluneca alături de Charles ar fi vrut să-și retragă cuvintele.

– Pe-atunci arăta groaznic. Dar în ultimele zile s-a schimbat; în

bine.

Ceilalți doi râdeau. La un moment dat, chiar se apropiară și mai mult; fără îndoială, Charles păstra o adâncă admirație pentru cea care dansa cu el.

– S-ar putea să fie îndrăgostiți, repetă Bill. Se potrivesc. Câți ani are ea?

– Douăzeci și șase.

– Potrivită. În curând o să primim o altă invitație la nuntă.

Cathy păli exact pe finalul dansului, încât unchiul ei o cercetă din priviri nerăbdător, după care se interesă dacă e bine.

– Da…

El insistă s-o ducă acasă fiind trecut de ora unsprezece. Nimeni nu protestă.

– O să plecăm curând cu toții, zise gazda petrecerii. Iar Cathy nu pare obosită.

– Putem să mai stăm puțin?

– Ești extenuată, draga mea.

– Te rog, Charles…! imploră ea cu ochii mari.

Ezitând la început, bărbatul o ridică și o duse în sufragerie. Deși nu mai era foc, rămăsese o boare călduță de la radiatoarele electrice. Se așezară pe canapea și Cathy studie camera timp de câteva clipe. Nimeni nu părea interesat de casa în sine, deși era aranjată cu foarte mult bun-gust, favorizând luminozitatea. Cu toate acestea, când se gândea la fosta ei căbănuță, Cathy simțea că luminozitatea nu e atât de importantă, pentru că aceasta din urmă era mobilată sărăcăcios, demodat, iar pereții aveau doar un

strat de var. Înseamnă că atmosfera făcea totul. Aici nu găsea aceeași dragoste sau căldură. Închise ochii; inspiră mirosul butucilor care ardeau în sobă, îl revăzu pe Paul aplecat asupra studiilor sale, se imagina pe sine la picioarele lui, încercând să-l ajute. Aceasta fusese adevărata dragoste și afecțiune, care aduceau în fiecare cămin din ținutul mlăștinos o pace unificatoare. Dragostea și căldura…

– Ce s-a întâmplat, drag…? începu el cu privirea aprinsă. Cred că mi-am pierdut copila…arăți extraordinar în seara aceasta, draga mea.

– Îmi place așa, să stau cu tine și totul să fie liniștit, și își sprijini capul de umărul lui, lăsându-se învăluită de o senzație reconfortantă, uitând de viața de dinainte.

– Te-ai distrat în seara asta? Am văzut că toți băieții te-au invitat.

– Dar eu te-am vrut doar pe tine. Întotdeauna te vreau pe tine, Charles, și se ridică brusc, temându-se de senzația necunoscută. Beryl arăta foarte bine în seara asta.

– Se vede că e mai fericită, și tocmai în clipa aceea apăru și cealaltă fată.

– Tot aici ești, Cathy? Credeam că ai ajuns deja în pat, pari foarte obosită.

Cathy dădu să plece, parcă sub cerința celor doi deopotrivă.

– Da, sunt obosită, și cuvintele îi fremătau pe buze. Noapte bună.

Ceilalți îi răspunseră dezinteresați, și întorcându-și capul, o

văzu pe fată așezată exact în locul de unde plecase ea.

***

Abia duminică după-amiază, Charles află despre escapada lui Cathy pe terenul de golf. Proprietarul îi adusese o dovadă imbatabilă a prezenței nepoatei sale pe terenul lui și-i dădu chiar și data exactă. Se dovedi a fi un om înțelegător, iar Charles se oferi să-i plătească daunele pentru gardul distrus, astfel că situația se calmă.

După plecarea musafirului, Charles se întoarse posomorât, cu buzele strânse. Nu-l interesau atât banii, cât umilința suferită când îl rugase pe tip să treacă cu vederea. Trimise după Cathy, care se afla cu Steve pe-afară. Fata veni numaidecât, și-l găsi pe Charles cu spatele la fereastră, chipul fiindu-i umbrit de luminozitatea scăzută.

– Cred că îți aparține, ridică el o carte de pe masă pe care i-o întinse foarte serios, și ea păși spre el.

– Caietul meu de teren? De unde l-ai luat?

– Unde l-ai lăsat?

– În camera mea…cred, și brusc își aminti speriată de ultimele notițe pe care le făcuse. L-am lăsat…?

Simți un nod în gât și nu mai găsi cuvinte să continue.

– Pe o margine din scuar; cu numele tău, adresa și data exactă

când ai încercat să extragi fosila, rosti el pe un ton înfricoșător, și tânăra începu să tremure.

– Și cum de l-ai recuperat…adică l-a adus cineva?

Felul în care Cathy își plimba neliniștită ochii când spre el, când spre paginile caietului, tremurul glasului ei și-al gesturilor, toate îl enervau pe Charles la culme, dar reuși să-și păstreze autocontrolul. Altfel, nimic nu l-ar fi satisfăcut mai mult decât s-o prindă de umeri, s-o scuture sălbatic.

– Nu mai sta acolo punând întrebări stupide! De ce-mi faci atâtea probleme? Și de ce ai tăiat gardul?

– Nu eu…Ah, unchiule, doar nu crezi că eu am făcut-o? Cum aș fi putut? Am trecut pe sub… dar recunoașterea faptei doar înrăutățți situația. Și nici nu m-am apropiat de porțiunea de gard de la șosea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, timp în care fata realiză greșeala făcută. Își duse o palmă la buze.

– Nu cred că am zis nimic despre alt gard. Dar dacă tot n-ai fost pe-acolo, poate-mi spui și mie cine l-a distrus?

Cathy nu răspunse; stătea cu capul sus și cu ochii înlăcrimați. Oare Charles o credea în stare de un asemenea act de vandalism? Doar o cunoștea foarte bine. Nu reuși decât să bâiguie cum că nu era vinovată de distrugerea gardului. El o întrerupse, dezgustat.

– Nu mint! ridică ea tonul.

– Atunci, de unde știi că a fost distrus gardul?

Pentru a termina cu tensiunea creată, Cathy admise că citise totul într-un articol, și se învinovăți că furase ziarul pentru ca el

să nu-l vadă. Mărturisirea îl lăsă fără cuvinte, iar Cathy îi spuse și de încercările efectuate fără succes de alții dinaintea ei, precum și de cei care o urmaseră, fiindcă ea nu distrusese nimic la locul respectiv.

– Nu mai suport, înțelegi?! Încă de când ai venit, mi-ai făcut numai probleme. N-am de gând să mai accept ca oamenii să mi se plângă de tine…Știi că puteam să fiu chemat în judecată? Și nici nu mai tolerez alte amenzi pe care trebuie să le plătesc din cauza plimbărilor tale!

– Dar n-am…Nu e nevoie să plătești… și negă din nou acuzațiile aduse. Charles , crede-mă, n-am fost eu.

– Nici nu mai știu ce să cred…sau la ce să mă mai aștept pe când ajung acasă…

– Ce nedreptate…

– De-acum înainte ai să uiți ideile absurde ale tatălui tău, și ai să faci ce-ți spun! Și să știi că nu mă impresionezi cu lacrimile tale! Și dacă se mai întâmplă ceva asemănător, am să-ți dau eu un motiv adevărat ca să plângi!

Capitolul 8

Cathy păși agale pe cărarea ce ducea la chioșc, analizând nefericită vorbele unchiului, admițând valoarea lor de adevăr. Apoi, trecu la apartamentul din Leicester și intră la Steve cu o replică pe buze:

– Steve, ce fel de slujbă crezi că mi s-ar potrivi?

Bărbatul își luă ușor ochelarii de pe nas, fixând-o grav.

– Cred că e timpul să-mi câștig singură existența. Charles nu mă poate ține la infinit.

– Deci, acum îi spui pe nume…Chiar mă gândeam când ai să ajungi aici, și făcu o pauză. Eu am venit în casa asta când Charles avea nouă ani; știu totul despre familie de la tatăl lui și eram sigur că nu poate avea o nepoată.

Cuvintele nu mai necesitau alte explicații. Fetei îi venea să urle, dar durerea copleșitoare îi înfrână pornirea. Reveni la întrebarea de mai înainte.

– Charles știe ce plănuiești?

– Nu, încă nu i-am spus. Mă gândeam să găsesc ceva mai întâi.

Se abținu să menționeze că vrea să plece de acolo. Simțea, de altfel, că bătrânul ar da-o de gol, iar Charles probabil avea să încerce s-o convingă să-și schimbe părerea.

– M-am tot sucit și nu găsesc altceva mai potrivit decât vânzătoare.

– Nu e de tine, zise celălalt, exact ca Charles cu ceva săptămâni în urmă. În spatele tejghelei, ai să te simți ca într-o cușcă. Mai bine te-ai consulta cu el. Deși nu-l văd prea fericit de hotărârea ta; și nici nu cred că te va lăsa.

– N-are cum să mă oprească! se agită ea. Sunt foarte hotărâtă, fie că-i place sau nu!

– Deci…v-ați certat? Mă întreb din ce cauză? și-ncepu să-și șteargă ochelarii. Îmi spui?

Cathy ezită, dorind să-și retragă cuvintele furioase care stârniseră curiozitatea lui Steve. Din punctul ei de vedere nu fusese o ceartă, căci ea singură se lăsase descoperită în situația cu gardul. Ea personal nu intrase într-o ceartă, ci doar pledase pentru nevinovăția ei, încercase a-l îmbuna, dar el rămăsese neclintit în convingerile sale, pierzându-și răbdarea. Deși existau șanse să riposteze la decizia ei de a pleca, se va simți mult mai ușurat că va scăpa de o pacoste.

– A aflat de întâmplarea cu fosila, explică fata. Mi-am lăsat caietul de teren în perimetrul acela și proprietarul l-a găsit și l-a returnat. Iar Charles trebuie acum să plătească distrugerile.

Steve…și tu crezi că eu sunt de vină?

– Nu; și el are să-și schimbe părerea, după ce se va mai calma. Ți-a făcut o scenă?

– Mi-a zis…că i-am făcut numai probleme încă de la început. Și așa e, Steve. Am știut doar să-i aduc necazuri și să profit de banii lui, iar acum a ajuns la capătul răbdarii.

– Lui Charles nu-i pasă de bani…Dar știi bine că n-ar fi trebuit să te apropii de terenul de golf. Doar nu te așteptai să fie mulțumit de isprava ta. Dar nu l-aș lua prea în serios; are să uite curând. În ce privește slujba…Sper că n-ai de gând să ne părăsești?

– Ar fi mai potrivit s-o fac, înainte să dau de alt bucluc, zise ea tristă.

Steve își puse ochelarii în lumină, apoi pe nas și o privi peste lentile.

– Du-te la tine și mai meditează, fata mea. Cu toții spunem lucruri neintenționate; de multe ori îi rănim pe ceilalți și după aceea ne căim.

Nu chiar toți, oftă fata în sinea ei amintindu-și de Paul, care n-o ocărâse niciodată….Dar nici ea nu-l provocase vreodată, așa cum se întâmpla acum.

După ceai, Cathy merse la vecini. Era prima oară când pleca de-acasă, în prezența unchiului. Doamna Dean o primi surprinsă, întrebând dacă Charles plecase deja.

– Nu, mâine. Bridget e plecată?

– S-a dus la plimbare cu Noel. Dar Bill e dincolo, ascultă

muzică. Du-te la el, draga mea.

Bill o întâmpină fericit, și opri magnetofonul.

– Ce surpriză, nu mă așteptam să te văd până mâine. Vrei să mă însoțești la o plimbare? se oferi el văzând-o supărată.

Cutreierară câmpiile, stârnindu-i lui Cathy dorul de ținuturile natale și retrăi senzația pe care i-o dădea atingerea moale a ierbii sub tălpile goale. O cuprinse o dorință nestăvilită de a se întoarce acolo și-l rugă pe Bill s-o mai ducă. Băiatul acceptă numaidecât și se oferi să sune pentru a închiria o mașină.

– Mi-au spus că au una disponibilă oricând. Vin să te iau mâine dimineață…pe la nouă.

– Vino mai târziu. De obicei Charles pleacă la opt, dar poate decide să mai rămână. Să fie pe la nouă jumătate.

Ajunseră la Derbyshire la prânz. Era o zi plăcută cu cer senin, și cei doi hoinăriră peste dealuri și coline ușor de escaladat, apucând când pe-o cărare, când pe alta, la întâmplare. La un moment dat se opriră pentru a lua o gustare, dar pe la trei se întoarseră la mașină, fiindcă le era foarte foame. O lăsaseră la poalele podului Callder. După ce strânseră, Cathy rămase cu privirea ațintită spre Râul Vânătorilor.

– Vrei să vezi ce-a mai rămas din străvechea stâncă Hall? Iar Bill încuviință. Nu prea mai sunt multe de văzut, adăugă în sens de scuză, căci își dorea foarte mult să meargă sus.

Astfel, reuși să-și atingă scopul-acela de a urca din nou coastele muntelui pentru a ajunge deasupra văii și a simți vântul izbindu-i fața, mâinile și picioarele, căci nu se știa dacă va mai

ajunge aici vreodată. Pe la jumătatea drumului, însă, fata hotărî să abandoneze. Din instinct, își dăduse seama că stă să se lase ceața, și în plus, modul lui Bill de a se cățăra o îngrijora. Nu era atent și-i desconsidera avertismentele.

– Ceață? se miră el arătând spre cerul senin ce lăsa să se întrevadă vârfurile munților. Nu e niciun semn de ceață!

– Trebuie să ne grăbim înapoi. Se coboară cu rapididate, iar cei de pe șosele sunt adesea luați pe nepregătite. Dacă o luăm la pas de-acum, vom reuși să trecem chiar și de câteva dintre platourile mai înguste înainte ca pătura să devină cu adevărat opacă. Altfel, n-o să mai poți conduce din cauza vizibilității reduse și a serpentinelor buclucașe.

După câteva proteste, Bill acceptă decizia, susținându-și totuși părerea.

– Ai grijă! îl avertiză la punctul cel mai îngust al potecii. Fii atent la falii. Cursul apei, continuă ea să-i explice, își taie calea prin interiorul malului, și chiar dacă acesta îți pare foarte sigur, dedesubt poate fi doar un gol. Cărarea n-a fost reparată de ani de zile, iar apele au săpat foarte mult și ele.

Cathy medită în sinea ei la ideea că aceeași cărare fusese odată destul de încăpătoare încât să permită căruțelor, nu doar cu locatarii din zonă ci și cele cu turiști, să facă plimbări de-a lungul apelor. Cum Bill nu părea că acordă mare importanță cuvintelor ei, fata se mulțumi să meargă înainte, gândindu-se că el doar o va urma. După o vreme de mers în tăcere, băiatul își aruncă privirea sus, în vârful muntelui și recunoscu intuiția lui Cathy.

– Și uite ce rapid coboară! șopti, fiindcă soarele deja devenise doar un disc palid, peste care trecea o pâclă deasă. Nici nu mă așteptam…

Dintr-o dată, Cathy se simți trasă de mânecă. Bill alunecase cu capul înainte pe panta abruptă a colinei, agățând-o și pe ea. În rostogolirea lor, ea reuși să se desprindă de Bill, și ateriză pe ambele picioare. Își scrânti puțin gleznele, și avea o rană sângerândă la cap; se zgâriase într-un colț de stâncă.

Revenindu-și după șoc, îl văzu pe Bill nemișcat pe mal. Uitând complet de propria durere, îi scoase băiatului capul din apă și-l târî pe un pat tare de piatră și buruieni format în partea opusă a dealului. Urmărind cursul apei în sus, decise că apa trasase o adevărată rețea de canale pe toată zona. Ea se ținuse departe de mal, dar el se apropiase prea mult, din neatenție. Cum stătea lungit acolo, inconștient, din braț i se prelingea o dâră de sânge prin materialul hainei. Imaginea o alarmă pe tânără. Deși serios rănit, Cathy n-avea de unde să cheme ajutoare în sălbăticia în care se aflau…Cu ochii înnegurați căută în jos, spre șirul de colibe. Ezitând doar o clipă, își dezbrăcă repede jacheta și o puse pe post de pernă băiatului, după care o luă la pas de-a lungul cărării, spre drumul principal. Îl traversă și trecu spre șantierul ce se formase pe râul Callder. O întâmpină un zgomot asurzitor de mașini și unelte ce săpau în ambele maluri ale apei. Rezervorul se apropia de finalizare, sau cel puțin asta era impresia căpătată; lucrările avansau mai mult decât anticipase. Oare cât îi mai despărțea de sezonul inundațiilor?

Se împletici, atrăgând atenția muncitorilor. Cineva o luă la fugă spre ea și o prinse exact la timp:

– Ce s-a întâmplat, fată dragă? Ești rănită.

Ea își duse o palmă la frunte. Mașinile, colibele… totul se învârtea.

– Pe stâncă…aproape de cascade.. un tânăr..Ceața…

Apoi, totul se întunecă; simți materialul aspru al salopetei pe fața ei și două perechi de brațe ridicând-o ca pe un fulg.

***

Pe patul lui Cathy, razele soarelui așternuseră o pată de lumină. Fata deschise ochii, clipind des, încercând să-și dea seama unde este. Mobilă din lemn masiv și un covor crem; o fereastră joasă cu perdele ce atârnau până jos. Simți mișcare în jur și întoarse capul, care-i zvâcni de durere. Neclar, văzu o fată ridicându-se și părăsind camera. Mișcă din nou capul care stătea să-i plesnească; duse o mână sus și atinse bandajul.

– Bill! strigă, încercând să stea în coate.

– Bill e bine…în spital. Stai jos, și două mâini calde o puseră din nou pe pernă.

Fata încercă să distingă chipul celui care vorbea, dar fără succes. Realiză că încă o dată îi făcuse probleme lui Charles.

– Au trimis după tine…Cum te-au găsit? Cum de-ai ajuns aici

atât de repede?

– Repede? Ești aici de ieri.

– Adică, azi e marți?

– Da, și e trecut de prânz.

Cathy privi pe geamul prin care se întrezăreau culmile muntelui. Pe buze îi stăruia o întrebare, dar expresia feței lui o opri să mai continue. Chipul unchiului devenise aspru, brăzdat de noi riduri. Motivul nu putea fi decât unul singur: îi încălcase cerințele și-i cauzase mai multe neplăceri acum că fusese întrerupt din munca lui. Se interesă de locul în care se afla, pe un ton cât mai umil.

– Am fost la rezervor, adăugă. Sper că nu mă aflu în casa lui? N-aș accepta ospitalitatea acelui om! și ochii îi scăpărară.

– E o casă de la poalele dealului. Un anume domn Riding locuiește în ea, care s-a oferit să te țină până-ți revii.

– Care e numele casei? Îmi place atmosfera de-aici.

– "Întâlnirea apelor".

– Ce nume frumos…Pârâul Corbului trece pe la baza văii Callder.

– Da, pe la capătul grădinii. De-aici și numele.

Curioasă cum de aflase așa de multe lucruri, îl întrebă de când se afla acolo.

– De ieri.

– Ai stat toată noaptea? iar el încuviință. Te-am reținut de la muncă…

Oare ce credea despre ea? Nici nu mai avea curajul să pună

alte întrebări; cu siguranță, după această ultimă ispravă, Charles se va bucura să-i dea cale liberă să plece. Modul în care-l înfruntase de atâtea ori, credința ei în ideile lui Paul pe care le folosise drept armă de apărare, zdruncinaseră complet stilul lui insipid de viață. Moira avea dreptate când anticipase un posibil dispreț al lui Charles față de ea; cu toate cheltuielile suportate și umilința îndurată din cauza vecinilor…Îi dădură lacrimile. Oare Paul chiar se înșelase în anumite privințe? Îl privi din nou pe Charles și realiză că trăsăturile lui deveniseră de-a dreptul preocupate de situația ei. Chiar și pe ea oboseala o aruncă într-o dulce amorțeală și ațipi, cu gândul la ce avea să facă în continuare. Decise prin somn să plece din casa lui, să se întoarcă la viața liniștită de dinainte, înainte ca protecția lui să devină prea serioasă.

***

Doctorul îi recomandă șederea la pat alte patru-cinci zile; după a treia zi, îi desfăcu bandajul, iar glezna n-o mai deranja decât ocazional. Lipsa de mișcare devenise insuportabilă și fiecare zi era un calvar. Uneori mai venea și Charles; de câteva ori întrebase de el, și Sally îi spusese că e pe-afară. Ceea ce o nedumerea pe fată, căci nu-și putea imagina unde se poate duce unchiul, mai ales că lipsea ore în șir. Dacă el nu-i spunea unde

este, Cathy n-avea curaj să-l întrebe. Un alt semn de întrebare ridica atitudinea evazivă a lui Sally când se interesa de proprietarul casei. Ca și cum femeia fusese avertizată să nu dea detalii; cu toate acestea, era o persoană binevoitoare și întotdeauna găsea câte vreo scuză politicoasă pentru a se retrage.

La fel o trata și domnul Riding care nu dorea să vorbească despre el, dar îi scăpase o dată faptul că are un nepot. Cathy îl plăcu încă din prima clipă, cu sprâncenele lui stufoase și cu obrajii veșnic aprinși. Când îi mulțumi pentru cazare, bărbatul se arătă amuzat, mai ales când menționă deranjul de a-l suporta și pe Charles.

Bătrânul îi ținu de urât de multe ori, în special în lipsa unchiului. De altfel, Cathy realiză că în casă se aflau pe rând, fie unul, fie celălalt. În a patra zi ieșiră amândoi, lăsându-le doar pe femei înăuntru. După ce citi o vreme, Cathy vru să-și îmbrace halatul pentru a sta câteva minute la fereastră. Soarele ardea cu putere peste întreg ținutul. Grădina casei era foarte bine întreținută, plină de flori; peluza proaspăt tunsă se întindea până spre malurile apei. Ce loc minunat! oftă, amintindu-și de fațada posomorâtă a casei de la fermă și de interioarele ei întunecate. Tristețea deveni și mai acută la perspectiva apartamentului din Leicester, înconjurat doar de blocuri și de trafic intens…

O văzu pe Sally ieșind cu un coș în brațe. În ochii fetei licări o dorință aprigă de a lua aer; se îmbrăcă rapid și goni pe scări în jos, fără a resimți vreo durere. Se așeză pe malul apei, lăsând razele soarelui să se joace în părul ei. Aerul era curios de curat,

iar în depărtări se distingeau dealurile maronii, unduind alături de culmile muntelui, și care dominau întreaga priveliște.

Cum putea oare să revină la ceea ce unchiul ei numea civilizație? Aici, totul era atât de simplu și de clar; fără reguli sau convenții, fără restricții sau porniri înfrânate.

Trase adânc aer în piept și păși spre grădină, și înapoi în sufragerie prin ușa deschisă spre terasă. Dorea să se întoarcă în pat pe când vine Sally, pentru a nu raporta lui Charles. În hol se opri, cercetând încăperea. Totul era atât de primitor; un parfum de lemn împânzea toată casa și nu găseai niciun amănunt apăsător. Cu oarecare reținere, Cathy împinse ușor ușa din stânga ei-un birou. Pe perete îi atrase atenția un plan al viitorului rezervor. Pulsul i se acceleră. Rămase ca trăsnită, incapabilă să mai gândească rațional-pe masă stătea desfăcută chiar harta tatălui ei, cea pe care o găsise în mașina lui Charles…

Charles…Imposibil! Păli instantaneu. Imposibil…Deși atât de multe lucruri își găseau o explicație. Atinse hârtia cu degetele tremurânde, luptându-se cu faptele ce se dezvăluiau chiar sub ochii ei. Nu mai putea evita ceea ce era mai mult decât evident. O apăsa din ce în ce mai acut conștiința că Charles se folosise de cunoștințele și de munca tatălui ei, fără remușcări. Strategic, se interesase doar de măiestria celui ce făcuse harta. Iar ea, fericită, dorea să-i facă pe plac. Doar un mișel se comporta astfel; medită asupra motivelor pentru care o "adoptase" pe ea…Cuvintele Moirei…Aluzia că Charles ar avea un anume motiv de a o lua sub protecția lui; și avusese perfectă dreptate.

Tresări, amintindu-și recunoștința adâncă ce i-o purta, de regretul că-i pricinuise atâtea neplăceri și rezervele pe care le nutrea în legătură cu plecarea de la fermă. Naivitatea propriei persoane se întorcea acum împotriva ei. Noua viziune asupra lui Charles i-l definea drept cel care-l hărțuise pe Paul, care se folosea de bolizii aceia de fier pentru a distruge înfățișarea naturii; un bărbat care profita de oricine și de orice pentru propriile scopuri. Prin distrugerea a sute de copaci, dovedea că nu prețuia câtuși de puțin viața umană, sau de orice natură.

Răvășită de noua situație, uită complet tot ce învățase în ultima perioadă despre autocontrol. Emoțiile o copleșeau cu brutalitate. Întreaga ei ură se direcționase doar asupra unei imagini, a unei ființe vag determinate, pe care nu se așteptase a o întâlni niciodată; ba chiar începuse a-l da uitării. Pentru ca acum să se găsească prinsă în mrejele unor sentimente incontrolabile, deși chiar Charles o avertizase o dată că ura s-ar putea întoarce împotrivă-i. Uită, de asemenea, toată generozitatea lui și tot confortul pe care i-l asigurase. Deasupra tuturor, trona acum imaginea unui bărbat lipsit de scrupule, așa cum îl catalogase încă din prima clipă, și cel pe care se jurase a-l urî întreaga viață.

Auzi motorul unei mașini pe alee, dar nu găsi foța necesară pentru a se urni din loc. O învăluia o senzație de calm infinit; mintea îi era din nou inundată de avertismentele lui, dar le ignoră cu o ultimă sforțare.

Charles apăru în prag. Cathy stătea cu palma tot pe hartă. El

schiță un șoc la vederea ei acolo, la modul în care fata aflase adevărul. Ea îl înfruntă, palidă, încordată, cu ochii plini de ură.

Tăcerea se prelungea insuportabil pentru amândoi; fata începu să-și plimbe degetele de-a lungul marginii de hârtie, apăsând o cută.

– Cum ai îndrăznit să intri în biroul meu!

– Am simțit nevoia de a ieși câteva minute, răspunse cu un calm imperturbabil, ce o uimea chiar și pe ea, ca și cum nu-și revenise din amorțeala produsă de șocul descoperirii. N-am nicio scuză pentru gestul meu, rosti aspru. Așa a fost să fie. Cât timp voiai să continui a mă prosti?

– Nu intenționam să continui, zise el cu un început de furie în glas. Ți-aș fi spus de mult dacă nu persistai în decizia de a mă urî. Ți-am spus că am să-ți povestesc.

În fața faptului împlinit, Cathy nu găsea nicio replică, și rămase indecisă pentru a căuta o explicație. Își imagina pe cineva care se făcea responsabil atât de moartea tatălui, cât și de nefericirea ei, dar…Pe Charles îl iubise, mai întâi ca ocrotitor al ei, apoi…? Continua să-i cerceteze chipul lipsit de afecțiune; acum îi apărea rigid, distant în comportament și-n vorbe. Se înfuriase că fusese descoperit, fără însă a-l afecta durerea pricinuită de aflarea adevărului.

– Tu ai cauzat moartea lui Paul…L-ai distrus cu amenințările tale.

– Nu l-am amenințat niciodată. Trebuia să plece, și i-am dat timp. Nu încerc să mă scuz, și nici n-am nevoie. Direcția Apelor a

dat ordine ca valea să fie depopulată; eu n-am avut a face cu această decizie! Tatăl tău ar fi murit oricum…

– Oare? Era perfect sănătos! Paul era puțin mai în vârstă ca tine, dar i-ai curmat viața prin…prin… nu putea continua, iar Charles o împiedică să-l mai insulte.

– Nu cred că era sănătos, altfel n-ar fi murit. Nu mai ești un copil, deci poți accepta fatalitatea morții lui! Ai devenit obsedată de ura față de o persoană pe care nici n-o cunoșteai; deși la puțin timp după moartea lui, acest aspect era unul scuzabil, deja ai întrecut situația acum!

Ochii ei luciră metalic, secați de toată căldura ce o răspândeau odinioară.

– Nu mă fac deloc responsabil pentru cele întâmplate; și n-am să-ți permit să mă acuzi de moartea tatălui tău!

Cathy păstră tăcerea; capul stătea să-i plesnească. Mai era și o oarecare precauție, căci încă se afla sub tutela lui. Încă trăia sub acoperșul lui, depindea de el din punct de vedere material. Se cutremură la aceste gânduri, întrebându-se ce credea Paul despre fiica lui, care-și punea încrederea într-un asemenea om. Încercă să-și amintească măcar o parte din cuvintele lui Paul cu privire la "Șeful", dar nu-i veneau în minte decât vorbe împăciuitoare despre semeni. Indiferent de opinia față de Charles, Paul o ținuse doar pentru el și oricât de mult rău i-ar fi făcut acest bărbat, l-ar fi iertat într-o bună zi.

Însă ea nu-l putea ierta. Toată dragostea sinceră ce-o simțise pentru el îi provoca acum doar o durere înăbușită…căci undeva

în adâncul conștiinței, spera că el îi va răspunde cu aceleași sentimente.

– Am să-mi găsesc de lucru cât de curând, își recăpătă ea glasul, și am să plec.

– Nu e nevoie… și întinse mâinile ca într-un gest de implorare.

Ea se dădu înapoi, lăsând un gol între ei. Brațele lui reveniră lângă corp. Se lăsă din nou o lungă tăcere.

– Dacă mă părăsești, Cathy…Știu că asta îți dorești…ai să te întorci…

– Să mă întorc…la tine? și-n privirea ei se putea citi doar un profund dispreț. Crezi că n-am să mă descurc? Să știi că sunt în stare. Dacă plec, n-am să te mai văd niciodată, cât am să trăiesc!

Capitolul 9

Cathy studia mulțumită cele trei panouri din noua secțiune de geologie a muzeului. Tocmai terminase de etichetat speciile de roci și de minerale, trasând și o hartă a locurilor în care puteau fi găsite.

Ce noroc că obținuse acest post-curatorul auzise de renumele tatălui ei de la un prieten, care o recomandase pe fată pentru acest nou proiect. Când primise oferta de a se angaja, Cathy ezitase, ca la un început de drum, dar acceptă să se prezinte la interviu. Curatorul o asigură că are toate calitățile pentru a se implica și a prelua responsabilitatea noii secțiuni. Ea primi, mai ales că-și dorea să-l părăsească pe Charles. Curioasă să afle cine o recomandase-căci nu cunoștea pe nimeni care să-i știe aptitudinile în materie de geologie– se interesase la curator, dar acesta o evitase diplomat. Oricum, avea să-i rămână recunoscătoare pe viață omului respectiv; din graba cu care voia

să plece din casa lui Charles, ar fi acceptat orice post, indiferent că o împlinea sau nu.

Când își amintea de ultimele momente trăite acolo, chipul i se întuneca. Îl rănise, îl afectase atât de mult încât în jurul ochilor i se formaseră cearcăne adânci, iar cutele i se accentuaseră pe chip. Atunci, îi vorbise delicat, avertizând-o că sentimentul de ură nu se potrivea caracterului ei. Mirată, dar îndoctrinată de propriile credințe, Cathy îl ignorase complet. Abia mai târziu realiză cât de incorect îl judecase și cât de irațional judecase ea însăși în acele clipe. Dintr-o dată, se puse în pielea lui, căutând fără succes explicații pentru propria purtare. Într-adevăr, îi oferise un cămin în schimbul unei hărți, dar odată primită sub acoperișul lui, nu-i refuzase nimic, cel puțin nu fără vreun motiv bine întemeiat. Își aminti generozitatea și bunăvoința primite, de felul în care el analiza atent fiecare situație. Dacă vreodată îi apăruse obtuz sau inflexibil în decizii, fusese doar pentru binele ei. Acum lămurită, chiar ar fi fost gata să-i accepte gestul de a lua harta, conștientă că putea la fel de bine s-o ceară; însă ea, prin atitudinea reticentă, îl determinase să renunțe la acestă idee. În mod ciudat, deși simțea numai aversiune față de lucrurile pe care le făcea, Cathy simțea o oarecare mândrie la gândul că munca tatălui se dovedise a-i fi de folos. Și Paul i-ar fi oferit cu mândrie harta, chiar cu mâna lui.

Meditând timp îndelungat și la aluzia cum că avea să se întoarcă la el, ca și când Charles chiar își dorea asta. Cathy cochetă o vreme cu această idee. După care interveni motivația

de la început. Își analiză disperată încă o dată propriul comportament, atitudinea rebelă față de tot ceea ce pe atunci i se părea corect. Iar Charles avusese dreptate pentru toate acuzele aduse; ce pacoste pe capul lui să-i creeze atâtea probleme, cheltuieli și umilință. Nici nu era de mirare că nu știa la ce să se aștepte ori de câte ori venea acasă în weekenduri. Dezgustată, Cathy trebui în cele din urmă să-și șteargă din minte iluzia că ar dori-o înapoi. Dimpotrivă. Și poate că toate se întâmplau spre binele amândurora; nu avea decât să se consoleze cu ideea de a nu-l mai vedea niciodată, că nici el n-o iubea și ar fi fost doar o corvoadă pentru el, dar și pentru ea, să-și ascundă în permanență sentimentele.

În cele din urmă, Cathy reveni cu picioarele pe pământ, la celelalte două panouri, de pe alt perete, pline. Majoritatea exponatelor erau ale ei, dar existau câteva persoane interesate care-și oferiseră spre împrumut sau sub formă de cadouri propriile exemplare. Astfel, fata reușise să strângă o întreagă colecție și-și petrecea weekendurile în căutarea de noi specimene. I se alăturase un tânăr interesat de asemenea de acest subiect. Mai multe săptămâni la rândul, bărbatul apăruse cu câte o nouă achiziție, sfârșind prin a o invita pe Cathy la cină. Între ei se născuse o prietenie serioasă, iar fata se încredea total în persoana lui, povestindu-i despre Charles și motivele pentru care plecase de acolo. Dezamăgit la început, Gareth acceptă situația, considerând că între cei doi fusese doar o scânteie, și că ea își va da seama de naivitatea de-atunci și-l va uita.

– Nu ești prima căreia i se întâmplă, zise el amuzat. Fetele tinere mai au obiceiul să se îndrăgostească de bărbați mai în vârstă.

Cathy nu-i răspunse, căci i-ar fi fost imposibil să-i explice sentimentele față de Charles, să-l convingă de faptul că nimeni nu-i putea lua locul.

De obicei, Gareth o lua și o aducea acasă cu mașina. Cathy avea un mic apartament în Lowport, și bărbatul venea adesea și stătea la ceai, cam de două ori pe săptămână. O mai învăța pe fată să conducă și imediat după pauza de prânz mergeau pe drumuri de țară pentru ca ea să-și intre în mână.

– Crezi că am să pot vreodată să-mi permit o mașină?

– Să începi cu una la mâna a doua. O să ne uităm, sunt unele care chiar merită și poți găsi una la preț rezonabil. Cred că ești pregătită pentru exament, adăugă după o pauză.

– A, nu. Încă n-am destulă încredere în mine.

– Conduci foarte bine. Sunt sigur că o să-l treci din prima.

Cathy tăcu; oricum, nu intenționa să dea examen curând. Dacă-l pica, ar fi căzut în depresie. Mai bine se pregătea intens deocamdată, mai ales că încă nu-și putea permite o mașină. Cheltuia banii pe diverse piese de mobilier sau decorații și păstrase foarte puțini deoparte.

Se opriră la o cafenea, unde luară și cina. Se făcuse foarte târziu până să se întoarcă, iar Gareth o lăsă pe Cathy direct acasă. Intrând în casă, fata aprinse mai întâi focul, răsuflând ușurată că el nu-și exprimase dorința de a urca. De o vreme, începuse a se

simți ciudat față de această relație. Cu siguranță, el încă mai credea că sentimentele ei pentru Charles nu erau serioase, dar își păstra simțul umorului și răbdarea de fier.

Oftă, știind că în curând avea să-l dezamăgească și că asta va duce la destrămarea relației, a expedițiilor în căutarea de materiale pentru muzeu.

Și-i va aduce din nou singurătatea din primele luni în care-l părăsise pe Charles. Își aminti îndurerată de familia Dean, de Bridget și de toți cei pe care-i cunoscuse în acea casă.

Bridget făcuse o nuntă ca-n povești, iar Cathy participase ca domnișoară de onoare. Acum prietena ei locuia în Glasgow și păstrau legătura doar prin scrisori. Bill, după câteva luni petrecute în spital, se logodise cu Alison, și urmau să se căsătorească în iulie.

Cât de radical se schimbase viața ei și cât de mult ducea lipsa prietenilor. Primise totuși o invitație la nunta ultimilor doi. Avea să-i revadă pentru câteva ore.

Când primise invitația, Cathy trăise ca-ntr-un vis timp de câteva zile. Nu putea ignora faptul că adevăratul motiv al încântării era o posibilă revedere a lui Charles. Toate evenimentele pe care încercase să le uite în decursul lunilor trecute o învăluiră din nou. Sărutul după vizita la familia Dean, naivitatea ei și amuzamentul lui; apoi scena de furie pe care i-o făcuse după vizita în regiunea mlăștinoasă.

– Presupun că vizitezi adesea locurile natale, observă domnul Dean la petrecerea de nuntă.

– N-am mai fost…de când am plecat de la Charles.

– Au terminat rezervorul. Cu puține zile în urmă a început și sezonul ploios, și ne așteptăm ca lucrurile să decurgă bine, după cantitatea de ploi de până acum.

Cathy nu scoase niciun cuvânt. Știa de terminarea lucrărilor, fiindcă citise în ziar. Se întreba unde era Charles și ce făcea. Oare tot la fermă trăia? Mai știa și că locuința de pe șantier nu era a lui și că trebuia s-o predea imediat după finalizarea lucrărilor. Pe buze îi stăruia o întrebare cu privire la situația lui actuală, dar abandonă problema, din rezerva de a deschide subiectul de față cu domnul Dean.

Cei doi soți o priveau curioși. Oare el le relatase adevăratul motiv al plecării, findcă nici doamna și nici Bridget nu menționaseră acest aspect în scrisori. De altfel, ura singură ar fi părut un motiv prostesc, deci probabil că ei nu cunoșteau adevărata situație. La momentul respectiv, însă, Cathy trăia cu ideea că-l urăște din tot sufletul; o posibilă revedere ar fi dat bine, cu o condiție-ca el să nu se fi bucurat peste măsură de plecarea ei sau s-o primească reticent. Ba chiar îi putea refuza revenirea fără a fi acuzat de lipsă de responsabilitate. Cathy ridică ușor paharul pentru încă un toast din partea mirilor. Soții Dean continuau s-o studieze, iar fata încercă din răsputeri să uite durerea îndurată și să se bucure de petrecere. Se plimbă de la o persoană la alta, intrând în vorbă cu diferite persoane pe care le cunoscuse în casa vecinilor, până ajunse la Alison.

– Te distrezi?

Cathy încuviință, zâmbitoare. Observase că fata trecuse pe la fiecare invitat în parte.

– De minune…Mă bucur să vă văd pe toți.

– Cum mai ești? Am auzit de muzeu, dar serile sau în weekenduri? Nu prea ai dat detalii în scrisori.

Cathy îi povesti puțin din viața ei, amintind că-și petrecea majoritatea timpului în căutare de fosile, și-l încluse și pe Gareth.

– A, da, cineva mi-a spus că ai un prieten, deveni cealaltă interesată. Oare cine…Poate Beryl, care știa de la Charles, și o privi pieziș pe cealaltă. Nu ne-ai spus nimic despre el. E căsătorit sau..?

– Nu! Dar nu e nimic serios, așa că n-am ce vă povesti. Suntem doar prieteni.

Deci, Charles aflase…De la cine? Tocmai voia s-o întrebe dacă locuia tot la fermă, când fata vorbi:

– Sper c-ai aflat că Beryl se căsătorește?

– Beryl…? se alarmă Cathy, neîndrăznind să întrebe cu cine.

– Există un singur bărbat în viața ei…Sigur îl știi, se miră cealaltă pe un ton aluziv. Nu ți-ai dat seama ce mult s-a trasnformat, cu toate că trăiați în aceeași casă?

– Dar…nu ieșea cu nimeni…

– Ba da, ocazional…dar el nu era tocmai liber, fiind oarecum legat de…

– Draga mea, interveni Bill vesel, scuze că întrerup, dar trebuie să prindem trenul.

O oră mai târziu, toată lumea se afla în fața hotelului, în

cupluri, așteptând să plece. După încă o oră, Cathy se afla în tren, după ce refuzase politicoasă invitația doamnei Dean de a rămâne peste noapte. Nu putea sta prea aproape de fermă, sau să riște a da ochii cu Beryl sau Charles.

Privea pierdută pe fereastră, recapitulând vorbele lui Alison cum că Beryl nu cunoscuse decât un singur bărbat în viața ei…Înseamnă că ea rupsese logodna și nu Eric, așa cum crezuse toată lumea.

Deci cuvintele de adio ale lui Charles reprezentau, de fapt, despărțirea definitivă, precum și o perioadă de o tulburătoare luptă în interiorul ei, cu privire la o posibilă întoarcere în casa lui.

Lipsa lui de la ceremonie devenea mai mult decât motivată-încheiase orice raporturi cu persoana ei, poate că deja o și uitase și-și aflase fericirea în Beryl.

S-o fi iubit dintotdeauna? Nu, imposibil, își zicea Cathy; cu toate că încă de la sosirea ei la fermă, raporturile dintre cei doi se arătau foarte amiabile.

Cathy se pomeni amintindu-și anumite incidente ce-i afectase pe amândoi, pe ea și pe Charles-discuția despre proprietatea domnului Morgan, scena în care, cu o intonație anume, o rugase să-l privească asemenea unui tată. Abia acum își dădea seama că el o iubise cu adevărat. Își duse palma peste buzele fremătânde, conștientă că femeia de pe bancheta alăturată o studia curioasă. Nu-și putea controla gesturile. Îl pierduse din cauza propriei nerozii, a urii incontrolabile și inconsistente de care se lăsase

posedată. Câte luni trebuie să fi așteptat răbdător…Măcar dacă s-ar fi întors la momentul potrivit! Acum însă era prea târziu, iar el își aflase fericirea alături de altcineva, își construia o nouă viață, în care ea, Cathy, nu-și afla locul.

Capitolul 10

Șoferul semnaliza încontinuu, insistent.

– Fătuca aia mai bine ar da drumul frânei de mână! bombăni către cel de alături, fără a ști că stătea în urma unei proaspete șoferițe.

Când în sfârșit cea din față găsi un loc de parcare, el reuși să se strecoare impacientat pe alături, aruncându-i în treacăt o privire cruntă. Repornind mașina, Cathy o trase pe lângă cărarea mâloasă pe care se ținuse până în acea clipă. Abia trecuse o zi de la testul pentru permis și orice persoană mai precaută s-ar fi gândit de două ori înainte să-și aleagă un anumit traseu. Nu s-ar fi aventurat nicidecum pe serpentinele periculoase din regiunea mlaștinilor, căci Cathy era hotărâtă să viziteze mormântul tatălui chiar de ziua acestuia.

La câțiva zeci de metri depărtare, drumul se lărgea, făcând loc noului pod ridicat la baza Râului Vânătorilor. Cathy se înțepeni

pe pod, agățându-se pierdută de balustradă, încercând să regăsească ceva din vechiul loc. Căci în fața ochilor i se desfășura o baltă de materie metalic-strălucitoare, inertă, lipsită de viață chiar și sub razele jucăușe ale soarelui matinal. Peste câmpii se așternuse o perdea subțire de ceață, străpungând până sus muntele Kinderscout. Doar țipătul prelung al vreunei păsări sfâșia la răstimpuri liniștea, și consituia singurul semn de viață, alături de imaginea abia zărită a unei turme de oi în depărtare, lângă râu. Cathy reveni cu ochi cercetători spre noul lac de acumulare.

Nicio dovadă a eforturilor depuse, nicio denivelare de teren rămasă la vedere, niciun detaliu care să trădeze implicarea umană în lucrarea înfăptuită. În ciuda marilor pierderi suferite de mediul natural, era conștientă de mândria lui Charles pentru definitivarea proiectului său. Căutând împrejur, descoperi o mulțime de noi arbori plantați pentru a-i înlocui pe cei afectați, arbori ce aveau să se dezvolte în câteva zeci de ani, pentru a reîmpăduri zona ca la început. Deși acuzat de distrugere în masă, Charles totuși creease…

Cathy simți cum tot trupul i se încordează sub apăsarea regretelor. Lacul artificial nou apărut era întru totul creația planurilor sale. Iar el era atât de binevoitor…Și-l avusese doar pentru ea. Cum de-i pierduse dragostea, dintr-o nerozie? Avertismentul cum că propria ură se va întoarce împotriva ei însăși…Tresări.

Se întoarse la mașină, conducând în neștire, trecând pe lângă

noua imagine a văii, căutând cu privirea podul Packhorse. Podul Dorințelor…Se cutremură la amintirea ultimei dorințe ca el să fie pedepsit…de ea.

După câteva minute de mers, trase din nou pe dreapta, pentru e culege flori, după care se îndreptă spre partea inferioară a lacului. Ce liniștită era curgerea râului! Apele clipoceau vesel, când formând vârtejuri, când sărind peste vreun pietroi mai mare în mici cascade, până la întâlnirea cu apa râului Wieldingstone, amândouă vărsându-se, ca-ntr-un fel de deltă, în Callder.

Cărarea se unea ceva mai sus cu vechea potecă pietruită, tot de-a lungul apei. Cathy nu-și pierduse din agilitate, străbătând potecile cu aceleași mișcări grațioase până spre vechea stâncă Hall. Înainte de a păși în interiorul cavernelor, dădu un ocol pentru a revedea și ruinele. Pietrele căzute din stâncă fuseseră refolosite pentru a consolida parțial zidurile antice. Blazonul de altădată al Penelor de Corb, săpat în rocă, fusese dezrădăcinat și plasat la intrarea în cavou, în ciment. Tânără păși înainte, oftând în tăcere.

Deschise portița și rămase pironită în fața conului principal ce se ridica tocmai pe mormântul ultimului reprezentant al tribului. Alături era înmormântată întreaga familie, iar de jur-împrejur servitorii, ale căror sanctuare erau împodobite cu pene, ferigi și mușchi. Trecând către mormântul lui Paul, observă cu nedumerire că cineva se îngrijise de el de curând. Oare cine…? Doamna Foster n-ar fi urcat până acolo. Smulse câteva buruieni și flori veștejite, dar n-o lăsa inima să le arunce, așa că le depuse

alături. Plecă într-un final, fără a fi găsit răspuns la întrebarea ei . O luă pe aceeași cărare, iar întoarcerea i se păru mai plăcută la coborâre, inspirând adânc tot aerul acela de libertate deplină.

La mașină, Cathy rămase puțin înăuntru fără a porni motorul, cu privirea pierdută spre apele curgătoare. Identifică mici colibe, cu livezile și peticele lor de pământ cultivabil, podurile, minuscula clădire a școlii, moara… își aminti de oamenii locului cu îndeletnicirile lor modeste, cu întreaga luptă pentru supraviețuire, întrebându-se dacă mai aveau remușcări la gândul că părăsiseră valea.

Porni cu geamurile deschise, pentru a nu pierde nimic din frumusețea unică a regiunii. Vântul i se juca prin părul tuns scurt. După câteva minute își puse ochelarii de soare, nu înainte de a arunca o ultimă privire spre apele sclipitoare ale lacului.

Conducea încet, pe mijlocul șoselei, temându-se de golul ce se căsca în partea stângă a drumului. După o bucată de drum, râul trecea pe sub șosea, iar prăpastia se mută în dreapta ei, așa că reuși să se mai calmeze. La câțiva kilometri depărtare zări o mașină și se concentră la condus pentru a o depăși cum trebuie, căci drumul se îngusta foarte mult din cauza unui versant ieșit prea tare în afara carosabilului.

Dar văzu podul...în picioare, dominând privelișea pe deasupra râului, ca și cum fusese acolo dintotdeauna. Imaginea podului îi întunecă orice alt punct de interes, și apăsă dintr-o dată frâna, încât spatele mașinii se roti vertiginos de-a latul șoselei, ajungând chiar pe marginea prăpastiei. Rămase

înmărmurită, așteptând apropierea celeilalte mașini. O singură atingere ar fi condamnat-o pe viață. Inima îi bătea cu putere, dar nu găsea forța necesară pentru a reacționa verbal; apoi văzu cum celălalt autovehicul trage direct în creasta dealului cu o mișcare bruscă. Sub privirile ei terifiate, de sus începu o ploaie de bolovani care îngropară botul mașinii, amenințând s-o învăluie de tot. Abia o mai țineau picioarele când reuși să se strecoare afară, rămânând în mijlocul drumului. Șoferul celălalt, un bărbat, se salvase în grabă și venea nervos spre ea. Cathy tresări și-și duse mâna la gură, privindu-l după lentilele închise ale ochelarilor.

– Ce naiba faci? Am mai văzut femei proaste la volan, dar chiar așa…

Se opri brusc, căci Cathy își scosese ochelarii, arătând cu degetul în zare, spre pod.

– Din cauza podului… vorbi ea, încă șocată de întâlnire. Ai salvat podul pentru mine! Ai cheltuit o grămadă de bani ca să-l muți…Pentru mine, nu? și pe măsură ce rostea aceste vorbe se simțea tot mai ușoară, până când picioarele n-o mai ascultară și se prăbuși în brațele lui Charles, care o duse până la un refugiu îngust în stâncă, unde ea intenționase să oprească.

– Cathy, vorbi el moale, te-ai întors – ca și cum în tot acest timp o așteptase, fără a înceta să spere. Draga mea, am…

Ca și cum nota de umilință întipărită pe chipul său nu concorda cu situația prezentă, Charles își recăpătă tonul grav.

– E cheia de la mașină? Am s-o mut.

– E prea aproape de margine, se agăță fata de brațul lui. Nu

ești în siguranță!

El se opri, privind-o îndelung, după care se desprinse din strânsoare.

– Ai grijă! Să n-o dai în marșarier!

– Cred că mă descurc!

Se auzi un scurt scrâșnet, semn că altă mașină apăruse, gata s-o lovească pe-a lui. Patru tineri apărură, mirându-se că rataseră pe muchie de cuțit mașina lui Charles. Apoi o văzură și pe-a lui Cathy, care se înroși, căci ea provocase întreaga scenă și acum dăduse naștere la comentarii aprinse. Unul dintre ei se oferi să ajute la scoaterea mașinilor, iar Charles îl trimise în sat după ajutoare. Între timp, el scoase din portbagaj o lopată și începu să dea la o parte pământul de pe capota lui. Uitând de prezența celorlalți trei, Cathy veni spre el și-l prinse de braț.

– Nu te căsătorești...A fost o neînțelegere? Nu ești logodit cu Beryl?

– Poftim? se opri el, încruntat.

– Credeam că…

– Mai bine stai în mașină. Ai suferit un șoc, și-i deschise portiera, dar fata nu se mișcă, fixându-l termurând la gândul că mai avea o speranță.

– Nu sunt în stare de șoc, și nu e nevoie să intru. Poate ajut și eu…

– Intră! zise el autoritar, și ea nu mai crâcni.

Stătea înăuntru, urmărind activitatea celorlalți, fără însă a vedea nimic concret căci mintea îi era încețoșată de ceea ce

tocmai realizase. Ce prostie! Charles preconizase întoarcerea ei îndată ce va trece peste sentimentul de ură îndreptat împotriva lui, îndată ce-și va da seama că, de fapt, îl …iubea. Cu siguranță, el îi citise afecțiunea, dar oare simțea la fel…?

Dialogul de mai devreme denota speranța revederii, fără îndoială. Probabil că la un moment dat ea menționase data nașterii lui Paul, motiv pentru care el îi curățase mormântul. Cert era că el crezuse fără încetare în ideea reîntâlnirii. Dar dacă o dorea, de mult ar fi putut face prima mișcare, putea obține foarte ușor adresa ei de la familia Dean. Într-adevăr, avea propria demnitate, dar nu era genul care să se lase copleșit de astfel de sentimente când era în joc propria fericire. Dintr-o dată, tânăra realiză că puteau foarte bine să treacă unul pe lângă celălalt; faptul că se întâlniseră era extraordinar, mai ales că drumul ei de întoarcere nu trecea în mod normal pe aici. Scopul acestei devieri fusese acela de a prelungi agonia despărțirii, fiind încă devreme pentru plecare.

Sosiră ajutoarele, oameni de la o fermă, care priviră dezolați dezastrul. Fetei îi dădură lacrimile – încă de la început relația lor intrase pe un făgaș greșit, îi cauzase doar neplăceri, aducându-l în pragul disperării. Probabil că distrugerea mașinii avea să fie cireașa de pe tort, la limita suportabilității sau a posibilității de a mai spera la iertare.

Operațiunea se încheie cu succes, iar Charles se oferi să-i plătească pe cei patru, dar aceștia refuzară și plecară cu toții. După ce le mulțumi, bărbatul se spălă în râu; Cathy ieși din

mașina ei cu un prosop în mână, pășind timid spre el.

– Uite; să te șterg…

– Mulțumesc, mă descurc, și scoase o batistă din buzunar.

Cathy îl urmări, îndurerată. Aruncă prosopul pe malul apei și merse spre pod, oprindu-se la mijlocul acestuia, privind fascinată cursul vesel al apei. El n-o urmă numaidecât, ca și cum n-ar fi vrut să-i deranjeze solitudinea și meditația asupra unor probleme grave, pierdută în depărtări. Și totuși, se apropie, atras parcă de o forță irezistibilă, copleșitoare. Ea se întoarse-apropierea lui se propaga cumplit înlăuntrul ființei ei; abia rezista tentației de a nu se arunca în brațele lui și de a se lăsa dezmierdată ca altădată.

– De când e podul aici?

– De două luni.

– Arată exact ca înainte. Cei care nu l-au mai văzut ar zice că a fost ridicat aici încă de la început.

El tăcu, scrutând priveliștea.

– Cum ai reușit?

– N-a fost prea greu, vorbi el rece. Am numărat fiecare piatră înainte de a-l dezmembra, astfel că am știut locul fiecăreia și am putut să-l reconstruim întocmai.

– Cu mult efort…și cheltuială.

– Prima se confirmă, zâmbi el ușor; ar fi fost păcat să-l scufundăm.

Cum tonul lui dădea senzația de dezinteres, Cathy schimbă subiectul.

– Ce faci acum? Dacă tot ai terminat cu lacul?

– Construiesc altul…Defrișez o altă vale.

– Ah, nu, Charles…

Mâna lui se rezema de balustrada podului și simțind tendința ei de a o atinge, și-o retrase.

– Am văzut lucrarea ta-ai făcut din el un lac de acumulare foarte frumos. Natura n-a avut deloc de suferit.

El doar se foi nerăbdător, deranjat parcă de conversație. Buzele ei tremurară, hrănindu-i astfel orgoliul, în imposibilitate de a-i pătrunde în suflet. Tăcu și ea, nemaigăsind alte cuvinte.

Și natura tăcea; soarele intră după un noruleț pufos. Ce contrast față de anotimpurile nemiloase cu furtuni de zăpadă și ploi devastatoare, care lăsau totul învăluit într-o ceață sinistră prin opacitatea ei.

– Povestește-mi despre noul tău proiect….

– Ce anume? Detalii tehnice? Nu cred că vrei să le auzi.

O năpădiră lacrimile. Se căută în buzunar după o batistă și găsi în schimb o pietricică pe care o aruncă dezinteresată în apă.

– Nu vrei să știi ce dorință mi-am pus?

– Nu neapărat, rosti el cu un glas ușor tremurat.

– Vreau să mă ierți…și s-o luăm de la capăt.

El nu schiță niciun gest, rămânând cu palmele pe balustradă, privind în jos. Din mândrie, se ținea la distanță, dar lui Cathy îi stăruiau în minte primele lui cuvinte "Cathy...te-ai întors".

– Ți-am spus că mă pot descurca… rupse ea tăcerea.

Observă un licăr în ochii lui pe măsură ce o cerceta mai interesat. Schimbată, Cathy arăta acum ca o adevărată

domnișoară, sigură pe sine atât în maniera de a se îmbrăca, dar și prin gesturi.

– Dar m-am înșelat… și întinse palma după brațul lui, simțindu-l tensionat. Am nevoie de tine, Charles, să mă îndrumi, să ai grijă de mine.

El rămase nemișcat timp îndelungat. Într-un final se îndreptă, iar privirea lui denota o liniște interioară nesfârșită. Și totuși, nu scoase niciun cuvânt.

– Charles…am fost naivă și încăpățânată, dar tu ești mai înțelept. Știu că mă iubești, și eu te iubesc…Promit că am să încerc să nu mai fiu o pacoste pe capul tău…

Nemaiîndurând tensiunea, el o trase mai aproape și o sărută.

– Cathy, draga mea… rosti el profund emoționat. A trecut atâta timp. Am crezut că ai să te întorci mai curând; că-ți vei da seama că nu mă urăști. De ce nu te-ai întors?

– Îmi doream atât de tare, dar îmi aminteam câte probleme ți-am făcut…exact așa cum îmi reproșaseși, pe bună dreptate…

– Te-ai lăsat influențată de niște nimicuri, draga mea! Nu vorbisem serios. Am așteptat atâta întrebându-mă de ce nu mai apari. Până când m-am întâlnit cu o prietenă de-a lui Beryl, care mi-a spus că te-a văzut cu un tânăr.

– O prietenă? Cum să ne fi văzut?

– S-a mutat la Lowport imediat după căsătorie și te știa din vedere.

– Iar tu ai crezut că e ceva…serios? și se dădu un pas înapoi, mirată. Și totuși, azi ai venit să mă vezi; ai aflat de raporturile

mele cu Gareth?

– Am primit o notă de la Bill, care e în luna de miere, în care regreta faptul că n-ai reușit încă să te stabilești, că între voi doi nu e nimic serios, și o îmbrățișă. De aceea am venit azi, știam că ai să vii și tu.

– Te duceai la mormânt? Am fost deja.

– Mi-am dat seama. Intenționam să rămân aici, să te aștept. Credeam că ai să vii până la Tordale cu autobuzul. Nici nu mă gândeam că termini totul atât de devreme. Puteam să te pierd, și glasul îi tremură. Am fost doar la un pas…

Și dacă într-adevăr nu se vedeau? Inima lui Cathy tresări și încercă să ignore acest gând rău. Îl întrebă despre relația lui cu Beryl, dar Charles o evită, interesându-se de unde aflase de o posibilă căsătorie între ei doi. Cathy îi povesti, ajungând până la motivarea revelației pe care o avusese în ce privește dragostea lui, și o eventuală consolare cu Beryl.

– Ce prostuță ești! și-i luă capul între palme. Se mărită cu fostul ei logodnic. S-au mai văzut de câteva ori, cu toate că el era promis altcuiva. Acum situația a revenit la normal, deși, în opinia mea, Beryl ar fi mai câștigată cu altul, mai așezat.

– Sper că acum vor găsi fericirea adevărată. Vor locui în Leicester?

– Nu cred. Dacă au câtuși de puțină minte, se vor stabili cât mai departe de Moira.

Abandonară subiectul, lăsându-se învăluiți de liniștea atotcuprinzătoare ce stăpânea peste întreaga natură. Mulțumit,

Charles o așează pe Cathy în fața lui, contemplând-o în voie, sorbindu-i toată dragostea. Apoi o îmbrățișă și o sărută delicat.

– Ce zici de o masă? Mergem la Buxton sau…acasă?

– Acasă?

Pentru ea, "acasă" însemna ferma, adică la câteva ore distanță..

– Am cumpărat "Întâlnirea Apelor". Locuiesc acum permanent acolo.

Pentru o clipă, Cathy privi în zare, înregistrând însemnătatea acelor cuvinte.

– E doar a ta? Minunat…

– E a noastră, o corectă el. Am vândut ferma. Moira și-a găsit o altă casă și se va muta imediat după nunta fiicei. N-am de gând să păstrez locul; e mult prea mare și prea dezolant.

– Și Steve…? E bine?

– Stă cu mine, deocamdată…Te deranjează, draga mea? Mă tem că nu mă lasă inima să-l arunc în stradă.

– Deloc; n-aș agreea ideea de a-l plasa într-un azil. Și totuși, ferma…N-a fost a familiei tale de generații întregi?

– Ba da, dar nu văd rostul păstrării tradiției. Nu intenționez să mă mai întorc în Leicestershire, zâmbi el. Ți-am înțeles reticența de a părăsi acest ținut, Cathy, pentru că și mie mi-a fost greu să plec după ce am ajuns să-i cunosc toate schimbările.

Înaintea lor se căscau periculoase prăpastia și serpetinele drumului, în spatele lor, mlaștinile, în toată splendoarea lor. În zare, multe stânci și pădurice din care izvora Râul Vânătorilor,

care curgea în valuri sclipitoare până la întretăierea cu apele Callderonului.

– Prefer să mergem acasă. Eu conduc, adăugă veselă, ca să-ți arăt ce bine mă pricep.

– Da? Vorbești serios? și ea se înroși la sugestia pagubei provocate.

– Acum a fost o greșeală…

– Dă-mi cheia!

– Dar…podul…

– Cheia!

– E în mașină, unde ai lăsat-o. A fost o greșeală minoră, insistă ea. Am văzut podul și am uitat de restul.

– Sunt convins.

Charles se aplecă să ia cheia, timp în care Cathy grăbi pasul spre cealaltă mașină, instalându-se în locul șoferului.

– Dă-te la o parte! și ea îl ascultă, bosumflată.

Până să se întâmple scena de mai devreme, se mândrea cu aptitudinele ei de șoferiță.

– Știu că vrei să-mi demonstrezi contrariul, dar nu pot să-mi risc viața…când mai am atât de multe de experimentat.

Câteva clipe mai târziu, el conducea de-a lungul șoselei șerpuitoare, pe lângă versanții acoperiți cu verdeață. Apoi valea se lărgi, și în fața lor apăru lacul argintiu, perfect încadrat în peisaj. Cathy constată cu surprindere că funcționalitatea lui era, de fapt, una practică, de a reține rezervele de apă pentru locuitorii din Lowport. Pe chipul lui Charles nu mai citi mândrie,

ci satisfacție. Continuară să meargă de-a lungul noului sit, pe cursul superior al râului. Apoi cotiră de mai multe ori, coborând cu același râu în dreapta, ale cărui ape se învolburau continuu, pe măsură ce acumulau ritm de curgere. Din muchia unui deal izvora pârâul Corbului, gonind și el vesel parcă spre un destin fatal…acela de a se uni cu apele râului mare, la "Întâlnirea Apelor".

Sfârșit